ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\H\Harrison Harry\Harrison Harry - Ocelova krysa 7 - Ocelova krysa zpiva blues.pdb

PDB Name: Harrison Harry-Ocelová krysa zp
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Harry Harrison
Ocelová krysa zpívá blues

Název originálu:

THE STAINLESS STEEL RAT SINGS THE BLUES

Další z příběhů mladých let „prohnaného“ Jima diGrize!

Schopnosti ocelové krysy s dospíváním narůstají… ale opět neunikly zkostnatělým galaktickým úřadům a armádě! Tentokrát je odchycen a nedobrovolně vyslán na vězeňskou planetu Liokukae, která se během svého mnohaletého údělu stala domovinou několika podivně provázaných lidských společenstev. Mladík zde musí vypátrat jistý artefakt, pokud chce přežít.

Misi usnadňuje diGrizovo nápaditě krytí. Jim se stává hlavou hardrockové skupiny „Ocelové krysy“, známé z Tlustoprdovy galaktické šou! Ocelové krysy jsou populární nejen v celé galaxii – ale i na Liokukae. Se svou podobně postiženou suitou – vydávající se za zbylé členy skupiny – rozduní liokukaeské pláně a svými odvážnými soundy povážlivě roztřese chatrče a příbytky šokovaných Liokukaeonů.

Zacpěte si uši a držte se… Ocelové krysy přicházejí!

1

Jít vzhůru po stěně nebylo snadné. Ukázalo se však, že chodit po stropě by mohlo být i naprosto nemožné. Dokud jsem nepřišel na to, že to dělám špatně. Konec konců, bylo to logické, když jsem se nad tím zamyslel. Je jasné, že dokud se budu stropu držet rukama, nebudu moci hýbat nohama. Vypnul jsem tedy vazbové rukavice a zhoupl se dolů, takže jsem visel jen za podrážky bot. Krev se mi nahrnula do hlavy – jak jinak – a s tím se dostavilo i nutkání zvracet a další nepříjemné pocity.

Chcete vědět, proč vlastně visím hlavou dolů ze stropu mincovny a sleduji mašinu, jak pode mnou razí mince s nominální hodnotou pět set tisíc kreditů? Zvoní a padají do připravených košů – takže odpověď je nasnadě. Vypnul jsem vazbu na jedné noze a málem se zřítil za mincemi. Zhoupl jsem se o pořádný kus kupředu, opět jsem zapnul vazebnou energii a připlácl volnou nohu ke stropu. Generátor v botě začal produkovat energii stejnou jako ta, která k sobě váže molekuly, čímž mou nohu, tedy alespoň dočasně, učinil součástí stropu. Tak dlouho, dokud bude zapnut.

Ještě pár kroků a budu nad koši. Zvedl jsem se k pasu, pokoušel se nevšímat si toho, že na mě jdou mrákoty, a od svého přehnaně širokého opasku jsem odepjal lanko. Pak jsem se vypjal ještě výš, přitiskl ukončení lanka ke stropu a zapnul ho. Vazebné pole ho s plesknutím přisálo a já mohl uvolnit nohy. Abych se mohl houpat, tentokrát ve správné poloze a nechat krev odtéct z brunátného obličeje.

„No tak, Jime, už tu visíš až moc dlouho,“ doporučil jsem si. „Alarm spustí každou chvíli.“

V tom okamžiku se rozeřvaly sirény, rozblikala světla a stěnami začal otřásat gargantuovský bzučák. Nic jsem si nevyčítal, hlavou mi neproběhlo žádné „no vidíš, já to říkal!“. Nebyl čas. Palec na ovladač zdroje a nesmírně pevné, téměř neviditelné monomolekulární lanko se začalo odvíjet z navijáku na opasku. A já se snášel dolů. Když se mé natažené ruce zabořily do mincí, přestal jsem. Otevřel jsem kufřík a tak dlouho jsem ho nořil do koše, až byl těch blyštivých, jiskřivých krasavečků plný.

Zavřel jsem ho, zamkl a maličký motorek mě s bzučením opět zvedl ke stropu. Přitiskl jsem se a vypnul ho.

A dveře pode mnou se otevřely.

„Někdo tady musí bejt!“ ječel dozorce a mával před sebou zbraní. „Dveřní alarm spustil.“

„Možná – ale já nic nevidím,“ řekl ten druhý.

Dívali se dolů a kolem sebe. Nahoru se. Jak jsem doufal. Cítil jsem, jak mi po tváři stéká pot. Sbírá se tam. Kape.

S hrůzou jsem sledoval, jak se kapičky rozprskávají na dozorcově přilbě.

„Další místnost!“ zaječel a jeho hlas přehlušil pleskání potu. Vyběhli ven, prásknli za sebou dveřmi, já přešel ke stěně,

slezl dolů a vyčerpaně se svezl na podlahu.

„Deset sekund, víc ani ň," peskoval jsem se. Pud sebezáchovy je přísný trenér. To, co mi tenkrát připadalo jako skvělý nápad, možná bylo skvělým nápadem. Tenkrát. Teď jsem však upřímně litoval, že mě to kdy napadlo.

Slavnostní otevření nové mincovny na Paskônjaku… na planetě, která je často nazývána Mincovnou galaxie… první půlmilionové mince… pozvány významné osobnosti a tisk.

Bylo to jako výstřel startovací pistole. Vystartoval jsem. Za týden už jsem opouštěl kosmoterminál na Paskônjaku, v ruce jsem měl tašku a v kapse falešné novinářské akreditace. Mé šílenství nezchladila ani přítomnost vojska a speciálních jednotek. Hračky v mém kufříku byly nezjistitelné jakýmkoli známým detekčním zařízením; kufřík paprskům ukazoval naprosto jiný obraz svého obsahu, než byl ten skutečný. Zeširoka jsem si vykračoval a zeširoka jsem se taky usmíval.

Teď jsem se nutil vstát, nohy se mi třásly a můj obličej byl popelavě šedý.

„Vypadej klidně, vypadej vyrovnaně – a mysli na samé nevinné věci."

Spolkl jsem pilulku „klid a rozvaha", jejíž slupka navíc obsahuje okamžitě působící stimulanty. Jeden, dva, tři kroky ke dveřím – a má tvář zářila hrdostí, můj krok byl plavný a mé svědomí zcela čisté.

Nasadil jsem si své diamanty vykládané funkybrýle a podíval jsem se skrz dveře. Ultrazvukový obraz byl rozmazaný. Ale na odhalení mužů běžících za dveřmi to stačilo. Když zmizeli, odemkl jsem dveře, proklouzl jsem ven, pustil jsem dveře. Ty se zavřely.

Uviděl jsem, jak ostatní mé kolegy od novin vytlačují z chodby ječící, po zuby ozbrojené jednotky. Otočil jsem se, vydal jsem se opačným směrem a po chvíli jsem zahnul za roh.

Strážný, který tam stál, mi namířil někam na sponu na opasku.

„La necesejo estas ci tie?" řekl jsem s devotním úsměvem.

„Co to říkáte? A co tu děláte?"

„A tak!" ohrnul jsem nos. „Vzdělání, jak tak koukám, pokulhává, zvláště v oblasti esperanta, že? Když vás to tak zajímá, řeknu vám to vulgárním argotem téhle planety – bylo mi řečeno, že tudy se dostanu na pánské toalety."

„No, to teda ne. Děte si jinudy."

„Jste velmi laskav."

Otočil jsem se a vykročil jsem váhavě opačným směrem. Udělal jsem tři kroky a teprve pak jeho slimáčími synapsemi probleskло pochopení.

„Hej, vy tam, vraťte se!"

Zastavil jsem se, otočil a ukázal za něho. „Tak tamtudy?" zeptal jsem se. Plynová pistole, kterou jsem si připravil, když jsem k němu byl otočen zády, krátce zasyčela. Zavřel oči a šel k zemi; z ochablých rukou jsem mu vzal zbraň. A položil jsem ji na jeho pravidelně se zvedající hruď, protože mně by byla k ničemu. Rychle jsem prošel kolem něho a otevřel dveře vedoucí na požární schodiště. Zavřel jsem je, opřel jsem se o ně a zhluboka vydechl. Pak jsem vytáhl elektronickou mapu a ťukl na symbol schodiště. Teď dolů do skladiště… dole se ozvaly kroky.

Nahoru. Tiše kráčet na měkkých podrážkách. Bylo záhodno urychleně změnit plán, neboť alarm ječel, což vylučovalo možnost prostého vmísení se do odcházejícího davu. Vzhůru, pět, šest pater, tam schody končí dveřmi, na kterých stálo KROV. Což v místním jazyce znamenalo pravděpodobně střechu.

Byly tam tři různé alarmy. Před otevřením dveří jsem je deaktivoval, teprve pak jsem proklouzl. Rozhlédl jsem se po běžném střešním příslušenství; vodní nádrže, ventilátory, jednotky klimatizace – a celkem rozměrný komín, který bafal a vyfukoval zplodiny. Perfektní.

Taška s penězi zvonila, když jsem do ní házel veškerou svou inkriminující výbavu a zbraně. Přezku opasku jsem odepnul a vyňal jsem z ní kladku a motorek. Vazebnou koncovku jsem připlácl na tašku a tu pak spustil co nejhlouběji do komína. Pak jsem mechanismus upevnil na vnitřní stěnu.

Hotovo. Tady to vydrží tak dlouho, jak budu chtít, tedy dokud trochu neopadne ten rozruch. Dalo by se říct, že to je taková investice s krátkodobou návratností. Pak, vyzbrojen pouze vlastní nevinností, jsem se odebral po schodech zpět do přízemí.

Tiše jsem otevřel dveře, zase je zavřel – a přede mnou stál dozorce, otočen zády ke mně a tak blízko, že jsem se ho mohl dotknout. Což jsem udělal. A poklepal jsem mu na rameno. Zaječel, uskočil stranou, otočil se a zvedl zbraň.

„Nechtěl jsem vás vystrašit," řekl jsem mile. „Obávám se, že jsem se ztratil své skupině. Ti novináři…"

„Seržante, někoho mám," zabrblal do mikrofonu na rameni. „Jo, tady vojín Izmet, stanoviště jedenáct. Jo. Zadržet ho. Tak jo." Namířil mi zbraň mezi oči. „Nehýbejte se!"

„To nemám ani v nejmenším v úmyslu."

Prohlížel jsem si nehty, smetl smítko ze saka, pohvizdoval si; pokoušel jsem se ignorovat chvějící se hlaveň pušky. Ozval se dusot běžících nohou a objevila se jednotka vedená mračícím se seržantem.

„Dobré odpoledne, seržante. Můžete mi vysvětlit, proč na mě tenhle voják míří? Tedy, lépe řečeno, proč na mě míříte všichni?"

„Vzít mu kufřík. Spoutat. Předvést." Seržant nebyl zrovna upovídaný.

Výtah, do kterého mě nahnali, na mapě pro žurnalisty nebyl. Ale ona ostatně neprozrazovala nic ani o mnoha podzemních poschodích, která klesala až kamsi do hlubin země. Jeli jsme dolů – asi o tolik poschodí, o kolik můžete v průměrném mrakodrapu jet nahoru – a na mé bubínky začal doléhat silný tlak. Divný tlak jsem cítil také v oblasti žaludku, když jsem si uvědomil, že jsem si pravděpodobně ukousl větší kus, než budu schopen požvýkat. V jednom z hlubinných poschodí jsme vystoupili, prošli jeden po druhém mnoha zamčenými branami, až jsme dorazili do… no jedním slovem depresivní místnosti. Jak je u výslechových místností špatným zvykem, byla bez nábytku, měla světla bez stínítek a stoličku bez opěradla. Povzdechl jsem si a posadil jsem se.

Mé pokusy o navázání rozhovoru byly ignorovány stejně jako má novinářská akreditace. Kterou mi odebrali společně s botami – a po nich i všechno šatstvo. Hodil jsem na sebe černý župan z kousavé vlny, který mi dali, dopadl jsem zpět na stoličku a ani jsem se nepokoušel pokukovat po strážných.

Abych byl upřímný, byl jsem opravdu na dně – a klesl jsem ještě hlouběji, jakmile začaly odeznívat účinky pilulky „klid a rozvaha“. V okamžiku, kdy se má morálka dostala na bod mrazu, se z amplionu ozvaly nesrozumitelné rozkazy a já byl nahnán do jiné místnosti. Světla a stolička byly stejné – zde však byl ještě ocelový stůl, za nímž seděl důstojník s ještě ocelovějším pohledem. S významným pohledem ukázal na hromádku šatů, tašku a boty.

„Já jsem plukovník Neuredan – a vy jste v tom až po uši.“

„Takhle se chováte ke všem cizím novinářům?“

„Vaše akreditace je falešná.“ Jeho hlas oplýval vřelostí asi tak jako dva žulové balvany skřípající o sebe. „Ve vašich botech jsou vazebné generátory…“

„To není protizákonné!“

„Na Paskônjaku ano. Zde je nezákonné cokoli, co ohrožuje bezpečí mincovny a kreditů, které mincovna vyrábí.“

„Nic špatného jsem neudělal.“

„Všechno, co jste udělal, bylo špatné. Pokusil jste se naše bezpečnostní složky oklamat falešnou identifikací, omráčil jste strážného, pronikl jste bez doprovodu do mincovny – to jsou dle našeho zákona všechno zločiny. To, co jsem doposud jmenoval, by vystačilo čtrnáctkrát na doživotí.“ Pak jeho pochmurný hlas ještě o něco klesl a zpochmurněl. „Ale je zde něco ještě horšího, než tohle–“

„Co může být horšího než čtrnáctkrát doživotí?“ Snažil jsem se ovládat, ale přesto jsem slyšel, jak mi přeskakuje hlas.

„Smrt. To je trest za krádež v mincovně.“

„Já jsem nic neukradl!“ Teď už jsem to řekl plačtivě.

„To se brzy ukáže. Když jsme se rozhodli razit půlmilionové mince, postarali jsme se také o to, abychom zamezili jejich krádeži. V jejich těle je zabudován receptor, který reaguje na specifický signál na specifické frekvenci. Ten nám pomůže zjistit, kde se mince nacházejí.“

„Blbost,“ řekl jsem s větším furiantstvím, než jaké jsem cítil. „To nezabere. Na to se tu všude okolo válí trochu moc jiných mincí–“

„Jenže ty jsou všechny za čtyři metry tlustou zdí z olova, která nepropouští radiaci. Jsou-li nějaké mince jinde, než mají být, ozve se signál.“

V tom okamžiku jsem z dálky zaslechl řinčení zvonku. Přes ocelovou tvář mého inkvizitora přelétl prchavý, chladný úsměv.

„Signál,“ řekl. Dlouhé sekundy jsme seděli mlčky. Pak se otevřely dveře a na stůl dopadla dobře známá taška. Zvedl jeden konec a mince se sesypaly kupředu.

„Takže takhle vypadají. Nikdy jsem…“

„Ticho!“ zařval. „Tyhle byly ukradeny z mincovny. Našli jsme je ukryté v komíně. Společně s ostatními věcmi.“

„To nic nedokazuje.“

„To dokazuje všechno!“ Rychle jako had mě popadl za ruce a praštil s nimi o desku stolu. Ve vzduchu nad našimi hlavami se v okamžiku objevil hologram otisků mých prstů.

„Našli jste na mincích nějaké otisky?“ zeptal se přes rameno.

„Spoustu,“ ozval se vzdálený hlas. Část stolu se nadzvedla a vyplivla něco, co vypadalo jako fotokopie. Pohlédl na ně a podruhé se mi dostalo potěšení vidět ten chladný úsměv – to když fotokopie vhazoval do štěrbiny ve stole. Ve vzduchu se vedle prvního objevil i druhý hologram a po zmáčknutí tlačítka překryl ten první.

Dvojobraz zablikal a pak splynul.

„Identické!“ řekl triumfálně. „Můžete mi říct jméno, jestli chcete. Abychom ho mohli správně napsat na váš náhrobní kámen. Ale nutit vás nemůžu.“

„Co tím myslíte, náhrobní kámen? A co myslíte tím trestem smrti? Galaktické zákony ho zakazují!“

„Tady žádné galaktické zákony neplatí,“ vysvětloval hlasem veselým asi tak jako pohřební průvod. „Tady platí jen zákony mincovny. Rozsudek je konečný.“

„Soud…“ řekl jsem chabě – a v hlavě mi tancovaly představy právníků, stání, odvolání a dokumentů.

Jeho hlas však zněl nelítostně a na jeho rtech se neobjevil ani náznak úsměvu.

„Trestem za krádež v mincovně je smrt. Soud proběhne až poté, co je rozsudek vykonán.“

2

Jsem ještě mladý – a vypadá to, že už ani nezestárnu. Mé rozhodnutí vydat se na cestu zločinu vedlo k daleko kratšímu životu, než jsem očekával. Tak, a mám to – a není mi ještě ani dvacet. Veterán, který bojoval ve dvou válkách, byl uvězněn a odveden, zkrušen smrtí dobrého přítele Střelce, ohromen znalostmi Marka Kvatrera, velké Umělé inteligence. Je to opravdu všechno? Dostali mě? Je můj život u konce? Je po všem?

„Nikdy!“ zaječel jsem nahlas, ale dva bachaři jen silněji stiskli mé paže a dál mě vlekli po chodbě. Třetí, ozbrojený, šel před námi a odemkl dveře mé cely, zatímco ten za mnou mi špikoval ledviny hlavní samopalu.

Byli dobří, nedali mi jedinou šanci. Byli velcí a zlí a já byl malý a hodný. Třásl jsem se strachy a ještě víc jsem se přikrčil. Jakmile byly dveře cely otevřeny, otočil se klíčník ke mně a odemkl mi náramky.

Pak zalapal po dechu, když mé koleno zasáhlo jeho žaludek. Zacouval zpět do cely. V tom okamžiku jsem dva bachaře na obou stranách popadl za zápěstí, zkřížil jsem ruce v náhlém výbuchu zoufalé síly, což ty dva hodilo proti sobě; jejich hlavy krásně ducly. V témže okamžiku jsem se prudce zaklonil a temenem hlavy zlomil nosní chrupavku bachaři za mnou. Tohle všechno se odehrálo ve zlomku sekundy.

Před dvěma vteřinami jsem byl spoutaným zajatcem.

Teď byl jeden z dozorců mimo dohled a sténal v cele. Dva další se drželi za hlavy a vyli, čtvrtý si tiskl krvácející nos. Oni tohle nečekali: já ano.

Utíkal jsem. Cestou, kterou jsme přišli, dveřmi, které byly stále ještě otevřené. Sípavé, rozhněvané hlasy ztichly jakmile jsem je zavřel a zamkl. Masivní panel se otřásl, když do něj na druhé straně narazila těžká těla.

„Mám tě!“ zaječel vítězný hlas a jakési hrubé ruce mě sevřely. To, že mám černý pás, po hmatu nepoznal. Musel na to přijít tím horším způsobem.

Zavřel oči, lehce dýchal a vůbec neprotestoval, když jsem si půjčoval jeho uniformu a zbraně. Ani mi nepoděkoval, když jsem přes jeho bílé tělo přetáhl svůj vlněný župan a skryl před pátravými pohledy jeho černé krajkové prádélko. Jeho šaty mi celkem padly. S čepicí už to tak slavné nebylo – ta mi padala do očí. Bude muset stačit.

Z této místnosti vedly troje dveře. Ty které jsem zamkl já, duněly a otřásaly se ve futrech: vedle nich byly ty, kterými jsme přišli. Nemusel jsem mít IQ 200, abych vypůjčenými klíči odemkl ty třetí.

Vedly do jakéhosi skladu. Temné police, plné různého harampádí, mizely kdesi v dálce. Nebylo to příliš slibné – ale já si nemohl vybírat. Rychle jsem přiskočil ke vstupním dveřím, odemkl jsem je a otevřel dokořán, pak jsem skočil zpět do skladu. Ještě než jsem za sebou stačil zamknout, ozvalo se zapraskání a rozzuřené ječeni, když útočníci konečně zdolali překážku.

Finta s dveřmi mi dlouho nevydrží. Utíkat mezi policemi. Schovat se tady? Ne – za chvíli všechno důkladně prohledají. Dveře na vzdáleném konci, závora zevnitř. Štěrbinkou jsem nahlédl do prázdné místnosti za nimi. Otevřel jsem a vstoupil dovnitř.

A zastavil jsem se, když na mě vojáci, kteří se předtím tiskli ke stěnám, namířili zbraně.

„Zastřelte ho!“ poručil plukovník Neuredan.

„Jsem neozbrojený!“ Hodil jsem ruce nad hlavu a pistoli na zem. Prsty na spouštích se třásly – to je konec.

„Nestřílejte – chci ho živého. Chviličku.“

Stál jsem jako solný sloup a ani nedýchal, dokud prsty nezmizely ze spouští. Vzhlédl jsem vzhůru a na stropě rychle objevil videoštěnici. Tady dole asi bude na každé chodbě a na každém stropě. Celou dobu mě sledovali. Dobrej pokus, Jime. Plukovník hrozivě skřípal zuby a pak zabodl do vzduchu ukazovák a ukázal na mě.

„Popadnout. Řetězy. Spoutat. Předvést.“

Všechno bylo provedeno s nemilosrdnou účelností. Táhli mě špičkami nohou po podlaze, pod dohledem samopalníků mě svlékli, hodili na podlahu cely – a můj černý župan letěl za mnou. Pak se dveře s třeskotem zavřely a já zůstal sám. Úplně sám.

„Hlavu vzhůru, Jime, už jsi přežil větší průsery,“ švitořil jsem s úsměvem. Pak jsem zavrčel: „Který?“

Zase v base. Nezdařeným pokusem o útěk jsem si vykoledoval jen pár modřin.

„Takhle to nejde!“ ječel jsem. „Takhle to nemůže skončit.“

„Může – a skončí,“ ozval se plukovníkův funebrácký hlas – a dveře cely se opět otevřely. Bachař mi přinesl podnos s láhví šampaňského a jedinou skleničkou a za ním se objevil tucet hlavní.

Přiblble jsem civěl, jak vyviklává zátku. Ozvalo se hlasité puknutí a zlatavé bublinky naplnily sklenici. Podal mi ji.

„Co to je, co to je?“ mumlal jsem a nevěřícně valil zrak na pěnící nápoj.

„Vaše poslední přání,“ řekl Neuredan. „Tohle a jedna cigareta.“

Vytáhl jednu z balíčku, zapálil ji a podal mi ji. Zavrtěl jsem hlavou. „Nekouřím.“ Rozdrtil cigaretu podpatkem. „A vůbec – šampaňské a cigareta – to není mé poslední přání.“

„Ale je. Podobu posledního přání jsme zákonem standardizovali. Pijte.“

Pil jsem. Chutnalo skvěle. Řihl jsem a podal jsem mu sklenici. „Dám si ještě jednu.“ Cokoli, co mi získá čas na přemýšlení. Sledoval jsem, jak se sklenice plní, a můj mozek byl otupělý a prázdný. „Nikdy jste mi neřekli, jak to… vykonáte.“

„Chcete to vědět?“

„Ani ne.“

„Pak vám to tedy s potěšením sdělím. Ujišťuji vás, že nad správným způsobem jsme dlouho přemýšleli. Napadla nás popravčí četa, elektrické křeslo, plyn – než byl zákon schválen, zvažovali jsme spoustu možností. Ale všude je zapotřebí někoho, kdo zmáčkne kohoutek nebo spínač – a to přece není humánní.“

„Humánní! A co chudák vězeň?“

„To není důležité. Váš rozsudek byl schválen a bude vykonán co nejdříve. A to tímto způsobem. Budete odveden do vodotěsné komory a tam budete připoután řetězy. Dveře budou zamčeny. Poté bude komora zaplavena vodou, kterou tam napustí automatické zařízení aktivované vaší tělesnou teplotou. Je tam stále – a neustále je zapnuté. No není to tak humánní?“

„Takže najednou je utopení humánní?“

„Asi ne. Ale vy dostanete pistoli s jedinou kulkou. Můžete spáchat sebevraždu, když budete chtít.“

Otevřel jsem ústa, abych mu mohl od plic říci, co si myslím o něm a o jeho humanitě, ale byl jsem uchopen tuctem rukou a odvlečen pryč, než jsem stačil promluvit. Sklenice někam zmizela – a já také. Hluboko do vlhké cely jejíž zdi byly pokryty mechem. Kolem kotníku mi cvakla pouta; od nich vedl řetěz ke kruhu na stropě. Odešli všichni až na plukovníka, který stál s rukou na ovládací páce tlustých a nepochybně vodotěsných dveří.

Naposledy se vítězně zašklebil, sehnul se a na podlahu položil prastarou pistoli. Skočil jsem po ní a dveře se s neodvolatelným bouchnutím zavřely.

Je to opravdu konec? Převracel jsem pistoli v rukou a zahlédl jsem tupou špičku jediné nábojnice. Konec Jimmiho diGrize, konec Ocelové krysy, konec všeho.

Ozvalo se vzdálené skřípnutí otevíraného kohoutu a shora se na mě tlustou trubkou ve stropě začala valit ledová voda. Bublala a čvachtala, přikryla mé nohy a brzy mi byla až po kotníky. Když mi sahala po pás, zvedl jsem pistoli a začal jsem si ji prohlížet. Neměl jsem na vybranou. Voda vytrvale stoupala. Už mi byla po ramena, po bradu. Chvěl jsem se.

Pak přestala čvachtat. Byla studená a já jsem se neovladatelně třásl. Světlo ve vodotěsné komoře odhalovalo jen kamennou zeď a tmavou vodu.

„Na co si to hrajete, vy bastardacoj?“ ječel jsem. „Humánní mučení a pak humánní vražda?“

Za okamžik se mi dostalo odpovědi. Hladina začala klesat.

„Já to věděl – mučení!“ zavyl jsem. „Nejdřív mučení – pak vražda. A to si říkáte civilizace. Proč to děláte?“

Poslední zbytky vody zabublaly v kanále a dveře se pomalu otevřely. Namířil jsem pistoli. Smrt utopením nebude tak nepříjemná, když s sebou vezmu toho kreténa plukovníka, nebo toho sadistického seržanta.

V částečně otevřených dveřích se objevil kousek čehosi temného. Zbraň zahřměla a kulka zaduněla. Kufřík.

„Přestaňte střílet!“ ozval se mužský hlas. „Jsem váš právník.“

„Má jen jednu kulku, jste v bezpečí,“ uslyšel jsem plukovníka.

Kufřík se váhavě vsunul do kobky, následován šedovlasým mužem, který měl na sobě tradiční zlatem a diamanty poseté černé sako, podle kterého poznáte právníka ve všech koutech galaxie.

„Jsem vaším soudně přiděleným obhájcem. Jmenuji se Pederastis Narkosis.“

„K čemu mi budete dobrý – když soud bude až po popravě?“

„K ničemu. Ale to je zákon. Teď vás musím vyslechnout, abych vás pak mohl dobře obhajovat.“

„To je šílené – vždyť budu mrtvý!“

„Správně. Ale to je zákon.“ Obrátil se k plukovníkovi. „Musím se svým klientem zůstat o samotě. Na to je taky zákon.“

„Máte na to deset minut a ani o chlup víc.“

„To bude stačit. Za pět minut sem vpusťte mého asistenta. Má s sebou dokumenty a závěť.“

Dveře se s žuchnutím zavřely – a Narkosis otevřel kufřík a vytáhl plastikovou lahvičku naplněnou zelenavou tekutinou. Odšrouboval víčko a podal mi ji.

„Vypijte to všechno. Já vám podržím pistoli.“

Podal jsem mu pistoli, vzal lahvičku, přičichl si a zakašlal. „Strašný. Proč bych to měl pít?“

„Protože jsem vám to řekl. Je to životně důležité a vy nemáte na vybranou.“

Což byla pravda – a vůbec, o nic už nejde. Vypil jsem to. Šampaňské chutnalo daleko lépe.

„Všechno vám teď vysvětlím,“ řekl, zavíčkoval lahvičku a strčil ji zpět do kufříku. „Právě jste vypil třicetidenní jed. Je to počítačem připravená směs toxinů, které jsou teď neutrální – ale za třicet dní vás strašlivě usmrtí, pokud nedostanete protilátky. Které jsou taktéž připraveny počítačem a nedají se duplikovat.“

Velice rychle uskočil, když jsem se na něho vrhl. Ale řetěz na kotníku omezoval můj akční rádius. Mé prsty se scvakly kousíček od jeho hrdla.

„Až přestanete zatínat nehty do vzduchu, vysvětlím vám to,“ řekl Narkosis tónem unaveného rutinéra. Copak už tohle někdy dělal? přemýšlel jsem. Založil jsem ruce na prsou a udělal krok vzad.

„To už je lepší. Přestože jsem právník a jsem oprávněn provozovat na této planetě praxi, jsem také zástupcem Galaktické Ligy“

„To je skvělé. Paskônjakijani mě chtějí utopit – vy mě otrávíte. Myslel jsem si, že galaxie je místem míru.“

„Plýtváte drahocenným časem. Jsem zde, abych vás osvobodil… za jistých podmínek. Liga potřebuje zločince. Někoho, kdo je šikovný a spolehlivý. Což si ovšem odporuje. Své zločinecké kvality jste prokázal téměř úspěšnou krádeží. Jed zajistí vaši spolehlivost. Mohu tedy počítat s vaší spoluprací? Pokud ne, zbývá vám maximálně třicet dní.“

„Ano, máte pravdu. Nemůžu si moc vybírat.“

„To nemůžete.“ Pohlédl na hodinky zasazené do nehtu malíčku – a ustoupil stranou, protože se otevřely dveře. Dovnitř vešel baculatý mladík se složkou papírů.

„Skvělé,“ řekl Narkosis. „Máte závěť?“ Mladý muž přikývl. Dveře byly opět zavřeny a zamčeny.

„Pět minut,“ řekl Narkosis.

Příchozí rozepnul zip, který spojoval jeho jednodílnou kombinézu. Svlékl ji – a společně s ní také hromadu masa. Kombinéza byla vycpaná. Vůbec nebyl tlustý, ale štíhlý a svalnatý, jako já. Když si stáhl i falešné vousy zjistil jsem, že vypadá přesně jako já. Rychle jsem zamrkal a civěl na svou vlastní tvář.

„Máme jen čtyři minuty, diGrizi. Oblečte si to. Já přilepím vousy.“

Dobře stavěný a pohledný cizinec si oblékl můj promáčený župan. Udělal krok stranou, když Narkosis vytáhl z kapsy klíč, sklonil se a odemkl okovy na mém kotníku. Podal je tomu druhému, který se netečně sklonil a zacvakl je na svém vlastním kotníku.

„Proč – proč to děláte?“ zeptal jsem se ho.

Nic neřekl, jen se naklonil kupředu a vzal si i pistoli.

„Budu potřebovat kulku,“ řekl. Mým hlasem.

„Plukovník vám nabije,“ řekl Narkosis. Pak jsem si vzpomněl na něco, co řekl před pár okamžiky.

„Vy jste mi řekl diGrizi. Vy znáte mé jméno!“

„Vím toho o vás daleko víc,“ řekl a na správné místo přitiskl knír a vousy. „Ponesete tyhle papíry. Teď jdeme pryč. Mlčte.“

Což jsem všechno velice rád udělal. S posledním pohledem na své uvězněné já jsem vyhopsal z kobky na svobodu.

3

Hopsal jsem za Narkosisem, svíral jsem papíry a pokoušel jsem se myslet a jednat jako fousatý a tlustý. Strážní si nás vůbec nevšímali, místo toho se sadistickou fascinací sledovali, jak jeden z nich začal opět zavírat dveře.

„Počkat," řekl plukovník, otevřel malou krabičku a z ní vyňal nábojnici. Vzhlédl, když jsme ho míjeli, a pohlédl mi přímo do očí. Cítil jsem, jak mi ze všech pórů vystříkl pot. Ten chvilkový pohled pro mě trval celou hodinu. Pak se obrátil a zavolal na stráž.

„Otevři to, ty idiote! Nejdřív nabiju pistoli, pak zavřeš dveře. Až to uděláme, bude po všem jednou provždy"

Zahnuli jsme za roh a ta ohavná partička zmizela za námi. Tiše, jak mi bylo doporučeno, jsem šel za právníkem množstvím hlídaných bran, do výtahu, pak ven a nakonec posledními dveřmi a konečně pryč z mincovny. Bohatýrsky jsem si vydechl úlevou, když jsme prošli kolem posledních stráží a zamířili k autu.

„Já–"

„Ticho! Do auta. O tom zvýšení mzdy si promluvíme v kanceláři – dřív ne."

Narkosis musel vědět věci, které jsem nevěděl. Jsou snad v živém plotu, kolem kterého jedeme, štěnice? Míří snad na nás parabolické mikrofony? Uvědomil jsem si, že můj pečlivě připravený zločin byl pravděpodobně odsouzen ke zmaru už od okamžiku, kdy jsem pojal tu myšlenku.

Řidič mlčel jako hrob – a byl stejně přitažlivý. Sledoval jsem, jak se kolem nás míhají budovy – a najednou jsme byli na okraji města. Jeli jsme dál, dokud se neobjevily malé předměstské domky utopené v zeleni. Došli jsme k předním dveřím, ty se otevřely a pak se za námi zavřely, oboje evidentně bez jakékoli lidské účasti. Stejně se chovaly i dveře uvnitř, které byly vkusně označeny drahokamy vykládanými zlatými písmeny PEDERASTIS NARKOSIS – Právní zástupce. Tiše se zavřely a já se otočil a namířil na něj hrozivě vypadající ukazovák.

„Vy jste o mně věděli ještě dřív, než jsem se ukázal na této planetě."

„Samozřejmě. Jakmile jste si zhotovil falešnou akreditaci, začali jsme vás sledovat."

„Takže jste stáli opodál a nechali mě kout pikle a naplánovat a spáchat zločin – a nechali jste mě odsoudit k smrti – a vůbec jste nezasáhli?"

„Tak tak."

„To je zločin! Dokonce daleko větší než ten můj."

„Ne tak docela. Tu vodu v kobce bychom zarazili tak jako tak. Chtěli jsme jen vidět, jak si dobře si povedete."

„A jak?"

„Velice dobře – na chlapce vašeho věku. Získal jste tuhle práci."

„No, to mám teda kliku. Ale co ten dvojník – ten šílenec, co si to se mnou vyměnil?"

„Ten šílenec, jak jste ho nazval, je jeden z nejlepších a nejdražších humanoidních robotů, jací se dají sehnat. A my jimi nehodláme plýtvat, neboť chirurg, který bude provádět pitvu, je náš člověk. Případ je uzavřen."

„Skvělé," vydechl jsem a svezl jsem se na gauč. „Podívejte, mohl bych se něčeho napít? Byl to dlouhej den. Ale nic tvrdýho – pivo bude stačit."

„Vynikající nápad. Dám si s vámi."

Dvířka ve stěně se odklopila a odhalila maličký, ale velice dobře zásobený bar; podavač vyplivl dvě vychlazená piva. Polkl jsem a zamlaskal.

„Výborné. Když mám jen těch třicet dní, neměl byste mi říct, co po mně budete chtít?"

„Za chviličku," řekl a posadil se naproti mně. „Kapitán Varod mě požádal, abych vám vyřídil jeho pozdravení. A prý nemám zapomenout vám sdělit jednu věc. Věděl, že jste lhal, když jste říkal, že už do smrti nepomyslíte na zločin."

„Takže on mě dal sledovat?"

„Začínáte to chápat. Po tomto posledním zločinu se stanete čestným mužem. Nebo…"

„Vy tak máte co kecat!" zavrčel jsem přes okraj sklenice. „Podmazaný advokátek, který by měl dohlížet na dodržování zákonů. A vy si sedíte tady na Paskônjaku a necháte ty vrahy uzákonit soud po vykonání rozsudku – a pak zaměstnáte zločince, aby pro vás spáchal zločin. Tomu teda neříkám dodržování zákonů."

„Za prvé," řekl a po právnicku zvedl prst, „tajný zákon mincovny jsme nikdy neratifikovali. Byl připraven teprve nedávno přehnaně paranoidním vedením. Vy jste byl prvním zatčeným – a také posledním. Už teď probíhají personální změny. Za druhé," další prst se připojil k prvnímu, „Liga nikdy neuznávala násilí, ani zločin. Toto je první případ v historii a došlo k němu za velice výjimečných okolností. Po dlouhém rozvažování jsme došli k rozhodnutí, že jednou jedinkrát to budeme muset učinit. A nikdy více."

„To si vykládejte masám," zavrčel jsem nevěřícně. „Neměl byste mi konečně říct, o co půjde?"

„Ne – protože to sám nevím. Já jsem hlasoval proti celé operaci – a tak jsem byl vyloučen z kruhu zasvěcených. Profesor Van Diver vám vše vyloží."

„A co ten třicetidenní jed?"

„Dvacátého devátého dne se s vámi spojím." Vstal a vyrazil ke dveřím. „Bylo by proti mým zásadám přát vám mnoho štěstí."

S tímhle upjatým prohlášením se se mnou rozloučil. A ve dveřích ho vystřídal postarší chlápek s bílými vousy a monoklem.

„Profesor Van Diver, předpokládám."

„Správně," řekl a natáhl zpocenou, ochablou ruku, abych jí mohl potřást. „Vy musíte být ten dobrovolník jménem Jim, o jehož přítomnosti jsem byl informován a který zde na mě má čekat. Je od vás velice hezké, že jste přijal ten delikátní – a řekl bych nelehký – úkol."

„Zajisté," vymáčkl jsem ze sebe – nevolky jsem se nechal vtáhnout do jeho akademického způsobu mluvy. „Existuje nějaká alespoň slabá možnost, že bych mohl být informován o podstatě tohoto podniku?"

„Ale zajisté. Byl jsem pověřen, abych vám poskytl podrobné informace týkající se historie a tragických okolností té ztráty. Další jedinec, kterého nebudu jmenovat, vám poté bude nápomocen při zajišťování veškerých vašich potřeb. Začnu s událostmi, které se odehrály před něco málo více než dvaceti lety…“

„Pivo. Potřebuji občerstvení. Dáte si se mnou?“

„Já se tekutinám obsahujícím alkohol a kofein vyhýbám.“ Přes svůj monokl strnule pozoroval, jak si doplňuji sklenici. Upil jsem, posadil jsem se a mávl jsem na něj, aby pokračoval. Jeho hlas se přes mě přeléval jako obrovské vlny – brzy mě div neuspal. Ale obsah jeho řeči mě velice rychle probudil. Hovořil příliš dlouho a příliš často odbočoval, ale přesto mě jeho řeč fascinovala.

Stručná verze by pro něho nebyla takovým požitkem a vyprávění by trvalo jen pár minut. Galaksia Universitato vyslala expedici na archeologické naleziště na vzdálené planetě – a tam objevili artefakt nehumanoidního původu.

„Děláte si srandu?“ řekl jsem. „Lidstvo za posledních dvaatřicet tisíc let prozkoumalo podstatnou část galaxie a nikdy nebyla nalezena ani stopa po nějaké mimolidské rase.“

Hlasitě si odfrkl. „Já si nedělám ‚srandu‘, jak jste to ve svém jednoduchém jazyce nazval. Mám s sebou dokonce i fotografický důkaz, který expedice poslala. Artefakt byl objeven v podloží starém nejméně milion let a nepodobá se ničemu, co je možno nalézt v kterékoli databázi známého vesmíru.“

Vytáhl fotografii z kapsy a položil ji přede mě. Vzal jsem ji, pohlédl na ni a otáčel jí dokola, protože nikde nebylo označeno, kde je dole a kde nahoře. Zkroucená změť nepravidelných úhelníků a tvarů, které nepřipomínaly nic, co jsem doposud viděl.

„Vypadá to dost cize na to, aby to mohlo být cizí,“ řekl jsem. Z toho koukání mě rozbolely oči, a tak jsem to položil na stůl. „Co to dělá a z čeho je to vyrobeno?“

„Nemáme ani nejmenší představu, protože na půdu univerzity to nikdy nedorazilo. Stopa byla, jak musím s politováním přiznat, přerušena – a je nezbytné, aby byla znovu nalezena.“

„Docela lajdácký způsob zacházení – s jediným cizím artefaktem ve vesmíru.“

„Se mnou to nemá co do činění – a nehodlám se k tomu vyjadřovat. Jsem však oprávněn vás požádat, abyste to našel a přivezl. Za každou cenu – čímž vám také oznamuji, že hradíme veškeré výlohy. Důstojníci Galaktické ligy mě ujistili, že vy, muž vystupující pod pseudonymem Jim, jste se dobrovolně přihlásil na tento úkol. Přesvědčili mě, že jste přes svůj nízký věk specialistou v tomto oboru. Mohu vám jen popřát mnoho štěstí – a těšit se na setkání s vámi, až nám přivezete to, po čem tolik toužíme.“

Odešel – a na jeho místo se posadil plešatý důstojník v uniformě kosmického námořnictva. Zavřel za sebou dveře a zpražil mě ocelovým pohledem. Zpražil jsem ho taky.

„Vy jste ten, který mi konečně řekne, o co půjde?“ zeptal jsem se.

„Jo, zatraceně,“ zavrčel. „Zatraceně bláznivej nápad – ale jedinej, co nás napad. Jsem admirál Benbow, velitel Bezpečnostní jednotky Flotily ligy. Ty tupý vědci si nechali vyfouknout nejcennější objekt ve vesmíru – a my ho teď musíme čórnout a vzít roha.“

Admirálovy nevyrovnané metafory byly stejně nepochopitelné jako profesorova vysokoškolština. Copak se srozumitelná řeč stala ztraceným uměním?

„No tak,“ řekl jsem. „Jednoduše mi vysvětlete, co ode mě očekáváte.“

„Dobře.“ Praštil sebou na pohovku. „Jestli je tohle pivo, tak si taky jedno dám. Ne. Pivo ne. Dvojitýho… ne, trojitýho vysokooktanovýho vizoura. Bez ledu. Dělej.“

Robobar nám dodal nápoje. Já ten svůj teprve zvedal a on už měl whisky v sobě.

„Teď poslouchej. Ta expedice se vracela z planetárních vykopávek a najednou jim začalo selhávat komunikační zařízení. Měli strach, aby se neztratili, a tak přistáli na nejbližší planetě, kterou byla Liokukae – a to bylo tragický neštěstí.“

„Proč neštěstí… a ještě k tomu tragické?“

„Drž hubu a poslouchej. Je a jejich loď jsme dostali zpátky relativně v pořádku. Ale bez toho artefaktu. Z jistých důvodů jsme nemohli udělat víc. Proto potřebujeme tvý služby“

„A teď mi řekněte o těch jistých důvodech.“

Zakašlal, odvrátil zrak, vstal, naplnil si sklenici a teprve pak pokračoval. Kdybych nebyl zkušenější, řekl bych, že ten ostřílený kosmický vlk je na rozpacích.

„Musíš pochopit, že mír v celé galaxii je naším jediným cílem. Ale vždycky to nejde. Občas se najdou jedinci – nebo celé skupiny –, kteří přitahují naši pozornost. Násilníci, někteří evidentně šílení, nebezpeční. Přes všechno naše úsilí zůstávají imunní vůči naší péči a odmítají přijmout ruku, kterou jim podáváme.“ Hodil do sebe zbytečky ze dna a já cítil, že se konečně dostáváme k pravdě.

„Protože je nemůžeme zabít – a teď si uvědom, že to, co ti říkám, vědí jen nejvyšší úředníci –, takzvaně zařídíme, dohlídneme na to, aby byli přepraveni na Liokukae, kde si mohou žít, jak chtějí. Aniž ohrožují mírumilovný zbytek vesmíru–“

„Galaktickej smeťák!“ zaječel jsem. „A vy, bigotní páprdové, svatější než svatí, tam zametáte své nepodarky jako pod koberec! No to se nedivím, že to je přísně tajný.“

„Nech toho moralizování, diGrizi. Viděl jsem tvůj záznam – a mezi náma, pěkně smrdí. Ale teď tě máme v hrsti, cos vypil ten třicetidenní jed, takže budeš dělat, co ti řeknem. Teď ti poskytnu veškerý dostupný informace o Liokukae. Pak vymyslíš nějaký plán, plán, jak tu věc dostat zpátky. Nemáš na vybranou.“

„Díky. Z čeho můžu čerpat?“

„Zdroje jsou neomezené, můžeš čerpat z otevřeného účtu, máš veškerou naši podporu. Každá planeta přispívá svými prostředky na Galaksia Universitato. Mají tolik kreditů, že i ten největší prachač je ve srovnání s nimi žebrák. Chci, abys

to trochu roztočil.“

„Teď tomu konečně rozumím! Konečně mě tenhle otravný projekt začíná trochu zajímat. Přineste mi ty záznamy – a nějaké jídlo –: a já se podívám, co se dá dělat.“

Moc toho není, pomyslel jsem si po několika hodinách, v nichž jsem znovu a znovu, dokola četl tenoučkou brožurku a snědl mnoho oschlých sendvičů bez chuti. Admirál si dal šlofíka na pohovce a chrápal jako raketové motory. Nenašel jsem v papírech žádné odpovědi, takže bude záhodno položit pár otázek. Což mi umožnilo vychutnat si jeho probouzení. Pár pořádných zatřesení stačilo – a ta ošklivá rudá očka už zase civěla do mých.

„Radil bych ti mít pro to dobrej důvod.“

„Mám. Kolik toho osobně víte o Liokukae?“

„Všechno, ty hňupe. Proto jsem tady“

„Vypadá to, že je tam pěkně dusno.“

„Pěkně dusno? Je to hermeticky uzavřený, střežený, hlídaný, sledovaný, dokonale pozamykaný svět, svět jako veliká karanténa – vyber si, jak to nazveš. Dováží se tam jídlo a léky. Ven se nedostane nic.“

„Mají své vlastní lékaře?“

„Ne. Lékařské týmy jsou umístěny uvnitř přistávací základny – která byla projektována jako pevnost. A ještě dřív, než se zeptáš – odpověď zní ne. To málo důvěry, které je mezi námořnictvem a Liokukany, pramení právě z lékařské péče. Přicházejí za námi a my je léčíme. Ale kdyby jen trochu měli pocit, že doktoři mají prsty v nějaký všivárně, veškerá důvěra by byla ta tam. Pak by následovaly nemoci a úmrtí. To nebudeme riskovat.“

„Když o nich zbytek civilizované galaxie nic neví – co vědí oni o nás?“

„Řekl bych, že všechno. Nic necenzurujeme. Vysíláme tam všechny obvyklé zábavní kanály a stejně tak i všechny vzdělávací programy a zprávy. Televizních přijímačů mají dost a můžou sledovat opakování všech našich nejpřišernějších seriálů a programů. Všechno podle teorie, že když jim do hlav nabušíme všechny ty bláboly z televize, nebudou mít náladu na nějaké výtržnosti.“

„Zabírá to?“

„Snad. Jistě ale víme, že jsou na úplné špici statistiky, která zaznamenává počet hodin nepřerušeného sezení a čumění do bedny“

„Vy tam jezdíte dělat průzkumy?“

„Nebuď blbej. V každé televizi máme záznamový zařízení. Do toho se dostaneme ze satelitu.“

„Takže je to planeta vražedných, násilnických televizních maniaků?“

„No, asi tak nějak.“

Vyskočil jsem a po koberci rozházel drobky sendvičů. Pozvedl jsem zaťaté pěsti – a s nimi i hlas. A oboje pěkně vysoko.

„To je ono!“

Benbow na mě rychle zamrkal a pak se zamračil.

„Co je ono?“

„Ta odpověď. Je to zatím jen záblesk nápadu – ale já vím, že poroste a bude se rozpínat, až z něj bude něco neuvěřitelně velkýho. Teď se na to půjdu vyspat – a až vstanu, ten plán vypiluju, naleštím a pak vám ho dopodrobna vyložím.“

„Co to je?“

„Nebuďte nedočkavej. Dočkejte času…“

4

Automatická kuchyně vyprodukovala další seschlý sendvič (přístroj byl polorozpadlý a špatně seřízený) a s ním i šálek vlažného a vodnatého kakaa. Křoupal jsem a zamračeně upíjel – a pak jsem na konci chodby našel ložnici. Klimatizovanou, samozřejmě – a okno nebylo zamřížované. Otevřel jsem je a nasál chladivý noční vzduch. Měsíc právě vycházel a přidal se k dalším třem, které už vyšly před ním. Docela zajímavé stíny. Hodit nohu přes parapet, skočit do zahrady – a než by spustil alarm, byl bych dávno pryč.

A za devětadvacet dní by bylo po mně. Ta malá lahvička, kterou jsem vypil, mi opravdu pomáhala se soustředit a zaručovala mou věrnost. Ale dokážu takhle komplikovanou operaci dokončit za tak krátký čas?

Za současných okolností si stejně nemůžu vybírat.

Roztřeseně jsem vydechl, zavřel okno a zalehl. Zase jeden velice, velice dlouhý den.

Ráno jsem si šperhákem otevřel kontrolní panel v kuchyni – a když dorazil admirál Benbow, byl jsem plně zaneprázdněn jeho opravou.

„Můžu se slušně zeptat, co to k čertu děláte?“

„Jak vidíte, snažím se to zařízení oklamat tak, aby produkovalo něco jiného než oschlé sýrové sendviče. A je to!“

Zabouchl jsem panel a naťukal příkaz. V okamžiku se objevil šálek horké, kouřící kávy. Následovaný dikoprasečím stejkem, taktéž kouřícím a šťavnatým. Admirál přikývl.

„Tohle si beru já – ty si objednej další. Teď mi řekni svůj plán.“

Řekl jsem. S ústy plnými snídaně.

„Utratíme nějaké kredity z té hory peněz, ke které máme přístup. Nejdřív vypustíme nějaké informace. Chci rozhovory, recenze, drby a tak, o nové populární skupině, která je hitem galaxie.“

Zamračil se a zabručel. „Jaká populární skupina? Vo čem to ksakru mluvíš?“

„Rekordy lámající, skvělá kapela jménem…“

„Jménem?“

„Já nevím. O tom jsem ještě nepřemýšlel. Něco mírně švihlého a dobře zapamatovatelného. Nebo legračního.“ Usmál jsem se a v náhlé inspiraci jsem zdvihl ukazovák. „Mám to! Připraven? Skupina se bude jmenovat… Ocelové krysy!“

„Proč?“

„A proč ne?“

Admirál nevypadal zrovna nadšeně. Jeho zamračení se proměnilo ve vrčení a on proti mně varovně vztyčil prst.

„Ještě kafe. A pak mi řekneš, vo čem to mluvíš, nebo tě zabiju.“

„Klídek, klídek, admirále. Myslete na svůj krevní tlak. Mluvím o způsobu, jak se na Liokukae dostat se vším potřebným vybavením, a navíc společně s několika dalšími silnými muži. Utvoříme skupinu hudebníků, zvanou Ocelové krysy–“

„Jakých hudebníků?“

„Hlavně to budu já – a vy mi dodáte ty další. Říkal jste, že jste šéfem bezpečnostního oddělení Flotily“

„Taky že jsem.“

„Pak svolejte své jednotky. Řekněte jednomu ze svých pobočníků, ať projde záznamy všech vašich podřízených, kteří se kdy zúčastnili něčeho, co v tomhle civilizovaném světě alespoň vzdáleně připomíná akci. Průzkum bude velice snadný, protože nás zajímá jen jedna jediná věc. A to jestli jsou hudebně založení. Jestli dovedou hrát na nějaký hudební nástroj, zpívat, tancovat, pískat si, nebo třeba jen broukat, aby to nebylo falešně. Dodejte mi seznam a já si pak sestavím skupinu.“

Zakýval nad kávou hlavou. „Teď mi to začíná dávat smysl. Hudební skupina složená z bezpečnostních agentů. Ale to bude chvíli trvat, než se dají dohromady zorganizují, nazkoušejí hudbu.“

„Proč?“

„Aby to znělo dobře, imbecile.“

„A kdo to pozná? Poslouchal jste někdy countryhornickou hudbu? Nebo skupinu Aqua Regia a její Plutonioví kámoši?“

„Máš pravdu. Takže dáme dohromady tuhle kapelu a postaráme se o její publicitu, až o ní bude vědět celá Liokukae–“

„A bude taky slyšet jejich hudbu–“

„A bude chtít slyšet víc. Bude chtít turné. Což je nemožné. Planeta je v karanténě.“

„V tom právě spočívá krása mého plánu, admirále. Až bude kapela známá po celé galaxii a její sláva dostoupí vrcholu, Ocelové krysy spáchají zločin tak strašný, že budou okamžitě doportovány na vězeňskou planetu. Kde budou milí hoši přijati s obrovským nadšením. A bez jakéhokoli podezření. Budou se věnovat své práci, najdou ten cizí artefakt a vrátí se s ním zpět, abych mohl dostat protilátky. Ještě jedna věc. Než začne celá operace, budu potřebovat tři miliony mezihvězdných kreditů. V mincích, které zde byly právě vyraženy.“

„Neexistuje,“ zachroptěl. „Z účtu se bude čerpat podle potřeby.“

„Vy to nechápete. To je můj žold za provedení celé operace. Všechny další výlohy jsou navíc. Zaplaťte – nebo…“

„Nebo?“

„Nebo za dvacet devět dní zemřu a operace taky zemře a vy budete mít černou tečku v záznamu.“

To kariérismus ho donutil změnit názor. „Proč ne. Ti zazobaní akademici si to můžou dovolit – ani si toho nevšimnou. Dám vám ten seznam.“

Od pasu si odepjal telefon, zaječel do něho dlouhé číslo a pak vyštěkl pár úsečných rozkazů. Než jsem dopil kafe, tiskárna v kanceláři se s bzučením probudila k životu a začala chrlit stohy papíru. Těmi jsme se pak probírali a zaškrtávali možnosti. Nebyla tam žádná jména, jen kódová čísla. Když jsme byli hotovi, podal jsem seznam admirálovi.

„Budeme potřebovat kompletní záznamy všech zaškrtnutých.“

„Tohle jsou přísně tajné informace.“

„Jste admirál, tak k tomu musíte mít přístup.“

„Vezmu si to – a zcenzuruju to. V žádném případě vám nehodlám poskytovat informace o svém bezpečnostním oddělení.“

„Nechte si svoje tajemství – nic mě nezajímá míň.“ Což byla samozřejmě sprostá lež. „Dejte jim kódovaná jména a taky čísla, abyste neprozradil jejich totožnost. Mě zajímají jen jejich hudební schopnosti – a jestli mi k něčemu budou, až půjde do tuhého.“

To chvíli trvalo. Sel jsem se trochu proběhnout, abych si uvolnil ztuhlé svaly. Pak, zatímco mé šaty byly očišťovány ve vakuové pračce, jsem si dal horkou sprchu a hned nato studenou. Zapsal jsem si za uši, že bych si měl co nejdříve pořídit nějaké další oblečení – ale ne dříve, než se tato operace rozběhne. Těm vražedným hodinám, v nichž nemilosrdně odtikávaly sekundy zbývající do mého soudného dne, se nedalo uniknout.

„Tady je seznam,“ řekl admirál, když jsem se vrátil do kanceláře. „Žádná jména, jen čísla. Muži mají písmeno A a…“

„Nechte mě hádat – ženy mají B?“

Zavrčení bylo jedinou odpovědí, které se mi dostalo; postrádal jakýkoli smysl pro humor. Prolétl jsem seznam. Muži byli v přesile a ženy byly jen od B1 do B4. Varhany nepříliš pravděpodobné, harmonika, tuba – a zpěvačka.

„Budu potřebovat fotografii B3, a… co znamenají ty další záznamy u B1? 19T, 908L a tak.“

„Kód,“ řekl a vytrhl mi papír z rukou. „Znamená to obratná v boji zblízka, zručně zachází s ručními zbraněmi, šest let v poli. A zbytek vás nemusí zajímat.“

„Díky, skvělé, moc jste mi pomohl. Určitě by se mi hodila – ale ne s kostelníma varhanama na zádech. Teď se podíváme na pány a vy mi budete dodávat fotografie. Kromě tohohle, A19. Žádnou fotku – toho tady chci mít co nejdřív, osobně.“

„Proč?“

„Protože to je perkusionista a hraje na molekulární syntetizér. Jelikož o hudbě nevím téměř nic, bude mě učit, jak

zakládat kapelu. A19 mě do toho zasvětí, pak nahraje songy a připraví mi ty mašiny, které budou hrát jednotlivé party. Já se budu jen usmívat a mačkat knoflíky. Když už jsme u těch přístrojů – má vaše vysoce tajná služba na této planetě sklad elektronických součástek?“

„To je taky tajné.“

„Všechno, co se týká téhle operace, je tajné. Ale já musím dát něco dohromady. Tady nebo někde jinde. Je to jasné?“

„Vše potřebné vám zajistíme.“

„Dobrá. A teď mi řekněte, co je to gastrofon a dudy.“

„Nemám ani nejmenší ponětí. Proč?“

„Protože je to tady na seznamu jako hudební schopnosti, nebo nástroje, nebo co. Potřebuji to vědět.“

Mašinerie mého plánu, promazaná spoustou kreditů z univerzitního konta a obsluhovaná admirálovými lidmi, se dostávala do vysokých otáček. Liga měla i na této planetě základnu maskovanou za mezihvězdnou dopravní společnost, ve které byla plně vybavená dílna a sklad elektroniky. Skutečnost, že mi umožnili ke všem těmto věcem přístup, znamenala, že zmizí okamžitě, jakmile tato operace skončí. Zatímco probíhaly přípravy, nejrychlejším způsobem k nám byl poslán agent A19. Objevil se, s mírně skelnýma očima, ještě toho dne v podvečer.

„Znám vás jen podle kódového označení A19. Mohl byste mi dát alespoň o něco lepší jméno? Nemusí být vaše vlastní.“

Byl to veliký muž s vystouplou bradou, kterou si začal mnout vždycky, když popoháněl mozek do akce. „Zach – to je jméno mého bratrance. Říkejte mi Zach.“

„Tak jo, Zachu. Máš celkem muzikální záznam.“

„To bych řek. Univerzitu jsem udělal jenom díky hraní v kapele. Sem tam ještě uděláme ňákou tu akci.“

„Tak tě beru. Teď půjdeš do hudebnin s kreditkou na neomezený účet a nakoupíš to nejlepší a nejdražší hudební vybavení, jaké seženeš. A zároveň to musí být maximálně miniaturní. Přineseš mi to a já to ještě zmenším, protože všechno naše vybavení poneseme na zádech. Jestli to nenajdeš na téhle planetě, použij galaktickou poštu. Rozhazuj! Čím víc utratíš, tím líp.“

Očička se mu rozzářila muzikantskou vervou. „To myslíte vážně?“

„Naprosto. Zeptej se admirála Benbowa, ten bude hradit všechny výlohy. Odchod!“

Šel – a já začal s rozhovory. Přes odpudivé detaily této dvoudenní fáze raději stáhnu oponu. Muzikální schopnosti a služba v armádě prostě nejdou dohromady. Odškrtával jsem a seznam se velice rychle zkracoval. Doufal jsem, že budu mít big band – a teď to vypadalo, že budeme jen komorní kvarteto.

„Hotovo, admirále,“ řekl jsem a podal jsem mu zkrácený seznam. „Co nám bude chybět v kvantitě, musíme dohnat kvalitou. Budu to já a ještě tři další.“

Zachmuřil se. „Bude to stačit?“

„Bude muset. Ti, které jsem vyškrtl, jsou možná skvělí vojáci, ale o jejich soundu se mi bude zdát ještě celé roky.

V nočních můrách. Teď si ty zbylé vezměte stranou a povězte jim o mně a o celé operaci. Setkám se s nimi po obědě v poslechovém sále.“

Právě jsem na stůl chystal skleničky a láhve s občerstvením, když ti čtyři dorazili. A postavili se do pozoru!

„První lekce!“ zařval jsem. „Myslete jako civilisti. Cokoli, co bude byť i jen vzdáleně připomínat armádu, nás bude okamžitě stát život. A teď jiná věc. Řekl vám admirál, o co jde? Všichni kývají, dobře. Kývněte ještě jednou, jestli souhlasíte s tím, že odteď budete rozkazy přijímat jen ode mě a od nikoho jiného. Ještě lepší. Teď se navzájem představíme. Znalost vašich skutečných jmen a hodností mi byla odepřena, takže jsem si něco vymyslel. Začneme budovat nový svět. Ten džentlmen po vaší levici má kódové označení Zach, je to profesionální hudebník a bude mě učit hudební vědu. Jemu vděčím za to, že se můj projekt vůbec rozhýbe. Já jsem Jim a brzy budu schopen hrát na všechny elektronické nástroje a vést tuto kapelu. Tato mladá dáma, nyní Madonette, má mimořádně kvalitní alt a bude naší zpěvačkou. Všichni jí teď pěkně zatleskáme.“

Roztleskali se nejprve pomalu a váhavě, pak už hlasitěji a veseleji, dokud jsem nezvedl ruku, abych je zarazil. Byli příliš strnulí a já je budu muset trochu odvázat. Madonette měla krásnou pleť, tmavé vlasy; byla vysoká a dobře stavěná a vůbec velice přitažlivá. Usmála se a zamávala jim.

„Dobrej začátek, bando. A vy dva, chlapci, budete zbytek skupiny, Floyd a Steengo. Floyd je ten vysoký a vyzáblý chlapík s falešnými vousy – nechává si růst pravé, ale tyhle potřebujeme pro noviny a televizi. Zázračni pracovníci vědeckého ústavu pro růst tělesných porostů vynalezli preparát, který urychlí růst vousů a vlasů. Takže za tři dny bude mít bíbra a deku jedna radost. Kromě toho, že bude tak pěkně zarostlý, taky umí hrát na spoustu dechových nástrojů, které, pokud to nevíte, jsou historickou skupinou nástrojů, do kterých se silně fouká, aby vydávaly zvuk. Pochází ze vzdálené planety zvané Ou-kej, která je známa po celé galaxii díky jinému svému rodáku, Angusi McDikovi, zakladateli sítě restaurací rychlého občerstvení McDiko. Floyd hraje na nástroj, jehož původ se ztrácí kdesi v mlhách dávných časů a já si přeji, aby tam navždy zůstal. Floyde, v krátkosti nám, prosím, zahraj něco na ty své dudy… něco krátkého.“

Já už to jednou slyšel, takže jsem byl trochu připraven, když otevřel kufr a vytáhl aparát, který vypadal jako veliký a tlustý pavouk s mnoha černýma nohama. Hodil si to na sebe a paží začal zuřivě pumpovat a tisknout břicho toho pavouka. Podíval jsem se na ostatní a obdivoval vystrašené výrazy, které se objevily na jejich tvářích, když se místnost naplnila zvuky, které připomínaly jekot smrtelně raněného zvířete.

„Stačí!“ křikl jsem – a poslední brutálně vražděné prase dosténalo do smrtelného ticha. „Nevím, jestli tenhle nástroj budeme používat v našich skladbách – ale určitě aspoň přitahuje pozornost. Posledním, přestože nikoli nejméně důležitým, je Steengo. Který se za tu dobu, co je ve výslužbě, naučil skvěle hrát na fiddlino. Steengo, prosím o ukázku.“

Steengo vyloudil úsměv a zamával. Měl už šedivé vlasy a působivý pupek. Jeho věk a celková kondice mi dělala

starosti, ale admirál, který si tajně prohlédl jeho záznamy mě ujistil, že jeho zdraví je A-OK, že se udržoval v dobré kondici a že kromě mírného sklonu k obezitě je naprosto vhodný pro bojové nasazení. Pokrčil jsem rameny – co jiného jsem měl dělat. Záznamy odhalily, že na nástroj se začal učit po odchodu z aktivní služby; s mimořádným nedostatkem talentu, jak jsem se dozvěděl ze stejného zdroje. Když jsme ho oslovili, byl více než rád, že může jít zpět do chomoutu. Fiddlino mělo dva krky a dvacet strun a znělo celkem radostně, brnkavě a skřípavě – a všichni tvrdili, že se jim to strašně líbí. Steengo se vznešeně uklonil a děkoval se za aplaus.

„Tak to bychom měli. Právě jste se stali Ocelovými krysami. Nějaké dotazy?“

„Ano,“ řekla Madonette a všechny pohledy se stočily k ní. „Jakou hudbu budeme hrát?“

„Dobrá otázka – a já bych řekl, že mám i dobrou odpověď. Průzkum současné hudby odhalil širokou škálu různých rytmů a stylů. Některé jsou dost hrozné, jako třeba countryocelářská hudba. Některé nepostrádají jistý šarm, jako třeba to, co hraje Čiperka a její Hejno ptáčků. Ale my potřebujeme něco nového a jiného. Nebo spíš starého a jiného, protože nikdo už neví, co se hrálo před pár tisíci let. Abychom měli nějakou inspiraci, donutil jsem oddělení muzikologie na Galaksia Universitato, aby prohledalo archivy a našlo pokud možno co nejstarší záznamy. Od doby, kdy někdo slyšel tyhle žánry, uplynula milénia. Obvykle pro to byl dobrý důvod.“

Ukázal jsem jim plnou hrst nahrávek. „Tyhle hity přežily nemilosrdný test, kterému jsem je podrobil. Když jsem vydržel poslouchat déle než patnáct sekund, udělal jsem si kopii. Teď okruh ještě zúžíme. Cokoli, co vydržíme poslouchat déle než třicet sekund, postupuje do druhého kola.“

Strčil jsem jeden z maličkých černých lupínků do přehrávače a pohodlně jsem se usadil. Pak se přes nás přehnalo hřmění a bouře dávné hudby a na naše uši zaútočil soprán, který připomínal březí dikosvini. Vyhodil jsem nahrávku, rozdrtil ji podpatkem a přešel k další.

Pozdě odpoledne byly naše oči rudé a slzející, v uších nám pískalo a naše mozky byly otupělé a v křeči.

„Tak toho pro dnešek asi necháme, co říkáte?“ zeptal jsem se sladce a odpovědí mi byl sbor stenů. „Dobře. Cestou sem jsem si všiml, že hned vedle je jakýsi alkoholický stánek jménem Prach na Vašich mandlích. Nezbývá než doufat, že to je žert a že naopak zamýšlejí prach z mandlí zákazníků spláchnout. Nepůjdeme se podívat, jak to myslí?“

„Jde se!“ Floyd vstal a vedl stěhování národů.

„Připíjím,“ řekl jsem, když dorazily drinky a my zvedli sklenice, „na Ocelové krysy – ať jim to notuje!“

Zahalekali a napili se, pak se zasmáli a volali po další rundě. Asi to bude jedna veliká sranda, pomyslel jsem si.

Tak proč jsem byl tak sklíčený?

5

Sklíčený jsem byl proto, že to byl opravdu šílený plán. Měli jsme v úmyslu za týden nechat vrcholit publicitu, dát si udělit nějaké hudební ceny – a pak spáchat nějaký zločin. Za tuto krátkou dobu musíme nejen najít nějakou hudbu, ale taky ji nazkoušet a zajistit, aby náš přednes byl alespoň trochu poslouchatelný. Moc to nehrozilo. Šli jsme na to příliš zhurta. Chtělo to ještě nějakou pomoc.

„Madonette, mám otázečku.“ Nejdřív jsem se napil piva. „Musím se přiznat, že co se způsobu výroby hudby týče, jsem naprostý ignorant. Existuje někdo, kdo třeba vymyslí melodii, pak to nějak napíše a všichni to pak hrají?“

„Teď mluvíš o skladateli a aranžérovi. Může to být jedna a tatáž osoba – ale obvykle bývá lepší, když to jsou dva lidé.“

„Můžeme jednoho, nebo radši oba, sehnat? Zachu, jsi tady nejblíž profesionálovi – nenapadá tě něco?“

„To by nemělo být těžké. O to se postará HUSAIN.“

„Husejn? Ty se s ním znáš osobně?“

„To není žádný známý. HUSAIN. Je zkratkové slovo, které znamená Hudební Unie Skladatelů A INterpretů. Teď mají spoustu nezaměstnaných, takže by nám mohli přidělit opravdu kvalitní lidi.“

„Jako by se stalo. Hned řeknu admirálovi.“

„Vyloučeno,“ bručel obvyklým přátelským tónem. „Žádný civilisti, žádný nezasvěcenci. Tohle musí být po celou dobu tajná operace.“

„Teď je – ale za sedm dní bude velice veřejná. Stačí si vymyslet nějaký příběh. Řekněme, že skupina bude natáčet nějaký holofilm. Nebo reklamu pro nějakou velikou firmu. Třeba že firma McDiko chce měnit image, získat větší podíl na trhu. Zbavit se toho reklamního panáka Chica McDika a jeho alkoholického, rudého nosu, a použít raději naši skupinu. Ale udělat se to prostě musí – a to teď hned.“

Stalo se. Příštího dne se do našeho studia dostavil bledý a vychrtlý muž. Zach mi zašeptal do ucha: „Já ho poznávám – to je Ondřej Loyd-Bíbr. Před pár lety napsal slavný muzikál ‚Netlač na mě, Angelino‘. Od té doby neměl úspěch.“

„To si pamatuju. To bylo to představení o kuchařce, která si vzala diktátora.“

„Jo, to je vono.“

„Vítejte, Ondřeji, vítejte,“ řekl jsem, vydal jsem se k němu a potřásl jsem mu kostnatou rukou. „Jmenuji se Jim a mám to tu na starosti.“

„Ruty šuty, chlapče, ruty šuty,“ řekl.

„Vám taky ruty šuty.“ Došlo mi, že jestli náš plán má být úspěšný, musíme se naučit argot hudebního světa. „Tak – vysvětlil vám někdo podstatu naší operace?“

„No, něco málo. Nová nahrávací společnost má spoustu peněz a chce utrácet. Tak financují nějaké začínající kapely, aby se dostali nahoru.“

„To je ono. A vy budete mít na starosti hudbu. Teď vám ukážu, co máme – a vy nám to zpracujete.“

Dal jsem mu sluchátka a přehrávač: nesnesl jsem představu, že bych ty strašné kompozice musel poslouchat ještě

jednou. Jeden po druhém bral lupínky do ruky – a jakkoli to bylo nemožné, jeho pleť ještě více bledla. Projel je všechny. Roztřeseně vydechl, strhl si sluchátka z uší a zamáčkl slzu.

„Mám být upřímný?“

„Rozhodně.“

„No tak, abych vám to nějak opatrně vyložil, tenhle materiál je opravdu hnus. Sračka. O ničem.“

„Umíte něco lepšího?“

„Moje kočka umí něco lepšího. A pak na to nahrne hlínu.“

„Tak máte volnou ruku. Začněte!“

Pak už jsem mohl jen čekat, až bude hudba napsána, nazkoušena a nahrána. Zatímco ostatní musejí hrát na své nástroje a zpívat, já jsem se omezil na to, že před každou skladbou přepnu čudlík. Pak všechny. Zachovy bubny, cimbály, lesní rohy zvony a další efekty molekulárního syntetizéru naplno vybuchnou z reproduktorů.

Zatímco se tak dělo, přepínal jsem přepínače, které nic nepřepínaly a ťukal na klávesy vypnutých kláves. Takže zatímco oni hráli hudbu, já se staral o speciální efekty.

To obnášelo i sledování nahrávek všech populárních skupin, kapel i sólistů. Některé byly dobré, některé strašlivě hrozné – a všechny příliš hlasité. Nakonec jsem vypnul zvuk a sledoval jen vizuální efekty, třeba laserové paprsky, explodující ohňostroje nebo akrobaty. Dělal jsem si poznámky, hodně si brumlal pro sebe a utratil značnou porci univerzitních peněz.

A do stávajícího elektronického zařízení jsem vestavěl neuvěřitelné množství další, komplikované elektroniky. Admirál mi neochotně poskytl i nejposlednější vynálezy a já v dílně všechno modifikoval. Byl to celkem uspokojivý a příjemným způsobem strávený týden. Také jsem tak dlouho obtěžoval admirála, až mi vyplatil slibovanou odměnu tři miliony kreditů.

„Ach, jak jste laskav,“ řekl jsem a zvonil šesti zářivými půlmilionkreditovými mincemi. „Slušná výplata za slušně odvedenou práci.“

„Rači si je dej do banky, než se ti ztratěj,“ poradil mi zakysle.

„Ale jistě. Skvělý nápad!“

Mimořádně stupidní nápad. Banky jsou pro lupiče – a pro to, aby mohl daňový úřad sledovat tok peněz. Takže jsem si nejprve odskočil do dílny, kde jsem sfoukl jednu šikovnou kovodělnou prácičku, a pak teprv jsem zapakoval, zabalil a označil mince. Pak jsem šel na procházku a preventivně jsem se pocvičil ve svých setřásacských dovednostech, pro případ, že by na mě admirál nasadil očko. Riskoval jsem život – více než jedním způsobem! – za tyto peníze. Jestli se z toho dostanu celý, chci, aby na mě čekaly.

Nakonec jsem dorazil na malou venkovskou poštu, vybranou náhodně, v bezpečné vzdálenosti od města.

Obsluhoval ji krátkozraký džentlmen v pokročilých letech.

„Vesmírná expresní plus pojištění na mimoplanetární doručení. To nebude levný, mladíku.“

„Udělejte to, dědo, jen to pěkně pošlete. Já mám krupice navařeno.“ Zamrkal a já mu to přeložil do rodného jazyka. „Peněz mám dost, drahý pane. Musíte mi však zaručit, že tohle se okamžitě dostane do rukou přímo profesoru Van Diverovi z Galaksia Universitato. Očekává tyhle historické dokumenty“

Předtím už jsem kosmofaxoval profesorovi, že mu posílám nějaké osobní věci, které mi má laskavě pohlídat, dokud si je osobně nevyzvednu. Pro případ, že by byl zvědavý, jsem obsah uložil do ocelové krabičky na jejíž otevření by bylo zapotřebí diamantového vrtáku. Byl bych se vsadil, že tak zvědavý zase nebude. Můj balíček zmizel v okénku a já vyrazil zpět.

Na konci šestého dne jsme byli všichni pěkně unaveni. Ondřej Loyd-Bíbr dvě noci nespal a pracoval, hlavu měl obalenou studenými ručníky, posiloval se trebkaffovou kávou a dával dohromady hudební kusy z nějakých starých odpadků. Ukázalo se, že v krádežích se celkem vyzná – nebo v adaptacích, jak tomu říkal on. Kapela zkoušela, nahrávala a pak zase zkoušela. Já se soustředil na kostýmy, doplňky a efekty a byl jsem téměř spokojen.

Po jedné polední přestávce jsem svolal svou jednotku. „S potěšením vám oznamuji, že teď máme před sebou první veřejné představení.“ To vyvolalo očekávanou lavinu stenů a pištivých protestů a já čekal, až se přežene.

„Vím, jak se cítíte – a já mám taky takový pocit. Myslím, že naším nejlepším číslem je to blues ‚Jsem tak osamělá‘.

Určitě víte, že místní osazenstvo nám hodně pomohlo, a tak jim něco dlužíme za všechno, co jsme zatím dokázali. Pozval jsem jich jen pár, asi tak třicet – a brzy tady budou.“

S posledním slovem se otevřely dveře, dovnitř se podezřívavě začali trousit civilové a každý si nesl skládací křesílko. Vedl je admirál Benbow; jeho pobočník nesl křesílka dvě. Zach je rozesadil a z našeho jeskynního nahrávacího studia se poprvé stalo také divadlo. Stáhli jsme se na pódium, odkud jsem ztlumil osvětlení v sále, a pak jsem na sebe a na své elektronické monstrum namířil bodák.

„Dámy a pánové, hosté. Všichni jsme tento týden usilovně pracovali a já bych vám chtěl jménem Ocelových krys poděkovat.“

Stlačil jsem spínač a můj naechovaný hlas odříkával Děkuji, Děkuji. To vše pak bylo přehlušeno zesilujícím virblem, zapráskáním hromu a několika realistickými blesky. Z jejich vyvalených očí a pokleslých čelistí jsem poznal, že dávají pozor.

„Jako první číslo vám naše virtuózní Madonette zazpívá srdceryvnou píseň o tragické samotě – ‚Jsem tak osamělá‘!“

V tom okamžiku nás zaplavila záře barevných reflektorů a dala tak vyniknout našim dorůžova zbarveným, svítivým, jiskřivým kostýmům v celé jejich kráse. Hráli jsme předehru a světla se soustředila na Madonette, jejíž kostým byl tvořen z větší části její kůží a sem tam kouskem látky, což posluchači, jak jsem si všiml, hluboce ocenili. Po posledním závanu větru, zahřmění hromu a blescích k nim vztáhla své překrásné paže a pěla:

Jsem tady – a jsem osamělá
Telefon mlčí – nikdo nezavolá
Rozhlížím se po pokoji – celá zoufalá
Nikdo tu není – jenom já – já – já
Já – já – já Celá zoufalá –
Osamělá
Jen
já
já
já…

To všechno bylo doprovázeno holografickými snímky chvějících se stromů, bouřkových mraků a dalšími strašidelnými efekty. Hudba sténala a ve zbytku písně sténala i Madonette.

V temnotě sama do jasných hledím oharků –
Otvírám okno a plížím se ven do parku
Vichřice láme větve, stupňuje svou zlobu –
Přede mnou zejí jámy otevřených hrobů!
Chtěla bych běžet pryč a uprchnout –
VÍM že jdou po mně a nemůžu se hnout!
Sedím a pláču a vím že je to správné –
Neb vychází už slunce –
je konec noci zrádné…

S posledním stenem a závanem svíjející se rudé mlhy se za námi majestátně vynořilo slunce a hudba pomalu utichla.

Ticho trvalo a trvalo – a bylo přerušeno bouřlivým potleskem.

„Tak, kapelo," řekl jsem, „vypadá to, že to máme. Nebo, jak by řekl Ondřej Loyd-Bíbr, vypadá to, že sme vopravdu ruty šutry!"

Sedmého dne jsme neodpočívali. Po posledním kole zkoušek jsem vyhlásil předčasnou přestávku. „Teď sebou hoďte. Spakujte si bágly. Aparát a propriety už jsou připravené. O půlnoci odlétáme. Na kosmodrom se odjíždí už hodinu před tím – tak to nezmeškejte."

Znaveně se vzdálili a nohy táhli za sebou. Jakmile zmizeli, napochodoval admirál a za ním se přitrousil Zach.

„Tento agent mě informoval, že přípravy jsou u konce a že jste připraveni se nalodit." Mohl jsem jen kývnout.

„Kéž bych tak mohl letět s vámi," řekl Zach.

„Celé jsi to umožnil – za to jsme ti vděčni. Teď jdi."

Při děkovném potřásání rukou mi pohmoždil všechny prsty a pak se za ním zavřely dveře.

Admirálův úsměv měl vřelost asi tak na úrovni úsměvu útočícího hada. „Naši lidé z protidrogového vymysleli zločin, který znamená okamžité vyhoštění na Liokukae."

„To je skvělé – co to je?"

„Přechovávání mimořádně účinné a velice drahé drogy zvané bakšiš. Ty a zbytek kapely jste byli přistiženi při jejím pašování a všichni jste na ní závislí. Závislost lze léčit a dotyčný je pak ještě řadu dní zesláblý a třese se po celém těle. To by vám mělo umožnit trochu se rozkoukat, než uspořádáte první koncert. Tisk už informuje o vašem zatčení a o vaší deportaci do nemocnice pro drogově závislé. Liokukané nebudou vůbec překvapeni, až tam dorazíte. Otázky?"

„Veliká. Jak to bude s komunikací?"

„Ano. Kódované radiové zprávy. Přístroj zabudovaný do tvé čelisti může vysílat i přijímat na kterémkoli místě planety. U přijímače bude nepřetržitá obsluha a veškerou komunikaci bude vyhodnocovat náš důstojník. Vaše spojka na zemi vám poskytne veškerou pomoc, kterou budete potřebovat, než opustíte hermeticky uzavřenou základnu. Pak se přemístí na křižník Nemilosrdný, který se bude pohybovat na oběžné dráze a který bude také monitorovat vaši radiokomunikaci. Na kterémkoli místě na planetě můžeme udeřit nejpozději do jedenácti minut. Jakmile najdete artefakt, pošlete zprávu a kosmické námořnictvo tam bude. Hlašte se minimálně jednou za den. Budete nás informovat o místě pobytu a o výsledcích pátrání."

„Pro případ, že by nás odpráskli, abyste mohli poslat druhý tým?"

„Přesně tak. Další otázky?"

„Jednu. Popřejete nám mnoho štěstí?"

„Ne. Nevěřím, že to dokážete. Dělejte, jak umíte."

„Žjóva, díky, ste moc milej."

Otočil se a vypochodoval ze dveří, kterými za sebou práskl. Přepadla mě únava a opět i temná deprese. Proč se do toho pouštím?

Abych zůstal naživu, to je jasné. Ještě dvaadvacet dní a pak padla klec.

6

Cesta na palubě křižníku Nemilosrdný, který se pohyboval nadsvětelnou rychlostí, byla milosrdně krátká. Přítomnost vojáků má vždy destruktivní vliv na mou morálku. Měli jsme čas na důkladné zkoušení, špatné jídlo, dobrý spánek, po kterém druhého dne následovala velmi nealkoholická slavnost – jelikož ve Flotile jsou všichni nemilosrdní abstinenti.

Pak, pár hodin před tím, než jsme se setkali s raketoplánem, nám lékaři dali injekce, které se postaraly o příznaky dozvuků léčby drogového návyku.

Myslím, že příště dám přednost samotné léčbě. To, že jsem podruhé uviděl poslední jídlo, mi nevadilo; stejně bylo strašné a vůbec mi nebude scházet. Ale ty otřesy a záškuby to byla jiná. A všichni mí třesoucí se a klopýtající kolegové měli oči rudé jako kulové blesky. Neodvažoval jsem se pohlédnout do zrcadla, protože jsem se bál, co bych tam uviděl.

Steengo byl popelavě šedý a strhaný a vypadal o sto let starší. Zachvátil mě krátký pocit viny, že jsem ho nenechal v důchodu. Ale zmíněný pocit rychle zmizel, když jsem pomyslel na vlastní starosti.

„Vypadám taky tak strašně jako ty?“ sípal Floyd a jeho čerstvý plnovous se černal na pozadí pergamenově žluté pleti.

„Doufám, že ne,“ odpověděl jsem chraptivě. Madonette se natáhla a poplácala mě po třesoucí se ruce, možná by se dalo říci, že mateřsky.

„Neboj, Jime, to bude dobrý. Počkej a uvidíš.“

Já se nechtěl příliš vžívat do role jejího synka, protože jsem si na ni začínal velice rychle dělat zálusk a doufal jsem, že to zatím nezpozorovala. Něco jsem zavrčel a klopýtal jsem někam do kouta, kde bych mohl být sám se svým trápením. Nezabralo ani to, protože reproduktor na stropě zlověstně zaševelil – a pak se ozval hlas admirála Benbowa.

„Teď poslouchejte. Všechny Ocelové krysy se za dvě minuty shromáždí na přestupním stanovišti. Právě se nacházíme na parkovací oběžné dráze. Jedna minuta a padesát osm sekund. Jedna minuta a…“

Vyřítil jsem se na chodbu, abych unikl jeho hlasu, ale reproduktory byly všude. Dorazil jsem jako poslední a zhroutil se na palubu vedle ostatních a našich zavazadel. Admirál se za mnou náhle zjevil jako zlý duch a začal vyřvávat rozkazy.

„Pozóóór! Vztyk, vy bando feťáků!“

„Na to zapomeň!“ Zaječel jsem ještě hlasitěji nakřáplým hlasem. Převalil jsem se, abych vstávající, kymácející se těla kolegů strhl zpět na palubu.

„Zmiz, ty gumo zelená! My jsme muzikanti, civilisti, vyléčení z drogového návyku a musíme tak myslet a cítit se tak. Jednou, jestli budeme žít, si na některé z nás budeš moct znovu otvírat hubu. Ale ne teď. Opusť nás v míru a čekej na mé zprávy.“

Vyplivl šťavnatou námořnickou kletbu – ale měl tolik rozumu, že se otočil na podpatku a zmizel. Mí společníci znaveně zahalekali, díky čemuž jsem se cítil aspoň o trochu méně bídně. Pak už nic, kromě občasných stenů, nerušilo ticho, dokud nezavrčely vzdálené motory a vnitřní propust se majestátně neotevřela. Dovnitř vstoupil snaživý námořní důstojník s jakýmisi deskami.

„Všichni na Liokukae?“

„Všichni zde, všichni nemocní. Pošlete pracovní četu pro naše zavazadla.“

Zamumlal cosi do mikrofonu na límci a sáhl si za záda, odkud odepjal pouta. Která neprodleně zacvakl na mých zápěstích.

„Cotomábejt?“ blekotal jsem nesrozumitelně. A mrkal jsem na náramky.

„Neztěžuj mi život, ty nulo feťácká, a já ti nebudu ztěžovat tvůj. Možná že tam venku v galaxii seš velkej bouchač, ale tady nejsi víc než odsouzenej darebák. Kterej si vlastní bágl ponese sám – pro chlápky jako seš ty tady žádný pracovní čety nejsou.“

Otevřel jsem ústa, abych ho zavraždil aspoň verbálně. Pak jsem je zavřel. Byl to můj vlastní nápad, aby se o operaci dozvědělo co nejméně lidí. Tenhle mezi zasvěcence zjevně nepatřil. Zavzlykal jsem, postavil jsem se na nohy klopýtal jsem do přetlakové komory a zavazadla táhl za sebou po zemi; ostatní na tom byli podobně. Orbitální raketoplán byl strohý a nehostinný. Tvrdá kovová sedadla nám okamžitě po dosednutí spoutala nohy; na tomhle výletě si asi nezatancujeme. Tiše jsme sledovali, jak naše zavazadla naházeli do nákladního prostoru, a pak jsme pohlédli na velikou obrazovku v čele kabiny. Spousta hvězd. Rotovaly – a pak se do záběru dostal i Nemilosrdný, byl menší a menší, až se úplně ztratil, to když jsme zažehli motory. Pak byla kamera otočena tak, že jsme viděli rychle se přibližující těleso planety. A byli jsme uvítání přehráním poškrábané a praskající desky s nějakým prastarým pochodem. Ten ztichl a byl nahrazen jakýmsi moderátorem, který svůj projev ozvláštňoval odpudivými, kňučivými nosovkami.

„Teď poslouchejte, vězni. Na tuhle cestu neexistují zpáteční jízdenky. Už byste se znovu nedokázali zapojit do normálního, civilizovaného života naší společnosti.“

„To si vykládej třeba do hajzlu!“ chroptěl Steengo a rukama si prohrábl šedivé vlasy, asi aby se ujistil, že tam ještě jsou. Souhlasil jsem s ním a určitě bych i kývl hlavou, kdyby tolik netřeštila.

„…a ponesete vinu, kterou jste na sebe sami, svými vlastními činy přivolali. Po přistání budete ozbrojenými strážemi eskortováni k branám přistávací stanice. Budete zbaveni pout a dostanete orientační letáček, kanystr destilované vody a také zásobu jídla, která vám vystačí na jeden týden. Během tohoto týdne musíte najít malé stromy, na kterých rostou tvrdé plody. To jsou polpettonové stromy, které všem skýtají obživu. Jejich plody jsou výsledkem pečlivých genových mutací a transplantací a jsou bohaté na živočišné bílkoviny. Neměli byste je jíst syrové, protože byste mohli dostat trichinózu, ale můžete si je vařit nebo péct. Musíte si pamatovat.“

Nechtěl jsem si pamatovat nic z toho, co řekl, a tak jsem vypnul příjem. Pokoušel jsem se ujistit, že právoplatný pasažér na této lince musel spáchat něco strašlivého, aby si zasloužil takový osud. Nebyl jsem o tom příliš přesvědčen. Po všech těch tisíciletích existence lidské civilizace se nehumánní chování člověka k člověku objevuje znovu, kdykoli k tomu je sebemenší příležitost.

Mraky na obrazovce se rozestoupily a místo nich se objevila masivní pětiúhelníková budova. Došlo mi, že tohle asi bude ten jejich Pentagon.

„Za pár okamžiků přistaneme na vyloďovací plošině Pentagonu. Zůstaňte sedět, dokud nedostanete další rozkazy. Řiďte se instrukcemi a vaše cesta bude mnohem jednodušší…“

Chtěl bych to mít mnohem jednodušší! Pak jsem se uvolnil a rozevřel jsem pěsti. Velice brzy budeme mít pokoj od všech těch únavných procedur a budeme se starat sami o sebe. Na tento okamžik musím být připraven.

V tichosti jsme se trousili ven chobotem mezi tlusté stěny Pentagonu. Tam nás přivítal další důstojník kosmického námořnictva, muž se zasmušilou tváří, šedivými vlasy a černými brýlemi.

„Okamžitě tyto vězně odveďte na Pohovory devět.“

Poddůstojník, který nás hlídal, protestoval. „To není podle předpisů, pane. Musejí–“

„Ty musíš. Zavřít zobák. Poslouchej rozkazy. Dělej, co ti říkám. Líbí se ti poddůstojnická hodnost?“

„Ano, pane! Vězni tudy!“

Důstojník vešel za námi, zavřel dveře, zamkl, vřele se na nás usmál a řekl přátelsky: „Držte huby“. Pak místnost obešel s něčím, co jsem identifikoval jako detektor štěnic. Nedokázal jsem si představit, kdo by chtěl dávat štěnice do místnosti na konci galaxie – ale on tady velel. Když byl spokojen, schoval detektor, otočil se k nám a podal mi klíč.

„Dokud jste v této místnosti, můžete si sundat pouta. Jsem kapitán Tremearne a jsem vaše spojka. Vítám vás na Liokukae.“ Sundal si černé brýle a gestem nás usadil do křesel. Teď jsem uviděl, že přes celou tvář a nos se mu táhne ošklivá jizva. Byl slepý. Ale elektronickýma očima, které dostal místo těch pravých, viděl zjevně dobře. Byly zlaté a jeho tvář s nimi vypadala velice zajímavě.

„Jsem zde v Pentagonu jediný, kdo zná pravý důvod vaší přítomnosti. Všichni jste dobrovolníci a za to bych vám rád poděkoval. Radši si toho pořádně užijte, protože tohle jsou na dlouhou dobu poslední laskavá slova, která uslyšíte.“

„Jak to tam venku vypadá?“ zeptal jsem se, dotkl jsem se otevíracího bodu na chladivé plechovce piva a dal jsem si lok toho životabudiče. Byly tam také čerstvé chlebíčky a dikopárky v rohlíku, na které se mí kolegové okamžitě vrhli. Přidal jsem se k nim, ale ne dříve, než jsem otevřel skrytou schránku v mém syntetizéru a vyndal si některé důležité pomůcky.

„Jak to vypadá tam venku? Strašně – a ještě hůř než strašně, Jime. Za ta staletí, co je Liokukae používána jako galaktické sociální smetiště, tu vykrystalizovala pěkná sebranka. Utvořily se zde různé komunity jak vrána k vráně sedala. Násilnicky založení lidé začali svou vůli vnucovat lidem slabším. Jedna z těch nejstálejších komunit sídlí hned za zdmi Pentagonu. Říkají si Machovci. Muž je silný, žena slabá, mužnost vládne, moc je fyzická síla… určitě tenhle druh lidí znáte. Hlavní pes v tomhle psinci, se kterým se brzy jistě setkáte, se jmenuje Svinjar.“

„Nejsou ty příšery tam venku tím, čemu se v psychologických příručkách říká mužská, šovinistická prasata?“ zeptal jsem se. Přikývl.

„Absolutně správně. Takže se snažte Madonette moc neukazovat. A zároveň se naučte chodit po špičkách a roztahovat nozdry. Když vás nenapadne nic jiného, ohněte paži a obdivujte své bicepsy“

„To zní přímo rajsky,“ zamračila se Madonette.

„Nebude to tak hrozné, když si dáte pozor. Mají rádi zábavu – protože mají tak malé mozky, že se sami zabavit nedokáží. Milují žonglování, souboje, páku.“

„A co hudba?“ zeptal se Steengo.

„Tu taky – když to bude dost hlasité, vojenské a ne sentimentální.“

„Uděláme, co bude v našich silách,“ řekl jsem. „Ale já přece budu hledat skupinu obyvatel, kteří si říkají Fundamentaloidi.“

„Ale jistě. Jak už vám bylo řečeno, křižník s archeologickou expedicí přistál na jejich území. Já jsem vedl záchrannou skupinu, která pomáhala expedici – proto jsem zde také vaší spojkou. Fundamentaloidi jsou nomádi, a jsou taky pěkně zabednění a otravní. Chtěl jsem to s nimi vyřídit po dobrém. Nešlo to. Nakonec jsem je uspal narkoplynem, vletěl jsem tam a vědce vytáhl ven. O artefaktu jsem se dozvěděl, až když už jsme byli na oběžné dráze, oni se probrali a vzrušení zase opadlo. V té době se však skupina, která je zadržovala, přemístila, takže stopa vychladla. Tehdy jsem nemohl dělat nic jiného, než to ohlásit. Teď to všechno záleží na vás.“

„To vám pěkně děkujeme. Můžete mi aspoň na mapě ukázat, kde je najdeme?“

„Rád bych – ale znáte nomády“

„Skvělé,“ usmál jsem se neupřímně. Dvacet dní do konce. A bude to na mou věru konec! Znovu jsem setřásl temné myšlenky a rozhlédl se po své kapele.

„Zajímá-li vás něco, ptejte se teď, protože tohle je vaše poslední možnost,“ řekl Tremearne.

„Máte mapu?“ zeptal jsem se. „Jen bych rád věděl, co nás čeká, až vyrazíme ven.“

Tremearne se natáhl k holoprojektoru a zapnul ho. Ve vzduchu nad stolem se objevila barevná třírozměrná mapa. „Tenhle kontinent je celkem rozlehlý. Na planetě jsou i další kontinenty, některé obydlené, ale s tímto nemají žádné spojení. Artefakt musí být někde tady“

To ovšem naprosto mění situaci, pomyslel jsem si. Musím prohledat jen jeden kontinent a mám na to celé tři týdny. Setřásl jsem depresi, která působila depresivně na mou předchozí depresi.

„Víte kdo a co je tam venku?“

„Dokážeme si to dost dobře představit. Štěnice máme kde se dá a často používáme špionážní letouny.“ Zaťukal na plošinu ve středu kontinentu. „Tady je Pentagon – a v jeho bezprostřední blízkosti se pohybují Machovci. Fundamentaloidi mohou být kdekoli, v závislosti na ročním období. Podnebí je zde po většinu roku subtropické, ale občas jsou zde i období dešťů. Mají stáda kovcí, velice odolných přežvýkavců, nějakých kříženců kozy a ovce. No a tady na úpatí hor je něco, čemu se v místních podmínkách asi tak nejvíc dá říkat civilizace. Společnost s rozvinutým zemědělstvím a lehkým průmyslem, která vypadá docela slušně… než se podíváte blíž. Je to hlavní město, leží tady, je obklopené statky. Tamní lidi těží a zpracovávají zlato a vyrábějí mince zvané fedha. Je to jediné platidlo na této planetě.

Používají ho skoro všichni.“ Ze šuplíku vytáhl těžký vak a pustil ho na stůl. „Jak si dokážete představit, není vůbec těžké je falšovat. V těch našich je vlastně víc stříbra než v originálech. Tady jich pro vás pár mám. Doporučuji vám, abyste si je rozdělili mezi sebou a dobře schovali. Spousta chlápků tam venku by vás s chutí zabila i pro jednu takovou minci. Lidé, kteří těží to stříbro, svému městu říkají Ráj – což je asi tak daleko od pravdy, jak si jen dokážete představit. Vyhýbejte se jim – pokud to bude jen trochu možné.“

„Zkusím si to zapamatovat. A tohle si okopíruju do svého počítače. Tady.“

Vytáhl jsem malou, černou, kovovou lebku, která mi visela na řetězu kolem krku. Stiskl jsem ji, oči se zeleně rozsvítily a na dotek citlivý holoskener se dal do práce; okopíroval jsem si mapu, popřemýšlel o tom, co nám řekl Tremearne – a poprvé jsem si uvědomil, v jaké latríně jsme se to ocitli. Měl jsem další otázku.

„Takže tam venku jsou všichni magoři, nebo prevíti, nebo obojí dohromady?“

„Ti, kteří sem byli posláni za zločiny které spáchali, ano. Ti, kteří se zde narodili a byli zde vychováni, se sem také dobře hodí.“

„A není vám jich ani trochu líto? Vždyť je přece k celoživotní existenci v galaktickém plivátku odsoudila náhoda.“

„Ale jistě, je – a jsem rád, že se v celé záležitosti vyjadřujete tak jasně. O tomto světě jsem se nikdy nedozvěděl, dokud nedošlo k onomu incidentu. Dostal jsem profesory do bezpečí a pak jsem se tady porozhlédl. Což je také důvod, proč jsem šéfem komise, která se má postarat o očistu Liokukae. Příliš mnoho stupidních politiků ji příliš dlouho ignorovalo. Řekl jsem si, že tenhle úkol si vezmu na starost sám. Vaše průběžná hlášení, a s nimi i závěrečné hlášení, které mi podáte, až se vrátíte, budou vším, co budu potřebovat, abych z téhle vězeňské planety udělal kus našich dějin.“

„Jestli to myslíte vážně, kapitáne, jsem na vaší straně. Ale doufám, že mě jen nekrmíte bláboly, abyste mě lépe motivoval.“

„Máte mé slovo.“

Upřímně jsem doufal, že mluví pravdu.

„Mám ještě jednu otázku,“ řekl Floyd. „Jak se spojíme tady s kapitánem, když budeme potřebovat pomoc nebo tak něco?“

„Vy ne – já.“ Zaťukal jsem si na čelist. „Tady mám implantovaný mikrokomunikátor. Je dost malý na to, aby mohl být napájen kyslíkem z mé krve. Ale dost silný na to, aby ho zachytily veliké přijímače v Pentagonu. Takže i když nám ukradnou všechny věci – mou čelist nedostanou. Proto bych vám radil, abyste se vždycky drželi se mnou a pohromadě. Pomocí té věcičky mohu hovořit s Tremearnem a ten mi může dát nové informace, poradit, co dál. Ale žádný fyzický kontakt, který by prozradil naši kamufláž. Když nás z toho bude muset vytáhnout, akce končí, ať artefakt máme nebo ne. Takže musíme být silní, hoši a dívko, a samostatní. Tam venku na nás čeká lidská džungle.“

„Nikdy jsem neslyšel pravdivější slova,“ řekl Tremearne zachmuřeně. „Jestli nemáte žádné další otázky, nasaďte si pouta a můžete vyrazit.“

„Tak jo, sakra,“ řekl Steengo a vstal. „Tak to jdeme vyřídit.“

Naše zavazadla už na nás čekala před masivními, ocelí opásanými vraty. Našli jsme tam také čtyři chatrné plastikové tašky, které pravděpodobně obsahovaly naše železné zásoby jídla a vodu. Do každé z nich byla vhozena také informační brožurka. Eskorta s omračujícími puškami a s elektrobodci na dikoprasata nastoupila a zlověstně přihlížela, jak nám sundávají okovy.

„Tam,“ poručil nám poddůstojník a ukázal do tlakové komory před hlavními vraty. „Vnitřní vrata se zavřou a uzamknou a pak se otevřou vnější. Máte jen jednu možnost. Nebo můžete zůstat v přepouštěčce, jestli už jste znavení životem. Po pěti minutách se zavřou i vnější dveře a do komory je napumpován nervový plyn.“

„Nevěřím ti!“ vyštěkl jsem.

Jeho úsměv měl do upřímnosti daleko. „Tak tam zůstaň a vyzkoušej si to.“

Zvedl jsem pěst a on rychle uskočil zpět. Dikoprasečí elektrobodce zajiskřily. Ukázal jsem jim jeden vztyčený prst – tohle celogalaktické gesto je staré jako sám čas –, otočil jsem se a vyrazil za ostatními.

Za námi se ozvalo zaskřípění a žuchnuti, jak se vrata přibouchla, ale já jsem se neohlížel. Budoucnost, ať byla jakákoli, ležela před námi.

Navzájem jsme si pomohli hodit ruksaky na záda a zmámeně a unaveně jsme se klátili. Pak jsme zaslechli další žuchnuti závor vytahovaných z jádra dveří a hučení pracujících motorů, které je otevíraly.

Nevědomky jsme se k sobě tiskli a chystali se poznat neznámé.

7

Otevírajícími se dveřmi se dovnitř vedrala vichřice nesoucí kapky deště. Vítejte, slunná dovolená na Liokukae vás čeká. Když se dveře otevřely úplně, uviděli jsme skupinku ošklivě vypadajících individuí, která na nás venku čekala. Na sobě měli neuvěřitelně pestrou směsici šatů – vypadalo to, jako by sem směřovaly humanitární konvoje ze všech koutů galaxie – a všichni měli dvě věci společné. Byli po zuby ozbrojeni sbírkou holí, mečů, palcátů a seker. A všichni vypadali velice rozzlobeně.

Jak jsem očekával; rychle jsem cucal Výbušnou kapsli, kterou jsem si strčil do úst. Nikdy jsem se o sobě nechtěl doslechnout, že jsem jeden z těch slabochů, co ustoupili při prvním nebezpečí z bojové mise, a tak jsem si tu pilulku připravil, kdyby náhodou byla potřeba. A byla.

Projela mnou vlna síly a energie; směs silných chemikálií, povzbuzovačů, stimulantů a adrenalinu spláchla veškerou únavu a chvění. Síla! Síla! Síla! Po špičkách jsem jsem se kymácel kupředu a roztahoval nozdry, jak mi radil Tremearne.

Shlížel na mě jakýsi fousatý mládenec, který máchal hrubě opracovaným, ale na první pohled nebezpečným mečem. Prohlížel jsem si ho taky – a všiml jsem si, že nejenže se pohled jeho očí protíná někde na špičce jeho nosu, ale že vlasy

mu začínají růst už těsně nad obočím. Zaječel na mě a jeho dech mě vystrašil ještě víc než jeho vizáž.

„Ty tam, prcku. Dej mi, co máš. Všichni zahoďte co máte, nebo vám dáme."

„Nikdo mi nebude říkat, co mám dělat, dokud mě neporazí, ty kreténe negramotná," ozval jsem se. Dřív nebo později bychom se stejně dostali na takovou úroveň konverzace, kde záleží jen na samčí nadutosti. Čím dřív to bude, tím líp.

Na urážky, kterým stejně nerozuměl, reagoval rozzuřeným řevem a začal se ohánět mečem. Zavrčel jsem.

„Velký zbabělec zabije malý muž mečem, když malý muž nemá žádný sekera." Ukázal jsem mu dva prsty, abych ještě zesílil vyjádření svých pocitů.

Doufal jsem, že má prostá mluva zapadne do místního lingvistického profilu, protože jsem chtěl mít jistotu, že mi všichni porozumějí. Museli mi rozumět, protože Prasečí dech zahodil meč a skočil po mně. Shodil jsem ruksak a udělal krok zpět do bláta. Měl napřažené ruce, prsty roztažené a byl připraven stisknout a rozdrtit.

Přikrčil jsem se pod nimi, podrazil mu nohy a on se uvelebil v kaluži. Zvedl se, rozzuřenější než kdykoli předtím, ruce v pěst – a tentokrát postupoval opatrněji.

Mohl jsem to okamžitě skončit a usnadnit si život. Ale musel jsem předvést trochu svého bojového umění, aby jeho kolegům bylo jasné, že pád jejich druha nebyl náhodný. Odrazil jsem jeho úder, popadl a zkroutil jeho paži a pak jsem ho s uspokojivým řachnutím hodil na zeď.

Krev z nosu mu náladu nezlepšila. Ani má otočka při zemi, která mu ochromila jednu nohu, a švihnutí kolenem, které rozdrtilo druhou. Bezvládně se zhroutil na kolena a sápal se na mě po čtyřech. Teď už i těm nejtupějším přihlížejícím muselo být jasné, kdo je vítězem. Tak jsem ho popadl za vlasy, vytáhl vzhůru, malíkovou hranou praštil do ohryzku a nechal ho po zádech žbluňknout do bláta. Zvedl jsem jeho meč, palcem vyzkoušel jeho ostří – a tak prudce a hrozivě jsem se otočil, že ozbrojení muži bez rozmýšlení udělali krok vzad. Kul jsem železo, dokud bylo žhavé.

„Teď mám meč. Jestli ho chcete, umřete. A nebo někdo z vás je tak chytrý, že mě vzít k váš šéf Svinjar. Chlap, co to udělat, dostat tenhle meč. Chce ho někdo?"

Překvapivost nabídky a jejich vrozená chamtivost odvrátila prozatím možnost útoku.

„Vylezte odtamtud a pojďte za mnou," zavolal jsem přes rameno. „A snažte se vypadat nesnášenlivě a drze." Má kutálka se s vrčením a s obnaženými zuby vynořila a seřadila za mnou.

„Ty dej mi meč já vzít tě k Svinjar," řekl jeden mimořádné chlupatý a svalnatý exemplář. Byl ozbrojen pouze dřevěnou palicí a jeho zájem byl tedy pochopitelný.

„Ty vzít mě k Svinjar pak ty dostat meč. Dělej."

Váhal, ošklivě se díval a temně mručel. Znovu jsem jim pod nosy zamával mečem, takže opět udělali krok vzad.

„Já mít něco opravdu pěkné pro Svinjar. Vy se vsadit, že on zabít každý tupoun, který mu bránit, aby on to co nejdříve dostat."

Tam, kde nezabrala dohoda, zabraly hrozby a tak jsme vyrazili do bouřky. Po rozblácených stezkách vedoucích mezi rozpadajícími se chatrčemi, na malý kopec, jehož vrcholek zdobila větší budova, postavená z klád, na kterých byla ještě kůra. Mával jsem mečem kolem sebe, aby se nikdo moc nepřibližoval, a šel jsem za svým průvodcem po kamenité stezce. Ostatní členové znaveně klopýtající kapely šli v těsném závěsu. Trošku jsem se styděl, že jsem použil Výbušnou kapsli. Ale události šly tak rychle po sobě, že jsem neměl čas dát také ostatním. Zastavil jsem u vchodu a ukázal na dveře.

„Jdeme dovnitř. Konečně jsme v bezpečí. Každý si vezměte jednu tuhle kapsli a okamžitě ji začněte rozpouštět v ústech. Je to silný povzbuzovák, který vás vrátí mezi živé."

Můj průvodce s klackem se protlačil dovnitř a spěšně prošel kolem mužů poflakujících se po velké místnosti až k velkému kamennému trůnu vedle krbu. „Ty můj šéf, šéf Svinjar. My je přivádíme jak ty říct." Otočil se a přidusal ke mně. „Teď ty dej meč."

„Jasně. Chytej."

Vyhodil jsem ho dveřmi na déšť a zaslechl bolestivý výkřik, když zbraň zasáhla jednoho z jeho druhů. Utíkal si pro něj a já přešel místnost a stanul před kamenným trůnem.

„Ty můj šéf, šéf Svinjar. Tihle hoši má kapela. Dělat dobrá muzika ty vsadit."

Chladně si nás prohlížel od hlavy k patě. Byl to velký muž s velikými svaly – a taky velikým panděrem, které mu viselo přes opasek. Maličká, prasečí očka na nás civěla z houští šedivých vlasů a vousů. Z výklenku vykukovala hruška jeho meče a on na ni položil prsty, povytáhl ji a pak ji nechal sklouznout zpět.

„Proč hovoříte tím strašlivě primitivním a nechutně obscénním nářečím?"

„Velice, velice se vám omlouvám." Uklonil jsem se. „Byl jsem takto osloven a myslel jsem si, že to je obvyklý místní dialekt."

„Obvyklý je – ale mezi těmi pitomci, co se tu narodili. Vy mezi ně nepatříte – a tak už nikdy neurážejte můj sluch. Vy jste ti hudebníci, kteří se dostali do průseru?"

„Koukám, že se to rychle rozneslo."

Mávl rukou k 3D sestavě stojící u zdi a já cítil, jak mi oči lezou z důlků. Byla to solidní kovová bedna a čelní část byla z nerozbitného skla – pod kterým byl i satelitní talíř. Na jedné straně trčela klika.

„Naši věznitelé jsou nejštědřejší v oblasti naší zábavy. Tyhle rozdávají po stovkách. Nerozbitné, věčné – a čtyři sta dvanáct kanálů."

„A co elektřina?"

„Otroci," řekl a palcem u nohy šťouchl do nejbližšího z nich. Otrok zasténal, doklopýtal k bedně zvoně řetězy a začal otáčet klikou vnitřního generátoru. Věc ožila – zrovna dávali reklamu na jídlo pro kočky.

„Stačí!" poručil Svinjar a mňoukání pomalu ztichlo. „Ty ses se svejma kámošema postaral o oživení zpráv. Když mluvili o zločinu a pak o hospitalizaci, pochopil jsem, že jde o Liokukae. Jste připraveni hrát?"

„Ocelové krysy jsou vždy připraveny hrát pro toho, kdo je u kormidla. Což jste, pokud se nemýlím, právě teď vy.“

„Nemýlíš se. Bude koncert – a to hned teď. Živé vystoupení jsme neviděli od doby, co náš kanibalský šaman zemřel na infekci, kterou chytil, když byl pokousán v žáru vášně. Začněte.“

Všechno naše vybavení muselo být nutně velmi kompaktní. V reprobednách velikosti mužské pěsti se ukrývaly také holoprojektory které je vizuálně zvětšily tak, aby zaplnily zadní stěnu místnosti.

„Tak, chlapci,“ zavolal jsem. „Postavíme to támhle. Zatím žádné kostýmy a začneme se ‚Švédským netvorem z vesmíru‘.“

To bylo jedno z našich nejpůsobivějších čísel. Bylo nalezeno v jedné z nejstarších databází a text byl v prastarém a dávno zapomenutém jazyce zvaném Svensk nebo švédština nebo tak nějak. Po spoustě elektronického rozruchu se jednomu z počítačů na oddělení jazyků podařilo text přeložit. Ale překlad byl tak strašlivý, že jsme ho zahodili a zpívali to v originále, což bylo daleko zajímavější.

Ett fasanfullt monster med rumpan bar
kryper in till en jungfru sa rar.

A tak to pokračovalo. Madonette to pálila naplno doprovázena mou nahrávkou a Floyd to hobloval na dudy přeplňované kompresorem. Steengo brnkal na malou harfičku, jejíž holografický obraz dosahoval až ke stropu. Zvuk naplňoval a rozeznával velikou místnost a z dlouhých trámů se snášel prach.

Nemyslím, že tahle melodie by zdolala galaktickou top-ten – ale tady v zapadákově si vedla velice dobře. Také díky tomu, že končila holografickým atomovým hřibem, který zasáhl celou místnost – a naše reproduktory ze sebe vydaly to nejlepší, aby hodnověrně simulovaly explozi samotnou. Ta část obecenstva, která se nezhroutila na podlahu, prchla zděšeně ven na déšť. Vytáhl jsem si špunty z uší a slyšel tichý, pochvalný potlesk. Uklonil jsem se Svinjarovi.

„Příjemné divertimento – ale až to budete hrát příště, ocenil bych trochu méně forza na tom konci a trochu více riposo.“

„Vaše sebemenší přání je nám rozkazem.“

„Na své mládí a prostý zevnějšek se učíš docela rychle. Jak to, že vás chytili s drogami?“

„To je dlouhé vyprávění –“

„Tak ho zkrať. Na jedno slovo, pokud možno.“

„Prachy.“

„Chápu. Tak ta hudba zas tolik nevynáší?“

„Smrdí to v ní jako jeden z vašich tupounů. Když se dokážete udržet nahoře, kde to sype, je to v pohodě. Ale my jsme před nějakou dobou sklouzli ze špice. No a když jsme pak poplatili účty za nahrávací studia, spousty agentů, pokuty a úplatky, začali jsme být rychle na dně. Steengo s Floydem šňupali bakšiš už roky. Tak ho začali prodávat, aby si trošku přilepšili. Je to celkem příjemnej prášek. Konec příběhu.“

„Nebo začátek nového. Vaše zpěvačka… jak se jmenuje?“ Podíval se na Madonette a velice nehezky se usmál. Zoufale jsem hledal inspiraci. A přišel jsem s tím nejlepším, co jsem za tak krátkou chviličku dokázal vymyslet. „Myslíte mou ženu Madonette…“

„Žena? Jak nevhodné. Jsem si jist, že s tím se nám podaří něco udělat, ale asi ne teď hned. Váš příjezd je, abych tak řekl, výborně načasovaný. Pěkně zapadá do, abych tak řekl, hlavního operačního plánu. Pro lepší zítřek celé populace.“

„Skutečně,“ řekl jsem a držel jsem na uzdě své nadšení pro cokoli, s čím se chystal přijít on.

„Ano, opravdu. Koncert pro veřejnost. Jídlo a pití. Veřejnost bude na Svinjara pohlížet jako na dobrodince prvního stupně. Počítám, že jste připraveni na benefiční představení?“

„Kvůli tomu jsme přijeli.“

A ještě kvůli dalším věcem, Svinjare, ty starej čubčí synu. Ale i ta nejdelší cesta začíná jediným krokem.

8

„Nejsem příliš spokojen s průběhem operace,“ řekl jsem nešťastně. Lžičkou jsem dloubal do nechutné šlichty, kterou zde považovali za jídlo.

„A kdo je?“ řekl Steengo a podezřívavě hleděl do vlastní misky. „Nejenže to vypadá jako lepidlo – ono to tak i chutná.“

„Přilepí se ti zevnitř k žebrům,“ řekl Floyd – a já zíral. Že by nakonec přece jen měl jakýsi smysl pro humor? Asi ne. Prohlédl jsem si jeho výraz a zapochyboval jsem, že se zamyslel nad významem toho, co právě řekl. Nechal jsem to být.

„Nejenže nejsem spokojen s průběhem operace – nelíbí se mi ani společnost, ve které se nacházíme. A Svinjar a jeho nechutní chlapci. Už jsme tady skoro den – a co z toho? Jestliže ten artefakt mají Fundamentaloidi, měli bychom vypadnout a mířit k nim.“

„Ale už jsi slíbil koncert,“ namítla Madonette s jistou logikou. „Staví pro nás jakési pódium a začali to rozhlašovat po celém okolí. Nechceš přece zklamat naše fanoušky, že ne?“

„Proboha, jen to ne,“ zamumlal jsem zkrušeně a odstrčil misku. Nemohl jsem jim vykládat o třicetidenním jedu, ani o tom, kolik dní mi ještě zbývá. Já bych se na to… „Tak se jdeme připravit. Dáme si krátkou zkoušku, abychom viděli, jestli je všechno v pořádku a jestli jsme ještě ve formě.“

S rozkoší jsme odstrčili obědy a odtahali své krosny pod pódium. Byla to skupinka stromů, které sloužily jako podpěry mimořádně hrubě otesaného jeviště. Mezi nimi byla položena prkna, která byla zespodu občas něčím podepřena – pro případ, že by se to celé moc rozhoupalo. Naše publikum se neochotně a podezřívavě začalo shromažďovat na okolních lukách. Malé rodinné jednotky – a všichni muži byli ozbrojeni meči nebo palicemi a dávali

bedlivý pozor na své ženy. Byla to koneckonců otrokářská společnost, takže takový přístup byl pochopitelný.

„Konečně se snaží to trochu zkrášlit," řekla Madonette a ukázala někam prstem. Pěkně neopatrné a nebezpečné gesto, pomyslel jsem si, ale nahlas jsem to neříkal. Utrmácení otroci nahoru nosili olistěné větve; sem tam jsem mezi listím zahlédl dokonce i květinu. Dneska večer to na Liokukae asi pěkně roztočíme.

Zmítal jsem se ve strašlivých depresích a nechtěl jsem se s tím chlubit ostatním. „Tak jdeme na to, bando!" řekl jsem a vyhoupl jsem se i s krosnou na pódium. „Naše první živé vystoupení. Tenhle svět na nás čeká! Když pomineme ten včerejší rychlý koncertík na uvítanou. Ukážeme jim, co dokáže smečka opravdových krys!"

Jakmile jsme se objevili, dodalo si shromážděné obecenstvo odvahy a přiblížilo se; pozdě příchozí pospíchali na místa. Zatímco jsme ladili a zahráli pár tónů, pustil jsem pár hromových efektů a lidé se začali dívat na oblohu. Když jsme byli připraveni, protlačil se k nám davem samotný Svinjar a po stranách ho doprovázel párek vazounů. S jejich pomocí se vyškrábal na pódium a zvedl ruce. Ticho bylo naprosté. Možná to byl respekt, snad nenávist a strach – nebo všechno dohromady. Ale zabíralo to. Usmál se na všechny shromážděné a nadzvedl ten svůj veliký pupek, aby si mohl strčit palce za opasek. A promluvil.

„Svinjar se stará o své lidi. Svinjar je váš přítel. Svinjar vám přináší Ocelové krysy a jejich magickou hudbu. Teď jim všichni pěkně zahalekáme a zatleskáme!"

Dostalo se nám hromadného zabručení – a to muselo stačit. Ještě než domluvil, vystrkali jeho pohůnci na pódium veliké čalouněné křeslo, které povážlivě zakřupalo, když do něj usedl.

„Hrajte," poručil a pohodlně se usadil, aby si mohl vychutnat hudbu.

„Tak jo, kapelo, připravit!" Foukl jsem do mikrofonu a můj zesílený dech rozevlál vlasy našich fanoušků. „Tak ahoj, příznivci dobré hudby. Protože jsme moc hodní – a protože nás dostali profíci z protidrogového –, přišli jsme na vaši překrásnou, slunnou planetu a přinesli vám hudbu, kterou už před vámi okusila celá galaxie. S velikým potěšením nyní věnujeme zahajovací skladbu tohoto představení samotnému pořadateli koncertu, Svinjarovi–" Kývl, jakože to bere, a já po okolních polích prohnal virbl.

„Tuhle píseň asi všichni znáte, a doufám, že i milujete. Je to něco, co cítí každý z nás, o to se s vámi podělíme, radujte se vespolek, smějte se vespolek a vespolek i plačte. Přináším vám naši vlastní, původní verzi klasického kousku moderní hudby – ‚Toulavý, boty toulavý'!"

Ozvaly se radostné výkřiky, bolestné steny divoké nadšení. A my spustili naši přezvučenou a určitě oblíbenou – když ne rovnou zbožňovanou – skladbu.

Probouzím se za úsvitu sluníčko se koupá
Třesu se a sleduji jak pára z řeky stoupá
Ranní mlha promáčela listí na stromech
Dívám se a vzpomínám, jak sladký byl tvůj dech–
Daleko ó, daleko, jak daleko jsi dnes
Radost nemám – věř, má milá, nezměním to přec
Galaxie, dálavy je souzena mi cesta má
Ke hvězdám a ještě dál, neb takový jsem já
Próóótóóóžéééé–
Toulavý boty, mám boty toulavý!
Musím dál šlapat, mít kapsy děravý!
Toula, toula, boty, mám boty toulavý!
Šlapat musím jen, mít srdce bolavý!
Toula, toula, boty, mám boty toulavý!
Šlapat musím, kam? jsem dnes tady zítra tam
Musím dál šlapat, kam ptej se nepovím
Šlapat budu věčně – už tě nikdy nespatřím.
Galaxie je mi rájem – domov nehledám
Takovej sem, už se s tebou nikdy
neshledáááááám!

Následovalo pořádné dupání toulavých bot, to vám řeknu. A taky rozjařený řev a radostné výkřiky to když jsme dohráli. Nadšeni nadšením publika jsme hned přidali další dva kusy a teprve pak ohlásili přestávku.

„Díky, lidi, moc díky – jste skvělý obecenstvo. Teď nás nechte chviličku vydechnout, hned sme zpátky…"

„Výborně, opravdu paráda," řekl Svinjar, přikolébal se ke mně a z límce mi vytrhl mikrofon. „Já vím, že jsme všichni tyhle muzikanty slyšeli už dřív – v bedně –, takže jejich skvělá muzika pro nás není žádným překvapením. Ale přesto je to nádherný, mít je tady osobně. Jsem jim vděčný – a vím, že i vy všichni jste vděčný." Otočil se a zeširoka se na mě usmál. Byl to úsměv, který, jak jsem jasně poznal, byl prost veškeré vřelosti nebo veselí. Otočil se zpět a roztáhl ruce.

„Jsem tak vděčný, že jsem pro vás, pro všechny jak tam dole stojíte, připravil takové malé překvapení – chcete vědět, co to je?"

Absolutní ticho – a obecenstvo se začalo stahovat do stran. Svinjarova malá překvapeníčka se jim zjevně nelíbila.

Měli pravdu.

„Na ně!" zařval do mikrofonu tak silně, že jeho zesílený hlas hřměl jako hrom. „Na ně – na ně – na ně!"

Klopýtal jsem a málem upadl, vyveden z rovnováhy náhlými otřesy pódia. Pak se ozval řev mužských hlasů a zpod našich nohou se vyvalila armáda ozbrojených mužů a odhazovala na stranu maskovací větve. Objevovali se další a

další muži, mávali palicemi, řítili se na prchající obecenstvo a vyli.

Úplně perplex jsme sledovali, jak ozbrojenci muže a ženy srážejí palicemi a svazují řetězy. Útok byl rychlý, zákeřný a brzy bylo po všem. Pole byla prázdná, fanoušci ti tam. Ti, kteří zůstali, byli buď spoutaní, nebo zranění – a sténali bolestí. Nad jejich kňučením se jasně nesl Svinjarův smích. Ten chlap se houpal v křesle, sadisticky se řehtal a po tvářích se mu koulely slzy.

„Ale odkud–“ řekla Madonette. „Odkud se tu všichni vzali? Tam dole nikdo nebyl, když jsme začali hrát.“

Seskočil jsem na zem, odkopl stranou pár větví a uviděl zející ústí tunelu. Otvor byl zamaskován plošinou přikrytou drnem, která byla nyní odhozena na stranu. Ozvalo se těžké žuchnuti a Svinjar přistál vedle mě.

„Nádhera, že?“ Mávl rukou k jeskyni. „Mí muži to kopali celé měsíce. A zašlapávali vyhrabanou hlínu do deště, kdykoli pršelo. Celé tohle setkání už jsem dlouho plánoval, sliboval jsem jim nějaké dárky ale nic určitého. Dokud jste se neobjevili! Kdybych byl schopen vděku, byl bych vám vděčný. Ale já nejsem. Byla to jen náhoda. A vítězstva pro ty – tím myslím sebe –, kdo jsou natolik chytří, aby popadli příležitost za pačesy. Teď bude malá oslava. Dáme si pořádné jídlo a pití a vy mi budete hrát.“

Otočil se, vydal pár rozkazů a nakopl svou novou otrokyni, která se potácela příliš blízko.

„Bylo by krásné ho zabít,“ řekla Madonette. A mluvila nám všem z duše.

„Pozor,“ varoval jsem je. „Má teď v rukou všechny trumfy a poroučí spoustě hrdlořezů. Odehrajeme ten koncert a pak uvidíme, co se dá dělat.“

Nebude to tak snadné. Svinjarova převeliká hodovní síň byla plná jeho mužů. Ti pili, ale nebyli opilí, chvástali se svými činy a zase pili. Zahráli jsme jednu skladbu, ale nikdo neposlouchal.

Někdo ano; Svinjar. Poslouchal a díval se. Dokolébal se k nám a ztišil hudbu jediným gestem. Dopadl na trůn a pohrával si s jílcem obrovského meče uloženého ve výklenku, hned po jeho ruce. Znovu se na mě usmál známým neradostným úsměvem.

„Život je tady trochu jiný, co, Jime?“

„Dá se to tak říct.“

Jestli hledá záminku pro otevřený boj, já mu ji dávat nebudu. Poměr sil se mi vůbec nelíbil.

„Tady si žijeme, jak se nám zachce – určujeme si vlastní pravidla. Tam venku, na těch oboupohlavních, zhýčkaných světech galaxie vládnou intelektuálové. Muži, kteří se chovají jako ženy. Tady jsme se vrátili do dnů, kdy vládli primitivní, svalnatí a agresivní muži. Síla a zase síla. Tak se mi to líbí. A tady určuju pravidla já.“ Pohlédl na Madonette mimořádně odpudivým způsobem.

„Výborná zpěvačka – a krásná žena,“ řekl a pohlédl na mě. „Ty říkáš, že je to tvá žena? Dá se s tím něco udělat? No, počkej chvíli, já něco vymyslím – ano – už to mám. Tam venku, na těch takzvaně civilizovaných planetách, by se s tím nic dělat nedalo. Tady ano. Protože já sem Svinjar – a Svinjar může vždycky něco udělat.“

Zvedl jednu velikou pracku a poplácal mi na čelo. „Podle mých zvyků a mých zákonů jsem tě právě rozvedl.“ Pak se postavil a jeho hrdlořezové, rozesmátí tím jeho slaboduchým humorem, propukli v hurónský řehot.

„To není možné. To neuděláš–“

Byl překvapivě rychlý – na to, jak byl veliký. Z lůžka u trůnu vytáhl obrovitý meč.

„Tohle bude první lekce pro mou nevěstu. Nikdo Svinjarovi neříká ne.“

Ostří kmitlo, aby oddělilo mou hlavu od těla.

9

Uskočil jsem vzad, abych se vyhnul jeho úderu, klopýtl jsem přes nastavenou nohu a upadl dozadu na nějaké tělo.

„Drž ho!“ zaječel Svinjar – a já byl pevně sevřen, pokoušel jsem se vytrhnout a vůbec se mi to nedařilo.

Svinjar stál nade mnou a špičkou meče mě píchal do krku–

Pak se skácel na stranu a s hlučným žuchnutím dopadl na zem. Ukázalo se, že Steengo přes svůj věk dokázal přiskočit k němu a zasadit mu boční úder do krku.

To, co následovalo, mě nenaplnilo přílišnou vírou v naši šťastnou a dlouhou budoucnost. Všude kolem se muži sháněli po zbraních a řvali sprosté nadávky. Uviděl jsem, jak Floyd ukládá ke spánku bojovníky kteří měli tu smůlu, že byli příliš blízko – ale to nestačilo. Za dvě sekundy nastane masakr hudebníků – jestli neudělám něco, abych tomu zabránil.

Udělal jsem. Ze všeho nejdřív jsem otrapovi, který mě držel, zasadil úder loktem na solar plexus. Zachroptěl a ochotně mě pustil. Jedna sekunda pryč. Neztrácel jsem čas vstáváním, z kapsy jsem vytáhl černou kouli, stiskl aktivátor a vyhodil jsem ji do výšky.

Dvě sekundy. Zbraně létaly všude kolem. Neměl jsem lepší obranu než strčit si do nosu filtříky. Plynová bomba vybuchla a já měl dalších pár sekund plné nohy práce s uskakováním před zásahy útočníků. Kteří se pohybovali stále pomaleji a pomaleji, až se nakonec svalili na podlahu. Rozhlédl jsem se kolem sebe a uviděl, že plyn odvedl velký kus práce. Celá ta velká místnost byla zaplněna natažnými a chrápajícími těly. Potřásl jsem si rukama nad hlavou.

„Klaďasové vyhráli!“ oznámil jsem jedinému zbylému fanouškovi, sobě, ale to nic nezměnilo na tom, jak sladké bylo vítězství. Uspávací plyn zasáhl také mé přátele, přestože Floyd si vedl velice dobře, než usnul. Kolem něho ležel značný počet zkroucených těl. Otevřel jsem balíček, vytáhl protilátku a jednomu po druhém jsem svým druhům píchl injekci. Pak jsem šel ke dveřím a zachmuřeně hleděl do deště, dokud se neprobrali.

Tiché kroky za mnou – a Madonette mi lehce stiskla paže.

„Díky Jime.“

„To nic není.“

„Ale je. Zachránils nám životy.“

„Souhlasím," řekl Floyd. „A jak říká Madonette, dlužíme ti pořádné poděkování." Steengo jen kýval hlavou.

„Byl bych radši, kdybyste nemuseli. Kdybych tuhle operaci pořádně naplánoval, nedocházelo by k takovým nepříjemným situacím. Je to moje chyba. Mě totiž, abych tak řekl, tlačí čas. Z důvodů, které vám nemůžu momentálně sdělit, musíme najít artefakt a ukončit tuto operaci nejpozději do dvaceti dnů."

„To moc času nemáme," řekl Steengo.

„Správně – takže bychom jím neměli příliš plýtvat. Tady už asi nebudeme vítáni. Vezměte si nějaké zbraně, protože s holýma rukama bychom se z městečka asi těžko dostávali. Ruksaky na záda, smrtící zbraně do rukou, nelítostné a vražedné výrazy. Kupředu!"

Po tom, co se nám málem stalo se Svinjarem a jeho machistickými sviňáky, už jsme neměli náladu být něčí hračkou. Muselo to být vidět na našich tvářích – nebo spíše na kovu našich zbraní –, protože těch pár lidí, které jsme cestou potkali, nám rychle vyklidilo cestu, jakmile nás spatřili. Déšť téměř ustal, mezi mraky vykukovalo slunce a zvedalo z vodou nasáklé země oblaka páry. Chatrče už byly za námi, hromad odpadků ubývalo a dalo se jim snadněji vyhýbat. Začaly se objevovat plazivé keře, pak jednotlivé stromy a nakonec i rozlehlejší hájky pokrývající mírně stoupající svah na úpatí hor. Hojně zde rostly i malé keře obsypané koulemi zvíci mužské pěsti. To budou asi ty polpettonové stromy, o kterých nám říkali. Budu to muset prozkoumat – ale ne teď. Vedl jsem skupinu dost svižným tempem a nevyhlásil jsem přestávku, dokud jsme nebyli skryti prvním souvislým podrostem. Ohlédl jsem se na primitivní chatrče a velikou budovu Pentagonu, která za nimi vykukovala.

„Zdá se, že nás nikdo nepronásleduje – tak jdeme dál. Pětiminutová přestávka po každé hodině, půjdeme až do západu slunce."

Dotykem jsem z lebce podobného počítače visícího mi na krku vysunul klávesnici, natáhl jsem si holomapu, podíval se na slunce – a pak ukázal před sebe.

„Jdeme tudy."

Zpočátku to bylo únavné, potácet se do kopce a pak zase z kopce a pak znovu. Ale za chvíli jsme stromy a pahorkatinu nechali za zády a vpochodovali na travnatou pláň. Na konci první hodiny jsme zastavili, poskládali se na zem a trochu se napili. Ti nejstatečnější z nás se s námahou snažili pokousat naši koncentrovanou stravu. Která dosahovala tvrdosti kartonového papíru – a měla v zásadě i stejnou chuť. Opodál byl háj polpettonvých stromů a já si natrhal pár kulaťoučkých plodů. Tvrdé jako kámen – a zdálo se, že i podobně chutné. Strčil jsem je do ruksaku k pozdějšímu prozkoumání. Floyd Z batohu vyhrabal maličkou flétnu a zahrál kratičkou písničku, která nám trochu zlepšila náladu. Když jsme znovu vyrazili, vesele nám pískal do kroku.

Madonette šla vedle mě a pobrukovala si s ním. Vytrvalý chodec. Zdá se, že ta námaha jí dělá radost. A určitě výborná zpěvačka, dobrý hlas. Dobré všechno – a to včetně jejího těla. Otočila se, přistihla mě, jak si ji prohlížím, a usmála se. Odvrátil jsem pohled, trochu jsem zpomalil a kráčel jsem pro změnu chvíli vedle Steenga. Držel s námi krok a jak jsem s radostí zjistil, nevypadal příliš unaveně. Ach jo, ta Madonette… Mysli na něco jiného, Jime, měj oči na stopkách. Ne na tom děvčeti. Ano, já vím, ona vypadá daleko lépe než cokoli v širém okolí. Ale teď není ten správný čas na zasněné a zamilované pohledy.

„Kolik hodin ještě zbývá do soumraku?" zeptal se Steengo. „Ta pilulka, kterou jsi mi dal, už přestává účinkovat."

Pohlédl jsem na holohodiny. „To opravdu nevím – protože vlastně ani nevím, jak dlouho tady trvá den. Tyhle hodinky jdou podle počítače a ten je nastaven na čas, který byl na lodi. Od té doby, co nás vykopli z Pentagonu, už uplynulo moře času." Zašilhal jsem na oblohu. „A řekl bych, že slunce se ani nepohnulo. Je na čase nechat si poradit."

Třikrát jsem silně skousl levou stranu čelisti, což mělo zapnout rádio.

„Tady Tremearne," zazněla slova jasně uvnitř mé hlavy.

„Slyším vás."

„Co slyšíš?" zeptal se Steengo.

„Prosím tě – zapnul jsem rádio."

„Sorry."

„Slyším vás dobře. Podejte hlášení."

„Machovci se nám víc než nelíbili. Před pár hodinami jsme opustili vesničku a teď překračujeme pláň…"

„Mám vás tady na mapě, sleduje vás satelit."

„Jsou někde poblíž nějaké skupiny Fundamentaloidů?"

„Spousta."

„Jsou někteří hodně blízko naší pozici?"

„Ano, jedna tlupa je nalevo od vás. Přibližně ve stejné vzdálenosti jako ta, kterou jste právě ušli."

„To zní skvěle. Ale ještě jednu důležitou otázku. Jak dlouhý je tady den?"

„Asi stovku normálních hodin."

„To už se nedivím, proč začínáme být unavení – a ještě je pořád světlo. Když je tady den čtyřikrát delší, než jsme zvyklí. Můžete se satelitem podívat za nás – jestli nás někdo nesleduje?"

„To už jsme udělali. Zatím žádní pronásledovatelé."

„To je skvělá zpráva. Končím, přepínám." Pozvedl jsem hlas. „Skupino – zastavit, stát. Odpočívat. Řeknu vám, co jsem se dozvěděl. Nikdo nás nepronásleduje." Čekal jsem, až utichnou projevy radosti. „Což znamená, že tady zastavíme, najíme se, napijeme, vyspíme a tak dál."

Hodil jsem ruksak na zem, pořádně jsem se protáhl, zřítil jsem se na zem, opřel se o něj a prstem ukázal ke vzdálenému obzoru. „Ti nomádi, Fundamentaloidi, jsou támhle. Dřív nebo později se s nimi setkáme – hlasuji pro dříve."

„Nikdo proti, návrh přijat." Všichni jsme se teď nacházeli v horizontální poloze. Pořádně jsem si lokl vody a pak jsem pokračoval.

„Dny jsou tady čtyřikrát delší, než jsme zvyklí. Já myslím, že pro dnešek, nebo pro dnešní čtvrtinu dne, už máme všichni rvaní a chození plné zuby. Teď se pěkně vyspíme a pokračovat budeme, až budeme odpočatí."

Mých rad nebylo zapotřebí, neboť jejich víčka už se pomalu zavírala. Sám jsem se chystal udělat totéž a začínal jsem klímat, když jsem si uvědomil, že to není ten nejskvělejší nápad. Se znaveným mručením jsem se zvedl a poodešel od ostatních, aby je můj hlas neprobudil.

„Zapínám, Tremearne. Slyšíte mě?"

„Tady seržant Neanda. Kapitán teď nemá službu. Mám pro něj poslat?"

„Ne, pokud ho zastupujete – a máte po ruce čerstvé satelitní snímky"

„Souhlasí."

„Tak je pořád sledujte. Teď budeme chvíli spát a já bych byl nerad, kdyby nás někdo vyrušoval. Jakmile uvidíte, že se něco přibližuje naším směrem – křičte."

„Slibuju. Dobrou."

Dobrou! Kam to vojsko spěje? Doklopýtal jsem zpět ke svým soudruhům a následoval jejich nádherného příkladu. Tentokrát jsem usnul bez problémů.

S probuzením to bylo horší. Pár hodin určitě uplynulo, protože když jsem rozespalé oči obrátil k obloze, zjistil jsem, že slunce už se přehouplo přes zenit a konečně začalo znovu klesat k horizontu. Co mě probudilo?

„Pohotovost, Jime diGrizi, pohotovost."

Rozhlížel jsem se kolem sebe a trvalo pár dlouhých sekund, než mi došlo, že tím rušitelem je sám kapitán Tremearne.

„Co je?" zachroptěl jsem nesrozumitelně, stále otupělý spánkem.

„Jedna ze skupin Fundamentaloidů se dala do pohybu – zhruba vaším směrem. Asi tak za hodinku budou na dohled."

„Což je doba, za kterou budeme připraveni přijmout návštěvu. Díky, kapitáne – končím, přepínám."

Můj žaludek na mě agresivně vrčel a já zjistil, že koncentrovaná výživa byla až příliš koncentrovaná. Napil jsem se, abych spláchl chuť spánku v ústech, a pak jsem špičkou boty šťouchl do Floyda. Jeho oči se bleskově otevřely a já se sladce usmál.

„Právě ses dobrovolně přihlásil, že půjdeš to tamtoho hájku a nasbíráš tam dřevo na ohýnek. Budeme snídat."

„Dobře. Snídaně, ohýnek, prostě nádhera." Vstal, protáhl se, zívl, podrbal se ve vousech a vydal se splnit bojový úkol. Posbíral jsem malou hromádku suché trávy a pak z batohu vytáhl atomovou baterii. Měla by elektřinou zásobovat náš aparát nejméně rok, tak se snad nic nestane, když teď přijde o pár voltů. Strhal jsem izolaci z kontaktů, zkratoval jsem je, čímž jsem získal nádherný proud žhavých jisker a ten jsem namířil do trávy. Tráva se za okamžik překrásně vzňala, praskala a kouřila a byla připravena na kusy suchého dřeva, které právě přinesl Floyd. Když se oheň pěkně rozhořel, strčil jsem do žhavého popela polpettonová jablka.

Zbytek kapely se začal převalovat, když k nim vítr zanesl vůni kouře, ale probudili se až tehdy když jsem jeden z plodů rozlomil. Kůra byla černá, a tak jsem doufal, že to bude hotové. Vítr nesl bohatou vůni vařeného masa a všichni byli v okamžiku na nohou.

„Ňam," řekl jsem a žvýkal voňavé sousto. „Mé veliké díky genetickým inženýrům, kteří dokázali vymyslet takovou skvělou věc. Pochoutka i pro labužníka – a tady to roste na stromech. Nebýt obyvatel, byla by tahle planeta rájem."

Jakmile jsme pojedli a vypadali opět relativně jako lidé, řekl jsem jim, co je nového.

„Byl jsem v kontaktu s těmi šmíráky tam nahoře. Blíží se k nám skupina nomádů. Říkal jsem si, že starosti s přiblížením přenecháme jim. Jsme připraveni na kontakt?"

Rád jsem viděl pohotová přikývnutí – a žádné váhavé pohledy. Steengo potěžkal svou sekeru a zabručel: „Tak připraveni, jako jsme vždy byli a budeme. Jen doufám, že tahle chátra bude o trochu přátelštější než ta první banda."

„To brzy zjistíme." Třikrát jsem skousl.

„Kde jsou teď Fundamentaloidi?"

„Právě projíždějí kolem vás, trochu na sever – za těmi křovisky tam na svahu."

„Takže musíme za nimi. Ruksaky na záda, zbraně připravit, palce si držet. Kupředu!"

Pomalu jsme stoupali po svahu mezi keři – a pak jsme strnuli a civěli na stádo, které se pomalu sunulo nedaleko od nás.

„Kovce," řekl jsem. „Mutovaní kříženci ovce a kozy, o kterých nám říkali."

„No prosím, kovce," souhlasila Madonette. „Ale neřekli nám, že jsou tak veliké! Vždyť bych jí nestačila ani po kohoutek."

„To ne," souhlasil jsem. „A ještě něco. Jsou tak velké, že by se na nich dalo jezdit. A pokud se nemýlím, ti jezdci, kteří cválají k nám, nás už asi spatřili."

„A mávají zbraněmi," řekl Steengo ponuře. „Už zase."

10

Hřměli k nám, mávali meči, ostrá, černá kopyta vyhazovala do vzduchu oblaka prachu. Kovce měly ošklivá, malá očka, zákeřné, zahnuté rohy – a něco, co velmi připomínalo kly. Ještě nikdy jsem neviděl ani ovci, ani kozu s kly, ale se vším člověk jednou začít musí.

„Zůstaňte v řadě, zbraně ve střehu," zavolal jsem a mával jsem svým mečem. Nejbližší jezdec, oděný v černém, prudce přitáhl otěže a jeho chlupatý oř náhle zastavil. Zamračil se na mě zpoza svého hustého, černého plnovousu a promluvil hlubokým a působivým hlasem.

„Ti, kteří s mečem zacházejí, mečem sejdou. Tak je psáno."

„To mluvíte o sobě?" setřel jsem ho, ale meč jsem stále měl připravený.

„My jsme muži mírumilovní, přátelští, ale musíme svá stáda chránit před četnými zloději."

Možná říkal pravdu; musel jsem mu věřit. Vrazil jsem meč do hlíny a udělal krok zpět. Ale byl jsem připraven ho v okamžiku zase popadnout.

„Také my jsme muži mírumilovní. Ale v tomto zákeřném světě se bez zbraní neobejdeme."

Chvíli o tom přemýšlel a pak se rozhodl. Zasunul svůj meč do kožené pochvy a pak seskočil z kovce. Ta okamžitě otevřela tlamu – a byly to opravdu kly – a chtěla ho kousnout. Nevěnoval tomu nejmenší pozornost, jen jí pěstí zasadil dolní hák. Tlama se s cvaknutím zavřela a kovce chvíli šilhala. Nebyla asi moc chytrá, protože když se jí opět vrátil normální zrak, úplně na něho zapomněla. Řekla hlasitě béé a začala se pást. Jezdec přišel k nám a stanul přede mnou.

„Jsem Arroz conPollo a toto jsou členové mého klanu. Jste spaseni?"

„Já jsem Jim diGriz a tohle je má kapela. A ještě se na nás nic nepáslo."

„Jak to myslíte, nepáslo?"

„No, říkal jste jestli jsme spaseni."

„Vy jste mě nepochopil, Jime z diGrizu. To vaše duše potřebuje spasení – nemyslel jsem pastvu."

„Ach tak, zajímavý teologický pohled, Arrozi z conPolla. Musíme si o tom promluvit šířeji. Co byste řekli tomu, kdybychom všichni schovali zbraně a raději si normálně pokecali. Schovejte to," zavolal jsem.

Arroz dal signál svým dvěma společníkům a všichni jsme se cítili lépe, když byly meče v pochvách a sekery u sedel. Poprvé pohlédl i na mou kapelu. A zalapal po dechu, zbledl pod opálenou pletí a oči si přikryl rukou.

„Nečistá," kňučel, „nečistá."

„No to víte, cestou jsme nenarazili na žádnou saunu," řekl jsem mu. Nedodal jsem už, že proti němu je tchoř navoněnej frája.

„Nemyslím tělo – duši. Snad mezi vámi není ta nádoba hříchu?"

„Mohl byste mi to lépe vysvětlit?"

„Je tato… osoba… žena?" Stále si ještě oči přikrýval paží.

„Když jsem se díval naposledy tak byla." Udělal jsem úkrok, abych byl blíže meči. „Vadí vám to?"

„Její tvář musí být skryta, abychom nebyli znečištěni, její kotníky zahaleny neboť vzbuzují chtíč v srdcích mužů."

„Ten chlápek je snad buzík," řekla Madonette znechuceně. Vyjekl.

„A její hlas umlčen, neb svádí požehnané k hříchu!"

Steengo kývl a Floyd vzal rozzuřenou dívku za ruku, ale ona ho setřásla. „Jime," řekl. „My tři si dáme přestávku a půjdeme támhle do lesíka. Zkus to nějak vyřešit."

„Dobře." Sledoval jsem, jak odcházejí, a když byli z dohledu, pohlédl na tři nomády, kteří napodobovali svého vůdce: všichni měli zdvižené paže, jako by si čichali k podpaží. „Už je to dobrý. Můžeme si o tom promluvit?"

„Vraťte se," řekl Arroz svým kolegům. „Vysvětlím tomuto cizinci Zákon. Ať se stádo pase."

Odhopsali – a jeho vlastní oř si pochutnával na trávě. Usedl se skříženýma nohama a pokynul mi. „Posaďte se. Musíme si promluvit."

Posadil jsem se. Ale radši proti větru, protože od doby, kdy on nebo jeho šaty viděli vodu a mýdlo, už zjevně uplynula dlouhá doba. A bude mi vykládat něco o nečistých! Chvíli se hrabal pod róbou a když se dosyta poškrábal, vytáhl jakousi knihu a ukázal mi ji.

„V této knize je soustředěna veškerá moudrost," prohlásil s rozzářenýma očima.

„To je od ní milé. Jak se jmenuje?"

„Prostě Kniha. Nejsou jiné knihy. Všechno, co člověk potřebuje vědět, je tady. Koncentrát veškeré moudrosti." Říkal jsem si, že na takovou knihu je dost tenká, ale moudře jsem držel klapačku. „To veliký Zakladatel, jehož jméno nesmí být vysloveno, byl osvícen myšlenkou přečíst si všechny svaté knihy všech dob. A uviděl v nich dílo Boha, jehož jméno nesmí být vysloveno, pochopil, které části jsou dobré a které nepravdivé. Ze všech knih pak On složil opravdovou Knihu – a pak spálil všechny ostatní. Pak se vydal do světa a Jeho následovníků byly zástupy. Avšak ostatní žárlili a chtěli zničit Jej a Jeho přívržence. Tak se to vypráví. A také se říká, že aby se vyhnuli tomu nesmyslnému pronásledování, odešli On a Jeho přívrženci na tuto planetu, kde mohli bez obav vyznávat svou Knihu. Proto jsem se ptal – jste nečistí? Nebo jdete také Cestou Knihy?"

„Velice zajímavé. Jdu jinou cestou. Ale věřím v respektování práva na sebeurčení, takže se mě vůbec nemusíte bát."

Na to se zamračil a varovně šermoval prstem. „Je jen jedna Cesta a jen jedna Kniha. Všichni, kteří smýšlejí jinak, jsou prokleti. Nyní máte možnost se očistit, protože jsem vám ukázal pravou Cestu."

„Díky moc – ale nechci, díky ještě jednou."

Vstal a namířil na mě žalobně ukazovák. „Nečistý! Rouhači! Odejdi – znečišťuješ mne svou přítomností."

„Tak jo, já nikomu neberu jeho názor. Tak na shledanou a mnoho štěstí s tím chovem kovcí. Ať jsou všichni vaši beránci jako sloni. Ale mám ještě takovou drobnost, prosím – než odejdete, podívejte se na tohle." Z kapsy jsem vytáhl fotografii artefaktu a ukázal mu ji.

„Nečisté," mumlal a dal si ruku za záda, aby se jí nemohl dotknout.

„Nepochybně. Já chci jen vědět, jestli už jste takovou věc někdy neviděl."

„Ne, nikdy."

„Moc mě těšilo."

Nebyl tak přátelský jako já. Když přešel ke svému oři, kopl ho do nohy, až si chudák zvíře sedlo, vyšplhal na něho a odcválal. Vytáhl jsem meč ze země a šel za ostatními. Madonette se stále ještě třásla.

„Pokrytecký, omezený, úzkoprsý magor."

„Dovedl bych ten seznam ještě doplnit. Ale dostal jsem z něj jednu důležitou informaci. Nikdy neviděl artefakt. Museli ho vzít členové jiného klanu."

„To si takhle budeme povídat se všemi?“

„Pokud nemáš nějaký lepší nápad. A zbývá nám celých devatenáct dní.“

„Já mu nevěřím,“ řekla Madonette. „A nešklebte se a neříkejte, že to je ženská intuice. Není to ten druh lidí, kteří napadli loď archeologů?“

„Máš pravdu – a neslyším náhodou dusot stovek kopyt, který stále zesiluje a blíží k nám?“

„Slyšíš!“ zaječel Floyd a ukázal prstem. „Co budeme dělat – utíkat?“

„Ne! Ven z lesíka, na planinu. Připravte si nástroje. Teď těm chlápkům tak zahrajeme, že na to do smrti nezapomenou!“

Arroz se vrátil, zagitoval jednotky a ty se teď na nás řítily mávaly meči a nad tím vším se neslo maniakální bečení. Zapnul jsem zesilovač a všechny knoflíky jedním tahem dlaně otočil na maximum.

„Zacpat uši, připravit, až napočítám do tří, tak dáme naši starou dobrou třináctku, ‚Rakety burácejí‘. Jedna, dva…“

Při trojce se ozvala nesnesitelná exploze hluku. Jezdci z první linie byli zdivočelými kovcemi shozeni na zem. Hodil jsem tam pár kouřových bomb, jen tak, aby se něco dělo, a napálil jsem to do nich holografickými blesky. Byla to paráda. Než jsme se dostali k druhému refrénu, bylo po nájezdu a poslední zděšené kovce mizely na obzoru. Poslední černě oděný Fundamentaloid se odplazil z dohledu, udusaná tráva byla tečkovaná pohozenými meči, chumáči rouna a hromadami čerstvého trusu.

„Vítězství je naše!“ zavýskal jsem vesele.

A mně už zbývá jen devatenáct dní, pomyslel jsem si smutně. Takhle to nepůjde. Měl jsem takový nepříjemný pocit, že po téhle planetě bychom se mohli potulovat devatenáct dní, nebo i devatenáct týdnů – a stále bychom neměli nejmenší tušení, kde je ten artefakt, který hledáme. Musíme změnit plán – a to teď hned! Poodešel jsem od ostatních a třikrát jsem tak silně zažvýkal, že jsem si málem vylomil stoličku.

„Tady kapitán Tremearne.“

„Tady Jim diGriz v tísni. Sledoval jste to?“

„Ano, pozorně. Slyšel jsem, jak ho žádáte, aby identifikoval tu fotografii. Předpokládám, že odmítl.“

„Předpokládáš správně, vzdálený hlase ze záhrobí. Teď poslouchejte, musíme změnit plán. Když jsem vymyslel způsob, jak celou operaci provést, předpokládal jsem, že je zde alespoň jakási napodobenina civilizace. Kde bychom mohli jezdit od koncertu ke koncertu a současně čmuchat. Mýlil jsem se.“

„Je mi velice líto, že jsme vám včas nedodali veškeré dostupné informace. Ale jak jistě víte, informace o této planetě jsou jedny z nejpřísněji utajených.“

„Teď už to vím – a je mi to prd platný. Byli bychom daleko úspěšnější, kdybychom sem přišli převlečeni za jednotku Flotily. Zatím každý, koho jsme potkali, se nás pokoušel zabít. Za to všechno může ten ochlasta admirál Benbow. Lhal mi, když mi říkal, jak to tady vypadá. Je to tak?“

„Jako důstojník ve službě nemohu komentovat výkony svých nadřízených. Ale musím s vámi souhlasit v tom, že ať už vás informoval kdokoli, fakty rozhodně neplýtval.“

„Víte taky, že šetří i na mém zdraví? A že za devatenáct dní mě časovaný jed obrátí kopytama vzhůru?“

„Bohužel, byl jsem o tom informován. A zbývá vám už jen osmnáct dní. Zdá se, že se vám někde ztratil jeden den.“

„Osmnáct? Tak to vám pěkně děkuju. O to důrazněji bude znít to, co vám teď řeknu. Potřebuji pomoc, nějakou dopravu.“

„Veškeré kontakty s planetou jsou zakázány.“

„Právě jsem změnil směrnice. Vy sám jste mi říkal, že jste v čele komise, která se bude snažit prosadit zásadní změny. První změnou bude přílet jedné lodi sem dolů. S její pomocí pak můžu objet všechny ty bandy pasáků kovcí, než mi vyprší čas.“

„Pokud tak učiním, bude to neuposlechnutí rozkazů – a to by mohlo mít za následek konec mé kariéry.“

„Jakže?“

Ticho v mé hlavě se protahovalo a protahovalo. Čekal jsem. Dokud jsem nezaslechl něco jako povzdech.

„Myslím, že šikovný civilista si dnes vždycky nějaké zaměstnání sežene. Přistání čekejte po setmění. Když nás neuvidí nikdo ze země, existuje jistá naděje, že by změna mého povolání mohla být odložena.“

„Jste skvělý chlapík, Tremearne. Máte mé nejsrdečnější díky“

Kráčel jsem zpět ke svým druhům a broukal si motiv ze „Švédského netvora“.

„Jime, ty jsi úžasný!“ řekla Madonette, objala mě a políbila. „Dávám přednost létání před turistikou.“

Floyd také radostně kýval a už se ke mně natahoval.

„Jedeš!“ křikl jsem. „Děvčata, proč ne, ale fousatý chlapy nelíbám. Teď se musíme poněkud vzdálit od těch náboženských fanatiků – pro případ, že by chtěli ještě přídavek. Pak můžeme až do soumraku odpočívat. Mám takový pocit, že tahle noc bude dost rušná.“

11

„Vstávej, Jime – už je skoro tma.“

Madonettina ruka mi přišla náramně vhod, jelikož mě vytáhla z jednoho opravdu odpudivého snu. Chapadla, vyvalené bulvy, fuj. Ta osmnáctidenní lhůta se nějak musela dostat do mého podvědomí. Posadil jsem se, zívl a protáhl se. Slunce velice neochotně zapadlo za obzor a zbyl po něm už jen pomalu blednoucí pruh světla. Začaly se objevovat hvězdy seskupené do pěkně nudných souhvězdí – a i tak jich bylo jen pár. Tahle vězeňská planeta musí být na samém okraji galaxie.

Pak něco hvězdy zatemnilo a k zemi se na nulové gravitaci pomalu a tiše snášelo temné těleso. Vykročili jsme k němu, dveře se otevřely – a světlo v kabině se rozsvítilo.

„Vypni to, ty hňupe!“ ječel jsem. „Chceš mi zničit noční vidění?“ Pilot se otočil a já se neupřímně zašklebil. „Sorry,

kapitáne… pane – ten hňup, to bylo jen tak mezi řečí.“

„To je moje chyba,“ řekl a zaťukal si na jednu elektronickou bulvu. „Zapomínám na to kvůli tomuhle. Letím já, protože mám nejlepší noční vidění v celé letce.“

Vypnul světla a my se škrábali na palubu jen se zapnutými pohotovostními světly. Dosedl jsem na sedačku druhého pilota a připoutal jsem se.

„Jaký máte plán?“ zeptal se.

„Prostý. Vy určitě znáte pozici všech kovčích stád, ne?“

„Jejich poslední poloha byla uložena do paměti palubního počítače.“

„Skvělé. Ať počítač sestaví dráhu tak, abychom je všechna stihli navštívit v co nejkratším čase. Přesuneme se k prvnímu stádu, najdeme nějakého pastevce, kterého pokud možno neuvidí jeho kolegové – a promluvíme si s ním. Ukážeme mu fotografie a zjistíme, jestli tu věc neviděl. Když ne – vzhůru k dalšímu stádu.“

„To vypadá jako prostý a praktický plán. Připoutáni? Tak za prvním stádem.“

Byli jsme vmáčknuti do sedaček a řítili jsme se velice rychle vzhůru po vypočítané dráze. Pak jsme pomalu klesali a Tremearne upřeně hleděl do temnoty.

„Tamhle je jeden,“ řekl. „Na druhé straně stáda – úplně sám. Buďto je hlídá, nebo jim brání v útěku. Mám návrh. Přiblížím se k němu odzadu a znehybním ho. Pak ho vyslechnete.“

„Krást se temnotou? Znehybnit pasáka kovcí na stráži? To je práce pro výsadkáře.“

„No a proč si myslíte, že mám tyhle elektronické oči? Bude to zábava, zase si trošku zabojovat.“

Nemohl jsem než souhlasit. Kapitán se mi začínal líbit.

Takhle to půjde všechno určitě daleko rychleji, než kdybych to měl celé obstarávat sám. Pokud to ovšem půjde tak, jak tvrdí. Své pochyby jsem si však nechával pro sebe. Ten úředník s elektrickýma očima byl už šedovlasý a jeho datum trvanlivosti mohlo být pěkně staré.

Nebylo. Vyskočil ze dveří, jakmile jsme přistáli – a za necelých třicet sekund po tom mě tiše zavolal.

„Hej. Teď klidně můžete zapnout světlo.“ Pod bezhvězdným nebem byla opravdu tma jak v pytli. Rozsvítil jsem baterku a uviděl dvě těla ležící blízko sebe. Světlo odhalilo také dvě vykulené oči pastevce sevřeného v nevykroutitelném chvatu a ruku na jeho hrdle, která mu bránila křičet. Zamával jsem mu baterkou před nosem.

„Slyš, ó pastevče, kterýs selhal. Ta ruka, která tě drží, by tě zrovna tak mohla i zabít. Pak bychom mohli odehnat celé tvé stádo a jíst kovčí šašlik až do skonání věků. My však budeme milostiví. Ruka z tvého hrdla zmizí a ty nebudeš křičet, nebo tě opravdu zastřelíme. Budeš tiše hovořit a odpovídat na mé otázky. Mluv.“

Tlak povolil a on kašlal a chrchlal. „Démoni temnoty! Pusťte mě, nezabíjejte mě, řekněte mi, co pro vás mám udělat, a pak se vraťte do pekelné jámy, z které jste povstali…“

Vztáhl jsem ruku a ostře mu zakroutil nosem. „Drž hubu. Otevři oči. Podívej se na tuhle fotku. Řekni mi, jestli už jsi to někdy viděl, nebo ne.“

Ukázal jsem mu ji zblízka a posvítil jsem na ni baterkou. Tremearne zesílil stisk a zajatec sténavě odpovídal. „Nikdy žádnou takovou věc jsem neviděl, pamatoval bych si to, ne–“ Jeho hlas odchroptěl do ticha a on se poroučel na zem v bezvědomí.

„Copak se tihle pastevci kovcí nikdy nemyjí?“ zeptal se Tremearne.

„Každý přechodný rok. Jdeme na další.“

Pak už to šlo jako po drátkách. Přistáli jsme a on se hned vypařil. Obvykle mě volal v okamžiku, kdy jsem se nohama dotkl země. Tu noc uspal spoustu vystrašených pastevců. Ale teprve až když si prohlédli fotografii artefaktu. Já mezi jednotlivými přistáními klímal a zezadu se ozývalo hlasité chrápání. Jen kapitán nespal – a přesto byl svěží a čiperný, při jedenácté návštěvě stejně jako při té první. Byla to dlouhá, dlouhá noc.

Začínal jsem být groggy, když jsme dorazili k třináctému. Nešťastná třináctka; rychle si to odbydeme a hurá na čtrnáctku. Další vykulené oči, další zavšivený plnovous.

„ Čum sem!“ zavrčel jsem. „Mluv! Sténání není mluvení. Už jsi to někdy viděl?“

Tenhle místo sténání mručel a pak vyjekl, když mu kapitán ruku zkroutil ještě víc. Zdálo se, že dokonce i vytrvalý kapitán začíná ztrácet trpělivost.

„Satanův rarach… dílo ďáblovo… já je varoval, ale oni mě neposlechli… hrob, ten hrob!“

„Máte ponětí, o čem to blábolí?“ zeptal se Tremearne.

„Mohla by být jistá naděje, kapitáne. Jestli není blázen, tak to možná viděl. Koukni – sem! Už jsi to někdy viděl?“

„Říkal jsem mu, ať se toho nedotýká, že tomu jistá smrt a prokletí jdou v patách.“

„Takže viděl. Dobře. Kapitáne, můžete ho pustit – ale buďte ve střehu.“ Zahrabal jsem v kapse a vytáhl hrst stříbrných válečků, takto místních peněz, a nechal je zalesknout se ve světle. „Hej ty, Smraďochu, podívej – fedha – a všechny tvoje. Všechny tvoje.“

Tohle celkem úspěšně upoutalo jeho pozornost. Chňapl po nich a já zavřel ruku. „Budou tvoje, když mi odpovíš na pár jednoduchých otázek. Nic se ti nestane – ale musíš odpovídat pravdivě. Viděl jsi někdy tuhle věc?“

„Oni utekli. Našli jsme to v jejich lodi. Dotkl jsem se toho, nečisté, nečisté.“

„Vedeš si dobře.“ Polovinu mincí jsem upustil do jeho dychtivé ruky. „A teď otázka za deset tisíc fedhů. Kde je to teď?“

„Prodali, prodali jim to. Rájanům. Ať jsou tím prokleti, navždy prokleti…“

Nebylo to snadné, ale nakonec se mi podařilo vymámit z něj všechny podrobnosti. Odmyslel jsem si všechny kletby a rouhání – a zůstal prostý příběh zlodějiny a šmelinářství. Loď přistála – a pastevci zaútočili, jakmile se otevřely dveře. Během roztržky se Fundamentaloidi potulovali po lodi a ukradli všechno, co nebylo přišroubované nebo přivařené,

včetně kontejneru s neznámým artefaktem. Nedokázali to otevřít na místě, a tak ho celý vzali s sebou. Nakonec se jim to podařilo, ale nedokázali pochopit, na co to je. Pak se projevil strach z neznámého. Tak to odvezli na tržnici v Ráji, kde se dá prodat téměř cokoli. Konec příběhu.

Pastevce jsme uzemnili, ale peníze jsme mu nechali. „Tohle volá po poradě," řekl jsem.

„Ano, ale ne takhle blízko stáda. Zalétneme raději na náhorní plošinu, tam je vzduch čerstvější."

Ostatní už byli vzhůru a pozorně poslouchali, co jsme objevili.

„To ovšem značně zmenšuje možný okruh pátrání," řekla Madonette.

„Opravdu?" zeptal jsem se. „Jak velký je ten národ z Ráje?"

„Kolem sto tisíc lidí," připustil Tremearne. „Asi to není nejlepší společnost na této planetě, ale zdá se být nejúspěšnější. Moc to tam neznám, jen z fotografií a satelitních snímků."

„Ví o tom někdo v Pentagonu víc?"

„Asi ano. Ale informace jsou přísně tajné a oni nemluví."

Prokřupal jsem si klouby, zamračil jsem se a namířil na něho ukazovák. „To není zrovna moc dobré, ne?"

Tremearne vypadal tak nešťastně jako já. „Ne, Jime, není. Nevím, proč jsou všechny ty informace utajované, když na planetě operuje tvá skupina. Pokoušel jsem se získat ty informace, ale ne že by mě jen odmítli, oni mi přímo vyhrožovali."

„Kdo v tom může mít prsty? Nenapadá vás něco?"

„Nic – kromě toho, že tohle je záležitost těch nejvyšších kruhů. Lidé, se kterými jsem se setkal, chápou vaše problémy a chtějí vám pomoci. Ale jakékoli požadavky, které vznesou, jsou okamžitě a s opovržením odmrštěny."

„Buď jsem paranoidní, nebo je v nejvyšším velení opravdu někdo, kdo celou tuhle operaci nemá rád. Kdo chce, abychom neuspěli."

Teď byl v křoupání klouby a mračení se na řadě Tremearne.

„Už jsem vám říkal – toto nespadá do mých kompetencí. Ale situace na téhle planetě se mi vůbec nelíbí. Nejenom způsob, jak se chovají k vaší skupině, celá ta špinavá záležitost. Mám takový pocit, že se mi to začíná vymykat z rukou. Nejdřív jsem si myslel, že by se mi mohlo podařit reformovat to tady pomocí televize. Nejde to. Blokují mě stejně dokonale jako vás."

„Kdo – a proč?"

„Nevím. Ale dělám co můžu, abych to zjistil. O tom městě a o Rájanech vlastně nevím absolutně nic."

„Upřímná odpověď, kapitáne – a já vám za ni děkuji."

„Když nevíte, tak to prostě budeme muset zjistit sami," řekl Steengo. „Zahrajeme jeden dva koncerty a budeme se dívat kolem sebe."

„Kéž by to bylo tak snadné," mumlal jsem si pod vousy. „Ukažte mi mapy."

Vypadalo to, jako by většina populace žila v jediném roztahaném městě. Vedly z něj cesty k nedalekým vesnicím a tam byla roztroušena další stavení, což mohly být statky. Jedinou zvláštní věcí na 3D mapě bylo něco, co vypadalo jako zeď, která město rozděluje na dvě poloviny. Kolem města žádné zdi nebyly, jen tahle jediná uprostřed. Ukázal jsem na ni.

„Nenapadá vás, co to je – nebo co to znamená?"

Tremearne zavrtěl hlavou. „Bohužel. Vypadá to jako zeď, to je všechno. Ale podél ní vede cesta. A zdá se, že je to jediná cesta vedoucí z pláně."

Píchl jsem prstem do holomapy.

„Tady. Kde cesta mizí a ztrácí se v trávě. Tudy musíme jít. Pokud někdo nemá lepší nápad."

„Mně se to líbí," řekl Tremearne. „Přistanu s vámi na téhle plošině za římsou, kde nás nikdo neuvidí. Pak s lodí odlétnu a budu udržovat rádiové spojení."

Vylodili jsme se. „Nejdřív spánek," řekl Floyd. „Noc byla dlouhá."

A byla ještě delší, tak jako dny. Tremearne odlétl a my se uložili ke spánku. Spali jsme a spali a když jsme se probudili, byla stále ještě tma. Tak jsme spali dál. Alespoň ostatní chrněli dál: já myslel na spoustu věcí, a tak to pro mě nebylo tak snadné jako pro ně. Teď jsme už věděli, kde máme hledat neznámý artefakt. Ale to nám bylo k ničemu, dokud nezačneme opravdu hledat. A v temnotě jsme hledat nemohli. A mně už zbývalo – kolik dní zbývá, než mě skolí ten třicetidenní jed? Počítal jsem na prstech. Teď bylo osmnáct pryč, takže zbývá dvanáct. Úžasné. Nebo jsem špatně počítal? Začal jsem znovu na prstech, pak jsem se na sebe naštval. Už dost. Ťukl jsem na počítač a napsal si krátký prográmek. Pak jsem se dotkl S jako smrt a objevila se zářící osmnáctka ve společnosti blikající dvanáctky. Ne že by se mi pohled na ně nějak zvlášť líbil, ale alespoň jsem si už nemusel dělat starosti s počítáním. Jistá část mého já musela být spokojena, protože pak jsem opravdu usnul.

Nakonec, velice neochotně a loudavě, se nebe rozjasnilo a začínal další den. Než se úplné rozednilo, přiblížil se pomalu, skryt kopci, kapitán s lodí, naložil nás a pak vysadil za posledním vrcholkem.

„Mnoho štěstí," řekl poněkud ponuře. Výsadkový otvor se uzavřel a loď pomalu zmizela v přibývajícím světle. Stiskl jsem S a ani jsem příliš nepřemýšlel nad tím proč. Čísla se okamžitě objevila a stejně rychle zmizela. Já si je však pamatoval.

Den sedmnáctý.

12

Kráčeli jsme k městu, úsvit se neochotně vykrádal a slunce jen velice pozvolna šplhalo přes horizont. Nebylo ještě ani plné světlo, když jsme dorazili k začátku zdi, prosté řadě cihel takřka skrytých travou.

„Co si o tom myslíte?" zeptal jsem se svých druhů. Steengo jednu přejel prsty.

„Cihla," řekl.

„Červená cihla," řekla bystře Madonette.

„Díky díky" mumlal jsem nespokojeně.

Po pravé straně řady cihel se táhla sotva viditelná stezka, a tak jsme se z nedostatku jiných příležitostí po ní vydali.

„Začíná to stoupat," řekl Floyd a ukazoval prstem. „Už je to vysoký dvě cihly"

„A vepředu jsou další," řekla Madonette. „Teď už tři cihly."

„Co to je?" zeptal se Steengo, odhrnul trávu, aby se mohl podívat blíže a dotkl se cihly prstem. „Do každé cihly je vmáčknutý jakýsi symbol." Teď už jsme se dívali všichni.

„Nějaký kruh a z toho trčí šíp."

„Šíp… a kruh," mumlal jsem. Pak mi to došlo. „To už jsem přece někde viděl – ano, jasně! Mohl by někdo laskavě překročit zeď a podívat se, jestli na druhé straně je kruh, ze kterého vyčnívá křížek?"

Madonette zvědavě zdvihla překrásná obočí, elegantně překročila nízkou zídku, sehnula se a prohlížela cihly. Teď její obočí stouplo ještě výš.

„Jak jsi to věděl? Na téhle straně jsou kruhy s křížky"

„Biologie," řekl jsem. „To si pamatuju ze školy"

„Ano, no jistě," řekla a vrátila se zpět. „Symboly pro muže a ženu."

Floyd, který šel napřed, se teď ozval. „Jasný jako facka. Tady je vylisované VIROJ. A tady," naklonil se na druhou stranu, „tady je VIRINOJ."

Pokračovali jsme dál a zeď pomalu stoupala. K symbolům přibyly nápisy MUŽČINY, pak MTUWA, HERRER, SIGNORI.

„Stačí," řekl jsem a zastavil. „Ruksaky dolů. Dáme si přestávku a mrkneme se na to, co to znamená. Řekl bych, že věc je jednoznačná. Podívejte se na stezku, po které jsme šli. Je na druhé straně taky nějaká?"

Cihlová zeď nám teď sahala po pás; Floyd přeskočil přes okraj a podíval se tam.

„Asi jo, ale není tak výrazná. Možná tam kdysi byla, ale je zarostlá travou, takže se to dá těžko poznat. Můžu se vrátit?"

„Ano – protože se budeme muset rozhodnout." Ukázal jsme dopředu, na pomalu stoupající stěnu. „Fundamentaloidi říkali, že chodí do města do tržnice. Takže musí chodit tudy – a pravděpodobně vyšlapali stezku, po které právě jdeme."

Madonette souhlasně pokývala – a nebyla vůbec nadšená. „A všichni jsou muži, to si moc dobře pamatuju. Opravdu nečistí! Žádné ženy. A kdyby tudy nějaké ženy šly musely by jít po druhé straně. Co budeme dělat, Jime?"

„Co chceme dělat? Jak už jsem řekl – musíme se rozhodnout. Zůstaneme všichni spolu a budeme ignorovat tak jasný příkaz? To je první otázka, na kterou musíme odpovědět."

„Jestli to uděláme, garantuju vám, že dřív nebo později toho budeme litovat," řekla. „Postavení téhle zdi je muselo stát spoustu času a prostředků. Takže jestli neuposlechneme tento příkaz, stane se nám něco ošklivého. Jak je na tomto světě pravidlem. Můžu si vybrat. Přelezu zeď a budu pokračovat na druhé straně–"

„Ne," skočil jsem jí do řeči. „Čím budeme dál, tím ta zeď bude vyšší a za chvíli ztratíme kontakt. To by nešlo."

„Ale tady přece nezůstanu – a zpátky taky nemůžu. Takže potřebujeme kontakt, jak jsi právě řekl. Laskavě zacvakej pantem a řekni Tremearnovi, ať nám pošle nějaká rádia, abychom se mohli domlouvat. Jestli tenhle úkol máme dokončit, musíme vědět, co se děje na obou stranách zdi. Já jsem jediná, kdo může zjistit, jak to vypadá – tady."

Zvedla svůj ruksak, posadila se na zeď, přehodila nohy a usmála se na nás z druhé strany. Nelíbilo se mi to.

„Tohle není otázka toho, jestli se ti to líbí nebo nelíbí," řekla, protože z mého výrazu bylo snadno vyčíst, co si myslím. „Je to prostě jediný způsob, jak můžeme dokončit tenhle úkol. Sežeň ta rádia. Nezapomeň na to, že Tremearne bude neustále poslouchat a v případě nouze může poslat bojové komando. Zavolej mu."

„Zavolám. Ale nejdřív si musíme ujasnit, co po něm budeme chtít. Za chvíli se navzájem ztratíme z dohledu a zeď bude blokovat signál. A navíc nikdo neví, jak silná ta věc za chvíli bude. Mohlo by se stát, že bude pohlcovat všechny frekvence – a to by byl konec. Zná snad někdo nějaké rádio, které dokáže vysílat i skrz kamení?"

Říkal jsem to polohlasem a napůl výsměšně. Byl jsem tedy více než překvapen, když jakýsi hlas za mnou řekl: „Ano."

Otočil jsem se a civěl na Steenga, který si leštil nehty o košili a pak se shlížel v jejich lesku.

„Tos byl ty?" utrhl jsem se na něho. Mudrcky přikývl. „Proč?"

„Proč, to je dobrá otázka. Odpověď zní, že přestože před tebou teď stojí amatérský muzikant v letech, který riskuje život pro veřejné blaho, nemělo by se zapomínat na to, že jsem po mnoho desetiletí pro stejné veřejné blaho už pracoval. Komunikace Ligy. Tam jsem se podílel na vývoji hezoučkého, maličkého zařízení zvaného MIOSAK. Miniaturní osobní satelitní komunikátor. Navrhuji, abys zaklapal pantem a pár jich objednal. Přestože čtyři by byly lepší – tak bychom mohli být všichni v neustálém kontaktu. A připomeň Tremearnovi, aby na oběžnou dráhu poslal komunikační satelit. Geostacionární, nad městem Ráj."

„MIOSAKy jsou nejen přísně tajné, ale také strašlivě drahé," řekl Tremearne, když jsem se s ním spojil.

„Stejně jako tenhle úkol. Uděláte to pro nás?"

„Samozřejmě. Už jsou na cestě."

Za půl hodinky se objevil maličký balíček zavěšený na gravivznášedle – které zmizelo, jakmile jsme zásilku převzali. Roztrhl jsem jeho konec a do dlaně vysypal umělé nehty. Vyvalil jsem oči – a pak jsem si vzpomněl, jak si Steengo leštil ty své, když mi říkal o MIOSAKu.

„Chytré," řekl jsem.

„Špičková technika, dokonalé maskování," řekl. „V balíčku by mělo být ještě lepidlo. Používají se v párech. Ten, na kterém je S, nalepíte na ukazovák levé ruky. M se lepí na malíček téže ruky. Uvnitř nehtů jsou holografické obvody, které mohou být podle potřeby miniaturizovány. Aniž by obvody byly nějak poškozeny."

„S a M?“ zeptal se Floyd.

„Sluchátko a mikrofon.“

„A pak co?“ zeptal jsem se téměř pokorně, ohromen náhlým zjevením komunikačního kouzelníka přímo v našem středu.

„Jsou poháněny destrukcí fagocytů, které je přijdou zlikvidovat, jakmile se dotknou pokožky. Což znamená, že jsou neustále zapnuty. Kdykoli jste venku – nebo v budově s tenkými stěnami a podlahami –, stoupá váš signál k satelitu a odtud je posílán zpět k přijímačům. Prosté. Stačí, když si dáte ukazovák k uchu a mluvíte do malíčku.“

Vzal jsem si jeden pár, přilepil a zabrousil ho, připouštím, s jistým rozechvěním. Strčil jsem ukazovák do ucha a řekl: „Doufám, že to funguje.“

„Samozřejmě že to funguje,“ řekl Tremearne a místo mou čelistí mluvil pro změnu mým prstem.

Zatímco jsme instalovali MIOSAKy, znovu a znovu jsme probírali všechny možnosti a nakonec skončili u jediné reálné.

„Tak jdeme na to,“ obdivovala Madonette své nové komunikační nehtíky. Hodila si ruksak na záda, setřásla ho do pohodlné polohy otočila se a vykračovala si po druhé straně bariéry. Zeď se s každým krokem zvyšovala a velice brzy jí sahala do výše hlavy a pak ještě výše. Naposledy zamávala a pak nám zmizela z očí.

„Udržuj kontakt,“ řekl jsem malíčku. „Podávej pravidelná hlášení a ozvi se hned, jak něco uvidíš – cokoli.“

„Jak poroučíš, ó pane.“

Dali jsme si ruksaky na záda a také jsme vyrazili. Za hodinku chůze už byla zeď vysoká a nepřekonatelná. Přestože jsem s ní stále udržoval kontakt, byla teď Madonette úplně sama. Stále jsem si připomínal, že ozbrojená pomoc shůry se může snést kdykoli by to mohla potřebovat. Moc mi to nepomáhalo.

„Objevují se první obdělávané plochy“ řekl Floyd. „A ještě něco. Oblak prachu u zdi – blíží s k nám.“

„Zbraně připravit – a já mám pohotově nějaké omračovací granáty kdyby to vypadalo špatně.“

Zastavili jsme, čekali a sledovali. Ta věc v dálce vypadala jako kůň. Klusal k nám.

„Kůň – ale bez jezdce,“ řekl jsem.

Steengo měl lepší oči. „Takového koně jsem ještě neviděl. Se šesti nohama.“

Zastavilo to a začalo si nás to prohlížet. My nápodobně. Robot, a kovový. Houbovité nohy a vepředu pár tlustých tykadel. O hlavě nemohla být řeč, pár očí seděl přímo na těle. Reproduktor mezi končetinami zašuměl a pak kovově zakvákal.

„Bonan tagon – kaj bonvenu al Paradizo.“

„My vám také přejeme dobrý den,“ řekl jsem. „Jmenuji se Jim.“

„Souhlasím. To by mohlo být mužské jméno. Já se jmenuji Hingst a je mi potěšením se s vámi setkat–“

Jeho poslední slova zanikla v ohlušujícím rachotu a z jeho zadní části se vynořil mrak černého kouře. Uskočili jsme, zbraně ve střehu. Hingstova ohebná tykadla se vztyčila.

„Přicházím v míru, cizinci. Vy to vědět nemůžete, jelikož nejste zběhlí ve vědě, ale ten zvuk a ty výpary jsou pouhými zplodinami mého alkoholového motoru. Který rychle otáčí mým generátorem, jenž pak…“

„Nabíjí tvé baterie. Pár věcí taky známe, Hingste, oficiální uvítací robote města Ráj, protože nejsme pasáčci vepřů, které jsi zvyklý vídat.“

„To tedy opravdu rád slyším, vážení pánové. Než byl můj operační systém nacpán do této dosti hrubé konstrukce, byl jsem robovrchní třídy A42 a pracoval jsem jen v těch nejlepších restauracích.“

„Snad někdy později,“ řekl jsem, „si s radostí vyslechnu tvé vzpomínky. Mám pár dotazů–“

„Jsem si jist, že na ně mám pár odpovědí,“ řekl rozmrzele. „Ale nejprve musíte projít obvyklou procedurou.“ Při řeči popošel pár kroků a pak ke mně, jako hadí jazýček, bleskově vystrčil tykadlo. Uskočil jsem a zvedl meč – ale ne dříve, než se hladký koneček jeho tykadla dotkl mých rtů. Pak se zase rychle odtáhl.

„Udělej to ještě jednou a budeš o tykadlo kratší,“ zavrčel jsem.

„Klid. Koneckonců jste ozbrojení cizinci a já jen dělám svou práci. Což je odebírání vzorků slin. A jejich testování, což jsem právě učinil. Můžete pokračovat, pane Jime, protože jste opravdu muž. Rád bych odebral také vzorky slin vašich kolegů.“

„Jestli jde jen o sliny, tak prosím,“ řekl Floyd a rukama si přikryl citlivá místa.

„Ó, oceňuji váš smysl pro humor, cizinče.“ Tykadlo odebralo vzorek slin z jeho úst. „Opravdu cizinče, nikoli cizinko, jak teď mohu říci. A ještě poslední cestovatel, prosím. Výborně, děkuji. Můžete pokračovat.“

Otočil se a já mu skočil do cesty.

„Ještě okamžik, Hingste, oficiální uvítávači. Pár otázek…“

„Je mi líto. Na to nejsem programován. Ustupte laskavě stranou, pane Jime.“

„Až mi odpovíš na pár otázek.“

Když jsem se stále nehýbal, dotklo se mě jeho druhé chapadlo – a blesk udeřil!

Ležel jsem omráčený na zemi a sledoval, jak klusá pryč. „Je to šokující, že?!“ volal Hingst výsměšně. „Mám velké baterie.“

Floyd mi pomohl na nohy a oprášil mě. „Není to tak strašné.“

„Díky. Ale tys nedostal elektrickou slupku.“

Pokračovali jsme, já hlásil Madonette, co je nového, a Tremearne také poslouchal. „Aplikované technologie,“ řekl. „Snad tahle banda nebude tak strašná jako ty ostatní.“ Stále jsem se ještě chvěl a v ústech jsem cítil spáleninu, a tak jsem nic neříkal a jen jsem podrážděně zavrčel. Chvíli po tomto rozhovoru hlásila Madonette, že k ní se blíží podobné stvoření, jaké jsme už měli tu čest potkat. Sevřel jsem jílec meče v bezmocném hněvu a uklidnil jsem se teprve, když opět hlásila.

„Tak jako u vás – jen jméno má jiné. Hoppe. Jakmile mě otestovala, zmizela. Co dál?“

„My jdeme dál – a ty si udělej přestávku. Jestli jsou věci na obou stranách bariéry stejné nebo podobné, bude lépe, když půjdeme napřed.“

„Mužská nadřazenost?“

„Selský rozum. My jsme tři a ty jen jedna.“

„Pádný argument – chápu. Udržuj spojení.“

„Slibuju. My jdeme.“

Stezka se rozšiřovala a už to byla slušná polní cesta. Prošli jsme kolem několika obdělaných polí a dorazili k háji polpettonových stromů. Zjevně šlechtěných, jelikož byly vysázeny v úhledných řadách. Za nimi se krčilo pár budov, které mohly patřit k nějakému statku.

Před námi stálo cihlové stavení s obloukem, který se klenul nad cestou.

„Je to to, co si myslím, že to je?“ zeptal se Steengo.

„Já bych řekl, že to je barák s vjezdem do oblouku,“ řekl Floyd. „A jestli tu budeme pořád stát, nic víc se taky nedozvíme.“

Pomalu jsme se sunuli vpřed – a zastavili jsme teprve, když se pod obloukem objevil člověk. Naše ruce ucukly od zbraní, když vstoupil do světla. Zarudlýma očima mrkal do sluneční záře, pokýval hlavou, až se jeho běloskvoucí hříva zahoupala, pak ruku položil na symbol kruhu a šipky na své šedé říze.

„Vítejte, cizinci, vítejte ve městě Ráji. Jmenuji se Affat a jsem oficiálním uvítačem. Tržnice se otevírá zítra za úsvitu. Můžete zůstat tady venku, nebo chcete-li tábořit za branou, uschováme vaše zbraně, dokud se nebudete vracet. Za návštěvu vyžadujeme poplatek jednoho fedhu.“

Způsob, jakým rychle pohlédl přes rameno, naznačoval, že to, co po nás požaduje, je spíš úplatek než poplatek.

„Nic takového, starče Affate,“ zahalasil jsem. „Ti, kdož stojí před tebou, nejsou žádní ušmudlaní sedláci, ale po celé galaxii známí, slavní hudebníci. Jsme… Ocelové krysy!“

Jeho čelist poklesla a on o krok poodstoupil. „V Ráji žádné krysy nepotřebujeme. Stačí rezivý, placatý, starý fedha…“

„Vidím, že Affat je náš zapálený fanda,“ mumlal Floyd. „Myslel jsem si, že planeta se topí v televizích.“

V bráně se objevil další rajský voják. Mladší, větší, v kovové helmici s chocholem z peří. „Co jste to říkali?“ štěkl a mával velice nepříjemně vypadající lesklou sekerou.

„Slyšel jsi dobře, synku. Tobě to opakovat nebudu.“

To vyprovokovalo zavrčení a vyštěknutí rozkazu.

„Stráže – nástup. Máme tady nějaké pasáky kovcí, kteří potřebují lekci civilizovaného chování.“

Nato se ozvalo zvonění kovu a dusot běžících nohou.

Mnoha.

13

Byly jich mraky a vyzbrojeni byli sbírkou ošklivě a vražedně vypadajících zbraní. Na tomhle světě si budu muset odpouštět své drzé připomínky. Mysli rychle, Jime, než to bude ještě horší.

„Zkoušel jsem vaši trpělivost, dobrý pane. Velice rád vám zopakuji všechno, co jsem říkal. Vy a vaši dobří muži máte to štěstí, že se nacházíte v přítomnosti nejlepších hudebníků v celé galaxii!“

Zatímco jsem k nim takto promlouval, dotkl jsem se ovladače na boku ruksaku a mocné varhany se rozezpívaly prvními tóny „Mutantů z Merkuru“. Floyd a Steengo se rychle přidali.

Jedna hlava dobrá, – ale dvě je lepší mít – Jako irskej setr, hnědý voči, štěkat, výt…

Účinek tohoto kratičkého popěvku o genetickém žertu byl velmi působivý. Vojáci se jako jeden muž s řevem vrhli k nám.

„Budeme bojovat, nebo utíkat?“ řekl Floyd ponuře a sahal po meči.

Už jsem chtěl křiknout bojovat – ale v posledním okamžiku jsem křikl – „Poslouchejte!“

Protože vojáci zapomněli na zbraně a řvali nadšením!

„To sou voni, jak hráli v Tlustoprdově galaktický šou…“

„Ten vlasatej, ten hnusnej – to je Floyd!“

„Já chci slyšet ‚Kolik je hadů v hadím hnízdě‘!“

Najednou byli všichni kolem nás, jeden přes druhého se pokoušeli potřást nám rukama a vydávali pološílené skřeky jako všichni zfanatizovaní fanoušci.

„Ale – ale–“ koktal jsem. „Váš oficiální vítač o nás nikdy neslyšel.“

První voják, který se teď místo mračení usmíval, odstrčil stařík stranou. „Affat nikdy nečumí na bednu. Ale my jo! To vám teda řeknu, tady to bylo jako v Sebevraždově, když sme se dozvěděli, že vás zašili. To sme měli vědět, že vás pošlou sem. Počkejte, až se o vás dozvědějí kámoši v kasárnách. Dneska večer bude v kasinu pořádně husto!“

Rozjásaně nás doprovodili skrz bránu a na cvičiště za ní a náš nový hostitel kráčel hrdě v čele.

„Jsem Ljotur, gardový seržant. A dokud budu s váma, tak ste v suchu. Chlast!“ poručil svým mužům. „A jídlo – všechno, co budou chtít.“

To už se nám líbilo víc. Pivo chutnalo jako pivo, přestože mělo zajímavou zelenou barvu. Vojáci se shromáždili kolem nás a viseli nám na rtech, a tak jsem třikrát silně skousl, abych upoutal Tremearnovu pozornost, a podal jsem mu zprávu ve formě proslovu.

„Vznešení válečníci Ráje – svým uvítáním jste si nás získali. Na drogách závislé feťáky jste ve své zemi překrásné zemi přivítali jako hrdiny. Zahrnuli jste nás jídlem a pitím a svou přízní – a já cítím, že zde nás čeká skvělá budoucnost.“

„To opravdu doufám," řekl Tremearnův hlas v mé hlavě. „Ale dokud nezjistíte, co znamená ta záležitost s oddělením pohlaví, zůstane Madonette tam, kde je."

„S tím naprosto souhlasím," zvolal jsem. „Nesouhlasíte s tím taky, chlapci, že tohle je to nejvřelejší přivítání, kterého se nám kdy dostalo?"

Mí společníci přikyvovali, aniž by se kvůli tomu začali méně cpát a nalívat. Na všech stranách mizela piva jedno po druhém a ozývalo se souhlasné kloktání. Právě jsem si hřbetem ruky otíral rty když se opět objevil Ljotur.

„Mluvil jsem se samotným Železným Honzou, a ten vás žádá, abyste se co nejrychleji dostavili do jeho rezidence. Ale než se objeví Ohnivé vozy, mohli byste – co, měli byste – nám zahrát aspoň jeden kousek!"

Jeho slova byla přehlušena rozradostnělým, hrubým, chlapským řevem.

„Připravte se na koncert, pánové – tihle chlapci si to zaslouží." Rozhlédl jsem se kolem sebe. „Něco speciálního?"

Žádostí bylo mnoho, ale zdálo se, že píseň „Pro nepřítele není žádný trest dost strašný" je nejpopulárnější. Byla to opravdu nejlepší volba, protože v téhle písni byly použity jen mužské hlasy. Ozval se hlasitý hrom a blesky jiskřily a syčely. Naši fanoušci uvolnili půlkruh a my spustili.

Uškrcení, umučení, zavraždění, znásilnění–
JÓ, TO JÓ! JO, TO JÓ!
Sekání, bodání, vraždění, plenění,
Švihání, drcení, bodáni, střílení.
Vyhodit do vzduchu, frajersky zabít
Kletby a urážky do ksichtu naplít –
Aáááá…
PRO NEPŘÍÍÍTELÉÉÉÉ NENÍ ŽÁDNÝ TREST DOST STRÁÁÁÁŠNÝ
Chlastat a chlastat a pít a pít
A nadávat sprostě a v blátě se válet a blít a blít
A sukně prohánět, objímat, líbat
Děvčatům ukázat, jak zadkem hýbat…

Není nic těžkého si představit, že tato perla mezi texty našla u vojáků nadšenou odezvu. Stále ještě skandovali, když tu se za námi ozval syčivý zvuk – a my jsme se otočili a spatřili jsme, jak přijíždějí naše dopravní prostředky. Možná že místní byli na takový pohled zvyklí, ale pro turisty to musel být šok.

„Jen pro zvláštní události, pro mimořádné osobnosti," řekl Ljotur hrdě.

Tiše jsme zírali a neměli slov. Byly to dva vozy zhotovené ze dřeva a ozdobené zlatými pláty a šňůrami drahokamů. Každý měl vepředu jedno kolo, které bylo ovládané kormidlem. To měl na starosti řidič, který jel na vysokém můstku. Podíval jsem se na ten, který byl blíže. Uprostřed bylo široké sedadlo a vzadu dvě kola. Všechno bylo celkem obyčejné – když nepočítám tu drahou dekoraci –, dokud jsem si neprohlédl pohonnou jednotku na zádi. Tou byla naleštěná, kovová trubka, která nyní poprskávala a sem tam vypustila občasný obláček kouře. Obrátil jsem pozornost jiným směrem, když se před námi otevřely okrasné dveře. Vstoupil jsem dovnitř a usadil se v měkkých polštářích. Floyd a Steengo byli uctivě usazeni do druhého stroje. Dveře práskly a Ljotur zaječel rozkaz řidičům.

„Jedem! Palivo pustit! Frapu viajn startigilojn! Řidiči, spusťte své startéry!"

Teď jsem si všiml, že pod sedadlem řidiče je kovová cisterna. Šofér sáhl dolů, otevřel ventil a já uslyšel bublání tekutiny v trubkách. Pak dupl na jakýsi pedál; asi startér.

Ne – tohle jen startovalo startéra. Od pedálu vedlo po kladkách k zádi vozu ocelové lanko. To zvedlo a opět spustilo malé kladívko, které startéra udeřilo do ramene. To byl člověk, celý v černém, který seděl na maličkém sedátku za koly. Nejenže měl černé šaty také jeho obličej a paže byly černé – a jeho vlasy, to byl jeden sežehnutý chuchvalec. Brzy jsem zjistil proč. Z kovové trubky teď kapala ta tekutina, startér k ní přiložil zapálenou sirku a uskočil dozadu. Dozadu vyskočil oblak černého kouře a jazyk plamenů. Ožehl vojáky kteří se nestačili uklidit.

Teď začal startér pumpovat jakousi pákou, zřejmě tlakoval primitivní trysku. Za pár sekund řev zesílil, plamen se prodloužil – a můj Ohnivý vůz se pomalu rozjel. Veliká paráda. Přestože spotřeba paliva byla asi sto galonů na jednu míli. Vesele jsem zamával na své přátele – a ti spolutrpitelé velice chabě a bázlivě mávání opětovali. Klid, Jime, pěkně se posaď a vychutnej si tu jízdu.

Nebylo to snadné. Přiznám se, že krásy okolní přírody jsem si příliš nevychutnal, byv nadmíru zaneprázdněn myšlenkami na přežití. Neuklidnil jsem se, dokud náš malý konvoj nezastavil a pochodeň za mými zády nebyla zhašena. Dveře vozu se při rozladěném řevu fanfár rozlétly. Popadl jsem svůj ruksak a sestoupil na šedý stupínek.

Který byl pevný, ale měkký. Otočil jsem se, podíval se pořádně a zjistil, že to není stupínek, ale člověk oblečený v šedé, který klečí na všech čtyřech. Vstal a společně s dalším lidským schodem se vytratili. Ti dva trpaslíci mi sahali do pasu a byli zhruba stejně širocí jako vysocí. Mí společníci reagovali stejně jako já, naše oči se setkaly, ale neříkali jsme nic.

„Vítejte," rozeřval se mohutný hlas. „Vítejte, vítejte, hosté v Ráji."

„Převelice děkujeme," řekl jsem vysokému muži s obrovským hrudníkem, který byl oděn v zlaté roucho. „Železný Honza, předpokládám."

„Ó, jak lichotivé – ale předpokládáte špatně. Hudební hosté, pojďte za mnou."

Trubky opět zavřeštěly a pak trubači rozevřeli své řady. Tři šedě odění muži přispěchali, aby nám pomohli se zavazadly. Chtěl jsem se bránit a pak jsem neochotně dospěl k závěru, že to snad dopadne dobře. Přivítání, kterého se nám dostalo pod obloukem, bylo příliš spontánní na to, aby bylo připravené. Náš v zlatě oděný vítač se uklonil a jal se

nás vést. K cihlovým schodům cihlového domu.

To, co Rájanům scházelo v množství stavebního materiálu, doháněli v zdobnosti architektury. Vysoké sloupy zakončené zdobenými hlavicemi se zvedaly a podpíraly složitý systém nosníků. Přesně tak, jak nás o tom učili v předmětu architektura pro první ročník základních škol. Po obou stranách se pak táhla řada balkonů s vysokými okny. A to všechno bylo zhotoveno z červených cihel.

„Zatím to vypadá skvěle," řekl Floyd.

„Ano, skvěle," souhlasil jsem. Ale stejně jsem se ohlédl, abych se ujistil, že portýři s našimi zavazadly jsou stále za námi, a v kapse jsem měl pro všechny případy pár plynových granátů. Ještě nikomu se nikdy nevymstilo být trochu připraven – jak jsme říkali ve skautu.

Kráčeli jsme cihlovou chodbou po cihlovém chodníku. Cihlovými dveřmi do rozlehlého a působivého sálu. Byl pestře osvětlen slunečními paprsky, které dovnitř pronikaly skleněnou mozaikou. Obligátní barevné výjevy armád pochodujících, útočících, bojujících, umírajících; zkrátka jako obvykle. Motiv se táhl až ke zdím, na kterých byly rozvěšeny otrhané bitevní korouhve, štíty a meče. Muži v pláštích, kteří stáli podél stěn místnosti, se otočili a kývli, když jsme vstoupili. Náš průvodce nás však vedl dál, až na druhý konec, kde stál vysoký trůn, na kterém seděl nejvyšší muž, jakého jsem v životě viděl.

Nebyl jen vysoký – byl také nahý.

Tedy, byl by nahý, kdyby nebyl celý zakryt dlouhatánskými, hustými, rezatými chlupy. Plnovous mu ve vlnách padal na prsa – která byla stejně celá chlupatá. Ruce a nohy a (nedokázal jsem se nepodívat, když se postavil) celé břicho chlupaté, a rozkrok taky. To všechno bylo vidět, protože na sobě měl jen jakýsi postroj, upletený pravděpodobně z jeho vlastních chlupů. Vše v barvě zrezivělé oceli. Udělal jsem krok vpřed a naznačil úklonu.

„Železný Honza…?"

„Nikdo jiný," zaburácel hlasem podobným vzdálenému hřmění hromu.

„Vítej, Jime – a Floyde a Steengo. Vítejte, Ocelové krysy. Vaše sláva vás předstihla."

Je vždy příjemné setkat se s opravdovým fanouškem. Teď už jsme se ukláněli všichni, protože takového přijetí se nám jen tak někde nedostávalo. A ještě jednou uklonit, protože celý sál nadšeně řičel.

Železný Honza se posadil a zkřížil nohy. Nehty na nohou si buď lakoval, nebo měly také barvu zrezivělé oceli. Nechal jsem to plavat, protože byla spousta důležitějších věcí, na které jsem se chtěl optat dřív.

„Všichni Rájané byli strašlivě zarmouceni, když jsme se dozvěděli, že jste byli uvězněni," řekl. „Jistěže neprávem?"

„Samozřejmě!"

„Myslel jsem si to. Ale ztráta pro galaxii je výhodou pro nás. Jsme potěšeni, protože teď máme, abych tak řekl, monopol na váš talent."

To znělo zlověstně, ale já to v tom okamžiku ignoroval a naslouchal jeho dalšímu burácení.

„Celá galaxie je tak plna viny a zármutku a špatnosti, že jsme se rozhodli, plni znechucení, nesledovat většinu z toho, co šíří televize. Určitě vás potěší, že od okamžiku, kdy jste byli zatčeni a uvězněni, jsme zrušili normální programy a dnem a nocí jsme si přehrávali nahrávky z vašich vystoupení. Teď, už brzy, budeme šťastně požehnáni samotnými originály!"

Následovaly nadšené výkřiky a my reagovali úklonami, úsklebky a potřásáním rukama nad hlavou. Když ječeni ustalo, bučel starý Řezáč to, co chtěli všichni slyšet.

„Doufáme, že teď nám – zahrajete!" Další výkřiky „S obrovským potěšením si vyslechneme naši oblíbenou – ‚Pro nepřítele není žádný trest dost strašný'. A zatímco se budete připravovat, budeme vysílat a rozehřívat celonárodní diváckou obec a připravovat ji na vaše první živé vystoupení."

Což nebyl špatný nápad, protože zatímco my už jsme mohli být dávno připraveni, jejich TV technici na tom tak dobře nebyli. Jako by přijeli z doby kamenné. Přitáhli kabely tlusté jako lidská paže, prastaře vypadající, na koleně vyrobené kamery a světla a další vybavení, které patřilo do muzea. Zatímco se tak dělo, ze stropu sjela obrazovka a po zapnutí ožila pestrými barvami.

Nahraný program nebyl zrovna něčím, co by se dalo nazvat nejinspirativnějším úvodem v celé galaxii. Asi tisícovka opálených kulturistů těžkými kladivy zatloukala do země tlusté kůly a to bylo doprovázeno duněním basového bubnu. Buben ztichl, ale kladiva potichu bušila dál, když se nad nimi ozval hlas.

„Pánové Ráje – nyní vám přinášíme speciální záběry, které jsme před pár minutami ohlásili. Vím, že vy všichni, po celé zemi, jste přikováni ke křeslům. Troufám si odhadnout, že sledovanost tohoto pořadu bude sto procent! Takže zatímco se Ocelové krysy připravují ke svému prvnímu živému vystoupení na této planetě, dovolujeme si předložit vám speciální verzi – ‚Letu rakety'!"

A bylo to opravdu speciální. Sledovali jsme sami sebe, jak vypalujeme píseň s naším obvyklým gustem, a znovu jsme si poslechli ten skvělý text…

Ve strojovně rakety na motorech makám
Střílím, lepím, pálím, velkou ránu čekám.
Když kanóny vystřelí, soudný den oznamují,
Strojníci zpocení motory obsluhují.
Kapitánovi na můstku všechny prsty jenom hrají
Zbrojaři kanóny pečlivě přichystají.
Rychlejší než světlo letíme skrz hvězdný prach,
A voláme do strojovny, dej motorům tah, tah, tah.
Tah, tah, tah, ať se elektrony škvíří,

Tah, tah, tah – ať protony víří!
Tah, tah, tah – vyhrajem tenhle boj –
Tah, tah, tah – nás vetřelce se boj!

Přikyvovali jsme a strnule jsme se usmívali. Obraz v nejvyšší kvalitě, zvuk také. Obecenstvo teď místo na nás hledělo na obrazovku. Floyd se na mě podíval, pak zvedl ukazovák ke spánku své hlavy a udělal malý kroužek. Celogalaktické znakové heslo pro šílenství. Ponurým přikývnutím jsem dal najevo svůj souhlas. Ani já jsem to nechápal.

Byli jsme tam na obrazovce, hráli na obvyklé nástroje a na sobě jsme měli obvyklé kostýmy. Jen jediná věc nebyla v pořádku.

Až do této chvíle žádný z nás neviděl toho tenora, který tam stál s námi a zpíval naši píseň.

Tenor?

Vždyť tohle vždycky svým procítěným altem zpívala Madonette.

14

Musím říci, že poté, co jsme shlédli televizní znělku, jsme hráli dost mechanicky. Ne že by si toho obecenstvo povšimlo, ti byli příliš unešeni samotnou skutečností, že jsme tu. Dělali mexické vlny, mávali rukama a jen stěží se jim dařilo zůstat potichu. Když se však Železný Honza v refrénu „Tah“ přidal k nám, zavyli a začali zpívat také. Když jsme po posledním „tahu“ v posledním tažení odtáhli, spustili zuřivý aplaus a pokračovali v něm dlouho, předlouho. Železný Honza to s benevolentním úsměvem sledoval a nakonec vše zastavil zdvižením rezatého ukazováku. V okamžení bylo ticho.

„I já jsem nesmírně nadšen přítomností našich hostů. Ale musíme jim dát možnost odpočinout si po namáhavém dni. Určitě nám ještě zazpívají. Musíte si uvědomit, že tu s námi zůstanou navždy. Dostalo se jim vzácného privilegia stát se právoplatnými občany města Ráje a žít až do skonání věků v naší překrásné zemi.“

Další výkřiky chlapácké radosti. Své nepopsatelné nadšení nad tímto doživotním rozsudkem jsme skrývali, v tichosti jsme si sbalili nástroje a zavazadla předali čekajícímu služebnictvu. Obecenstvo se rozešlo, stále ještě rozechvělé hudební vášní.

„Na okamžik,“ řekl Železný Honza, když konečně všichni odešli. Osaměli jsme, on se dotkl tlačítka na svém opasku a vysoké dveře se tiše zavřely „Překrásná píseň. Udělala nám všem radost.“

„To je jediným cílem Ocelových krys,“ řekl jsem.

„Skvělé.“ Jeho úsměv zmizel a byl nahrazen zamračeným výrazem. „Je ještě jedna věc, kterou mi můžete udělat radost. Budete tady dlouho – a my chceme, abyste byli šťastní. Uděláte nám všem radost a sobě také, když prokážete jisté schopnosti… v rozlišování vhodnosti konverzačních témat.“

„Co tím myslíte?“ zeptal jsem se – přestože jsem do značné míry tušil, kam míří.

„Jsme tady takhle spokojeni. Opevněni a v bezpečí. Byl bych nerad, aby tato bezpečnost byla ohrožena. Vy, pánové, k nám přicházíte z velice složitého vnějšího světa. Vy tvrdíte, že po celé galaxii je mír. Ale ignorujete jeden konflikt bez konce. Konflikt duality, který jsme zde vyřešili. Jste produkty společnosti, která ego bourá, místo aby ho budovala. Trpíte negativismem, který vám otravuje život, oslabuje celé kultury znechutí dokonce i ty nejodolnější. Víte už, o čem mluvím?“

Ani Steengo, ani Floyd neodpověděli, takže to bylo na mně. Přikývl jsem.

„Víme. Přestože bychom s některými vašimi názory mohli polemizovat, téma vaší promluvy je jasné. Mohu vám slíbit, že zatímco se budeme těšit vaší přízni, ani já, ani žádný z mých druhů nebudeme hovořit o opačném pohlaví. Tedy o ženách, dívkách, ani o babičkách. Toto téma je tabu. Ale když už jste to nakousl, říkám si, že bychom si o tom mohli promluvit a…“

„Ne.“

„Dobře, taky odpověď. Budeme se tedy těšit vaší přízni a nijak jí nebudeme zneužívat.“

„Jsi moudřejší, než jak by příslušelo tvým letům, mladý Jime,“ řekl – a náznak úsměvu se vrátil. „Teď musíte být unavení. Zavedou vás do vašich pokojů.“

Dveře se otevřely a on se odvrátil. Konec rozhovoru. Vykráčeli jsme tak nonšalantně, jak jsme jen dokázali. Starý Zlaťouš nás zavedl do velmi luxusních, i když jen cihlových pokojů. Zapnul televizi, vyzkoušel, jestli fungují kohoutky ve sprše, roztáhl a zatáhl závěsy, pak se uklonil a zavřel za sebou dveře. Zvenčí. Prstem jsem se dotkl rtů. Floyd a Steengo napjatě čekali, až detektorem vypůjčeným od Tremearneho zjistím, jestli v místnosti nejsou štěnice. Po tom, co jsme viděli v televizi, jsem nesmírně obdivoval místní elektrotechniky.

„Nic,“ řekl jsem.

„Žádné ženy,“ řekl Steengo. „A nemůžeme o nich dokonce ani mluvit.“

„Já se bez nich klidně obejdu,“ skočil mu do řeči Floyd. „Ale kdo to tam zpíval tu naši skladbu?“

„To,“ řekl jsem, „byla velice pěkná ukázka elekronického dublování.“

„Ale kde se tam ten vtipálek vzal?“ řekl Floyd. „Stojím tam vedle něho, hraju s ním – a přitom bych mohl přísahat, že jsem ho v životě neviděl. Možná jsme opravdu kouřili bakšiš a celá tahle planeta je drogový sen!“

„Klídek, to nic. Ten chlápek nebyl nic jiného než shluk bitů a bajtů. Pár dobrých techniků zdigitalizovalo celou nahrávku tak, jak původně vypadala, když jsme na pódiu byli všichni. Pak vytvořili digitálního muže, kterým nahradili Madonette. Její obraz vymazali, jeho tam dopsali – pak to celé znovu nahráli, aby to vypadalo, že je to naživo. Akorát že místo ní je tam on.“

„Ale proč?“ zeptal se Steengo a znaveně dopadl do jednoho z hlubokých křesel.

„Teď jsi položil tu pravou otázku. A odpověď je nasnadě. Tato strana Ráje je jen pro muže. Nejenže jsme tady

neviděli žádné ženy, pravděpodobně jsou vymazány i z televizních vysílání a vůbec z celého života. Tohle je svět opravdových chlapů. A už znovu neříkej proč, protože to nevím. Sám jsi viděl, jak vysoká je ta zeď, když nás sem vedli. A ze satelitních snímků je zjevné, že město je na obou stranách zdi. Takže ženy – jsou-li nějaké – budou zřejmě tam na druhé straně."

Nikdo už znovu neřekl proč, ale byla to ta jediná věc, která nás zajímala. Hleděl jsem na jejich ustarané obličeje a pokoušel jsem se myslet na něco hezkého. Našel jsem to. „Madonette," řekl jsem.

„Co s ní?" zeptal se Steengo.

„Musíme jí říct, co se stalo." Strčil jsem si ukazovák do ucha a oslovil jsem svůj malíček. „Jim volá Madonette. Jsi na příjmu?"

„To si piš."

„Já taky," ozval se tichounce Tremearne z mého nehtu.

Popsal jsem události dne. Řekl přepínám a čekal na reakce. Madonette zalapala po dechu, a ani jsem jí to nemohl mít za zlé, ale Tremearne byl přísně věcný, jako vždy.

„Vy si na své straně zdi vedete dobře. Není už na čase, aby kupředu postoupila také Madonette?"

„Ještě ne, dokud nedostaneme odpovědi na obrovskou hromadu otázek."

„Souhlasím – ale jen prozatím. Co jste zjistili o artefaktu?"

„Zatím nic. Nechte nás vydechnout, kapitáne. Nemáte pocit, že dostat se sem, uspořádat tiskovku a udělat koncert by pro dnešek mohlo stačit?" Ticho na druhé straně se protahovalo. „Ano, pane, máte pravdu – nestačí to. Ještě jeden cizí artefakt. Končím, přepínám."

Vytáhl jsem prst z ucha, otřel z něho ušní maz a zachmuřeně hleděl do prázdna před sebou.

„Jak ho najdeme?" zeptal se Floyd.

„Nemám ani nejmenší ponětí. Řekl jsem to jen abych se zbavil Tremearneho."

„Už vím, kde začneme," řekl Steengo. Vrhl jsem po něm tázavý pohled.

„Nejdřív MIOSAKy a teď tohle. Náš skromný harfeník odhaluje své skryté hlubiny." Kývl a usmál se.

„To budou asi všechny ty roky práce pro Ligu. Neříkal nám ten stařík u brány náhodou něco o tom, že zítra bude ve městě trh?"

„Přesně tak," řekl Floyd. „Ale co z toho? Artefakt už na trhu dávno nebude."

„Samozřejmě. Ale kupci ano. Je celkem vysoká pravděpodobnost, že ať tu věc koupil kdokoli, mohl by tam být."

„Génius!" aplaudoval jsem. „Pod těmi šedými vlasy leží ještě šedější hmota, která ví, jak myslet!"

Pokývnutím přijal můj kompliment. „V důchodu se mi nikdy moc nelíbilo. Co bude dál, šéfe Jime?"

„Vezmi si Zlaťouše do parády. Projev silný zájem o trh.

Zařiď, aby poručil strážným, ať nás zítra doprovodí na trh, až se bude ráno otvírat…"

My o vlku a vlk… náš zlatě oděný průvodce se objevil v otevřených dveřích.

„Jste žádáni, ó šťastní. Železný Honza vás očekává ve Veritoriu. Pojďte!"

Šli jsme – protože jsme stejně neměli na vybranou. Tentokrát Zlaťouš nebyl příliš hovorný a veškeré dotazy odháněl máváním rukou. Další chodby, další cihly – a další dveře. Otevíraly se do mlhavé temnoty. Klopýtali jsme a báli jsme se o své kotníky, až jsme se dobrali k řadě pro nás připravených křesel a podle instrukcí se usadili. Zlaťouš odešel, zavřel za sebou dveře – a v místnosti byla najednou ještě větší temnota.

„Tohle se mi nelíbí," mumlal Floyd – a mumlal nám všem z duše.

„Trpělivost," řekl jsem z nedostatku jiných, inteligentnějších odpovědí, a pak jsem si nervózně tiskl klouby, až v nich zakřupalo. V temnotě se pohnul vzduch a objevilo se rostoucí světlo. Na plátně se pomalu objevil obraz Železného Honzy. Ukázal na nás.

„Zkušenost, kterou právě prodělátе, bude mít zásadní význam pro vaši existenci. Vzpomínky na ni vám budou pomáhat a podporovat vás a nikdy na ni nezapomenete. Vím, že mi budete navždy vděčni a vaše dojaté díky přijímám předem. Bude to zkušenost, která vás změní, urychlí váš vývoj, obohatí vás. Vítejte, vítejte v prvním dni svých nových a naplněných životů."

Jeho obraz se začal ztrácet a já zakašlal, abych zakryl podezřívavé zachrochtání, které všechny ty bláboly vyvolaly. Nikdy se nepokoušet oblafnout podvodníka. Pohodlně jsem se usadil v křesle a připravil se na zábavu.

Jakmile začala, zjistil jsem, že ten holofilm dělali profesionálové. Odhadl jsem, že někdo mladý a důvěřivý – nebo prostě hloupý – by tím byl unesen. Mlha se rozčeřila, matné světlo zesílilo a já se najednou octl uprostřed scény.

Král tiše sledoval, jak skupina mužů znaveně vykročila do lesa a zmizela mu z dohledu mezi velkými stromy. Navenek se zdálo, že trpělivě čeká, ale čas od času zvedl ruku a dotkl se své koruny, aby se ujistil, že tam ještě je, že je stále ještě král. Po velmi dlouhé době strnul, otočil hlavu a naslouchal pomalým krokům šustícím v husté závěji listů pod stromy. Ale žádný válečník se neobjevil, jen tlustá, zkroucená postava jeho šaška. Rolničky mu cinkaly a rty byly pokryty slinami.

„Cos viděl?" zeptal se král nakonec.

„Jsou pryč, Vaše veličenstvo. Všichni pryč. Tak jako všichni před nimi. Zmizeli mezi stromy kolem jezera. Nikdo se nevrátil."

„Nikdo se nikdy nevrátil," řekl král – a zármutek a lítost ho zkrušily. Stál, nic nevnímal, a tak si nevšiml mladého muže, který vykročil k němu, a psa, který kráčel po jeho boku. Šašek s otevřenými ústy, z nichž visely sliny, couval před přicházejícím cizincem.

„Proč jsi tak smutný, ó králi?" zeptal se muž čistým a jasným hlasem.

„Jsem tak smutný, protože v mém království je místo, kam muži odcházejí – a už se nikdy nevracejí. Chodí tam po

desítkách a po dvacítkách – a nikoho z nich už jsem nikdy nespatřil.“

„Já půjdu,“ řekl ten mladý muž, „ale půjdu sám.“

Luskl prsty. A on i jeho pes zmizeli bez jediného slova mezi stromy. Pod stromy porostlými lišejníkem, za křovinami a svěšenými větvemi byl okraj temného jezera. Mladý muž se zastavil a hleděl na něj – a náhle se vynořila mokrá ruka a popadla jeho psa. Stáhla ho pod hladinu. Vlny utichly a hladina byla opět klidná.

Mladý muž neplakal, jen přikývl.

„Tohle musí být to místo,“ řekl.

Temnota opadla a vrátilo se světlo. Železný Honza byl pryč, komnata byla prázdná. Podíval jsem se na Floyda, který se mi zdál být zrovna tak vyděšený jako já.

„Utekla mi někde pointa?“ zeptal jsem se.

„Mně je líto toho psa,“ řekl Floyd. Oba jsme pohlédli na Steenga, který zamyšleně pokyvoval hlavou.

„To je jen začátek,“ řekl. „O co jde, pochopíte, až uvidíte zbytek.“

„Nechtěl bys mi třeba vysvětlit, o čem to mluvíš?“

Steengo vážně a odmítavě zavrtěl hlavou. „Snad později. Ale myslím si, že nebudu muset. Všechno pochopíte sami.“

„Ty už jsi ten holosnímek někdy viděl?“ ptal se Floyd.

„Ne. Ale četl jsem něco o mytologii. Měli byste raději vidět i ten zbytek, než se o tom budeme bavit.“

Chtěl jsem prostestovat, ale sklapl jsem. Pochopil jsem, že by to stejně nemělo cenu. Dveře se otevřely a objevil se náš průvodce.

„Přesně ten muž, kterého hledáme,“ řekl jsem, když jsem si vzpomněl na naše předchozí rozhodnutí. „Slyšeli jsme z důvěryhodných zdrojů, že zítra za úsvitu začíná velký trh.“

„To vám řekli správně. Zítra je desátý den – a to je den trhu. Bývá vždy desátý den, protože nomádi si každý den jeden prst označí sazemi, dokud prsty nejsou…“

„Chápu, díky. Já dokážu do deseti počítat i s čistými prsty. Já a moji kolegové hudebníci bychom se rádi podívali na trh – je to možné?“

„Stačí si jen přát, slavné Ocelové krysy“

„Přejeme si to. Může nás zítra někdo doprovodit?“

„Bylo by lépe, kdybyste použili Ohnivých vozů…“

„S tím souhlasím, bylo by to lepší. Ale nikoli pro naše zdraví. Procházka je to nejlepší cvičení.“

„Pak tedy půjdete, toužíte-li po tom. Dodáme vám eskortu. Teď je čas na večeři. Po ní bude následovat banket, který byl připraven na vaši počest. Buďte tak laskaví a následujte mě.“

„Veď nás, příteli. Pokud to nebudou zase polpettony, jsme celí žhaví.“

Šli jsme za ním a já zjistil, že mé prsty žijí vlastním životem. Nebo pravděpodobně jsou k životu probuzeny mým znepokojeným podvědomím. Cukaly se nad ovladači počítače, až se přede mnou objevily zářící cifry.

Devatenáct – a blikající, rudá jedenáctka.

Ještě jedenáct dní. Kéž by ten ranní trh přinesl nějaké výsledky.

15

„Dnes bude velice krásný den,“ řekl jakýsi hlas.

Každé slovo mou hlavou projelo jako zrezivělý šíp, který skřípěl a drhl, dokud se ovšem nezarazil o kladivo, která mi v hlavě vesele bušilo. Rozlepil jsem jedno zamžené oko a jasné světlo ještě znásobilo bolest. Měl jsem jen tolik energie, abych zkroutil rty do otráveného šklebu. Náš průvodce poletoval po pokoji. Roztáhl záclony posbíral naše rozházené šatstvo a byl prostě tak otravný, jak jen to v tuto časnou ranní hodinu bylo možné. Teprve když jsem zaslechl, jak se za ním zavírají dveře, jsem se vyplazil z postele, vypnul žahavá světla a po čtyřech doklopýtal ke svému ruksaku, který byl opřen o zeď. Po čtvrtém nemotorném pokusu se mi podařilo ho otevřít a vycvaknout ze zásobníku jednu vystřízlivovací pilulku. Spolkl jsem ji nasucho, strnule jsem se posadil a čekal, až blahodárné chemikálie poskládají dohromady trosky mého těla.

„Co to bylo v tom zeleném pivu?“ ptal se Floyd sípavě – a pak se rozkašlal. Mezi jednotlivými kýchnutími sténal jako v agónii – to jeho hlava protestovala proti prudkým pohybům. Moje kocovina se pomalu vytrácela, a tak jsem vycvakl jednu pilulku i pro něho a nejistými kroky přešel k jeho smrtelnému loži.

„Spolkni. Tohle. To. Ti. Pomůže.“

„Celkem dobrá párty včera,“ řekl Steengo žoviálně a ruce si založil na vypouklém pupku.

„Chcípni,“ sípal Floyd a roztřesenými prsty se sápal po pilulce. „A smaž se v pekle až do skonání světa. Plus jeden den.“

„Ale copak, že by kocovinka?“ zeptal se Steengo pobaveně. „Řekl bych, že pro to máte dost dobré důvody, když vezmu v úvahu, jak dlouhé jsou tady noci. Tady musejí večírky trvat do nekonečna. Nebo se nám to jenom zdá. Trošku se najíst, trošku si pospat. Trochu se najíst, popít. Nebo víc než trošku. Hned jsem si říkal, že to pivo má nějaký nechutný ocásek. Tak jsem si dal jen jedno. Ale ty masité chody! Úžasné, zelenina, výborný omastek, skvělý byl chleba s tou červenou omáčkou, a…“

Jeho hlas byl přehlušen vzdechy a steny. Floyd se vypotácel z postele a prchal z místnosti.

„Jsi krutý,“ řekl jsem, mlaskl jsem rty a cítil jsem se daleko lépe.

„Nejsem krutý. Říkal jsem jen pravdu. Naše poslání má přednost. Chlast, přejídání, kocoviny a mizerné filmy bychom si měli nechat až na okamžik, kdy budeme oslavovat vítězství.“

Na to jsem nemohl nic namítat. Měl pravdu.

„To beru," řekl jsem a natáhl se pro své šaty „Tichý život, spousta odpočinku a čerstvé zeleniny. A myslet pozitivně."

Úsvit rozjasnil oblohu za oknem. Nový den. Deset dní do konce lhůty. Myslel jsem negativně, otřásl jsem se jako zmoklý pes a pokoušel jsem se tu náladu setřást, „Jde se na trh."

Vynořili jsme se z našeho bytečku a seržant Ljotur už nás očekával. Vypjal se do pozoru a svižně salutoval – stejně jako celá jednotka stráže od brány, kterou si vzal s sebou.

„Zavedeme vás na trh!" zvolal. „Tito muži jsou dobrovolníci, kteří už se nemohou dočkat, až budou nosit koše se zbožím, které nakoupí nejlepší hudebníci galaxie."

„Jsme vám zavázáni. Veďte nás," řekl jsem – a všichni jsme rychle vykročili na cestu z červených cihel.

Než jsme dorazili na tržnici, bylo už slunce krvavým, zářícím kotoučem nad obzorem. Fundamentaloidští nomádi museli být ranní ptáčata, protože všude už bylo rušno. A také krvavo; slyšel jsem, jak Floyd tiše sténá, ale většina zvuků byla přehlušena bečením a prděním kovcí. Měly právo si stěžovat, jelikož z jejich hřbetů byly skládány rozbourané kusy těl jejich nedávných druhů. Muselo toho tady být víc než jen tržnice s masem; s očima odvrácenýma jsme prchali před krvavou podívanou.

Teď pro změnu vousatí nomádi soutěžili o naši přízeň a nabízeli nám různé druhy svého zboží. Které nebylo zrovna atraktivní. Povadle vyhlížející zelenina, neuměle zhotovené hliněné nádoby, hromady sušených kovčích plátků pro posezení u grilu.

„Vypadá to dost smutně," řekl Floyd.

„To není důležité," řekl jsem mu a palcem ukázal za záda na procházející zákazníky „Nás přece zajímají tihle."

Vytáhl jsem fotografie artefaktu, který jsme hledali, a rozdal jsem po jedné svým společníkům. „Zjistěte, jestli to některý z Rájanů náhodou neviděl."

„Přece to na ně jen tak nevybalíme?" řekl Steengo pochybovačně.

„Máš pravdu. Nevybalíme. Během bezesných nočních hodin jsem vymyslel krycí příběh. Zní asi takto – a není příliš vzdálen od pravdy. Nomádi to našli na břehu řeky po povodni. Chtěli to prodat lidem v Pentagonu, jenže ti mají přísný zákaz komunikace s okolním světem. Přesto tu věc vyfotografovali a teprve později zjistili, že jde o archeologický artefakt, který by pro ně mohl mít jistou cenu."

„To by šlo," řekl Steengo stále ještě nepříliš přesvědčeně. „Ale co ty fotky?"

„Ty nám dali v Pentagonu, než nás vykopli ven. Naznačili nám, že bychom mohli dostat odměnu, případně že by nám mohli zkrátit trest. Velice neochotně jsme nakonec souhlasili, že se po té věci poohlédneme, protože stejně nemáme co ztratit."

„Dost průhledné, ale mohlo by to stačit," řekl Floyd. „Tak to zkusíme."

Navázat kontakt s Rájany nebylo vůbec těžké; horší bylo se jich potom zbavit. Tolik milovali Ocelové krysy! Za chvíli se za mnou táhl zástup obdivovatelů – a s nimi většina členů jednotky stráží. Každý mi chtěl pomoci: a nikdo z nich nic nevěděl. Ale – čas od času se v odpovědi vyskytlo jedno jméno. Sjonvarp.

Steengo se prodral davem a držel teď již dost ošmatanou fotografii. „Stále nic. Ale pár mi jich doporučilo, abych se zeptal Sjonvarpa. Což tady asi bude nějaký veleúspěšný kupec."

„Slyšel jsem totéž. Sežeň Floyda. Už se asi vzpamatovává, protože jsem viděl, jak brousí kolem stánků s kovčím kumysem. Přiveď ho rychle sem, než udělá chybu, kterou by si asi dost dlouho pamatoval."

Sjonvarpa jsme našli rychle, stačilo jít směrem, kterým ukazovala spousta prstů. Byl to vysoký a dobře stavěný muž s ocelově šedými vlasy. Na jeho sebejisté tváři se rozhostil úsměv, když se ohlédl a uviděl, kdo to volá jeho jméno.

„Ocelové krysy! Jaká radost!"

Zabrumlali jsme dva řádky z „Jsem tak osamělá" a přidali rychlou otočku a úklonu. Což vyvolalo bouři potlesku v řadách přihlížejících a ještě širší úsměv na Sjonvarpově tváři.

„Ten rytmus, ta krása!" řekl.

„Zpíváme, abychom vám udělali radost," řekl jsem. „Všichni na trhu tvrdí, že jste nejlepší kupec široko daleko."

„To jsem. A bude mi potěšením přijmout vaše přátelství, Jime, Floyde a Steengo."

„Nápodobně. Máte-li chviličku času, mám tady takovou jednu fotografii a byl bych rád, kdybyste se na ni mohl podívat." Podával jsem mu fotku a zběžně jsem mu vyložil naši verzi příběhu. Poslouchal jen napůl, ale veškerou pozornost věnoval fotografii. Obracel ji v natažené ruce a šilhal na ni ze všech úhlů.

„Ale jistě! Myslel jsem si to." Podal mi ji zpátky. „Pár trhů už od té doby uběhlo, už nevím kolik přesně, když ji jeden z těch smradlavých primitivů prodal jednomu z mých pomocníků. Vykupujeme cokoli, co by mohlo zajímat naše vědecké specialisty. Ale tohle tak zrovna nevypadalo. Přesto jsem to dal starému Heimskurovi."

„Tak pak je všechno jasné," řekl jsem, roztrhal jsem fotografii a kousky upustil na zem. „Dnes večer budeme mít koncert – mám pro vás lístek, chcete-li."

Artefakt byl v okamžení zapomenut – jak jsem doufal. Avšak i přesto nám trvalo nějakou dobu, než jsme se vymanili z obklíčení neodbytných fanoušků. Pomohlo teprve když jsme řekli, že musíme jít zkoušet.

„To už tu věc nebudeme hledat?" ptal se Floyd ustaraně. Dobrý muzikant, ale řekl bych, že alkohol se podepsal na jeho neuronech.

„Už máme jméno toho muže," řekl Steengo. „Teď budeme hledat jeho."

„Jak?" zeptal se Floyd, stále ještě trpící částečnou paralýzou nervového systému.

„Jakkoli to bude možné," řekl jsem mu. „Uděláme si přátele. Budeme se vyptávat na různé lidi. Mezi nimi bude i Heimskur. Zjistíme, kdo to je a co dělá. Teď si dáme procházku zpět a já podám hlášení."

Tremearne a Madonette pozorně poslouchali raport. Tremearne ukončil a přepnul, ale Madonette zůstala na kus řeči.

„Jime, už je na čase, abych opustila svou díru ve zdi a navštívila druhou polovinu města. Musí to být bezpečné…"

„V to doufáme – ale nevíme to. A nemá ani smysl, abys riskovala, když věc, kterou hledáme, je tady u nás. Jen si tu dovolenou vychutnej. A nedělej nic, dokud toho nebudeme vědět víc.“

V komnatách už na nás čekal oběd. Ovoce a studené plátky masa na stříbrných podnosech přikrytých křišťálovými zvony.

„Boží!“ řekl Floyd a začal žvýkat jeden plátek.

„Asi studené kovčí bifteky,“ řekl Steengo náhle posmutněle.

„Jídlo je jídlo – a mně je úplně jedno, z čeho to je,“ řekl Floyd a natahoval se pro další flákotu, když se objevil náš zlatý vítač.

„Je mi potěšením vidět, jak si Ocelové krysy dopřávají. Až se dosyta najíte, mám zde pozvání pro Krysu Jima.“

„Kdo po mně touží?“ zeptal jsem se podezřívavě s ústy plnými sladké dužiny.

„Všechno se včas dozvíte.“ Položil si prst na nos a zakroutil očima. Což v jeho znakové řeči znamenalo asi něco jako že se všechno dozvím včas. Neměl jsem na vybranou. A ztratil jsem chuť k jídlu. Otřel jsem si prsty do vlhké látky a již podruhé jsem ho následoval.

U dveří Veritoria, kde jsme všichni shlédli ten zmatený holofilm, na mě čekal sám Železný Honza.

„Pojď se mnou, Jime,“ řekl hlasem, který burácel jako vzdálený hrom. „Dnes večer ti odhalím zbytek pravdy“

„Skočím pro ostatní…“

„Teď ne, Jime.“ Jeho ruka jemně, ale pevně sevřela mé rameno a já nemohl než jít s ním. „Jsi moudřejší, než by se hodilo na tvůj věk. Stará hlava na mladém těle. Proto ti pomohu nejvíce v pochopení toho tajemství, které není žádným tajemstvím. Pojď.“

Usadil mě do křesla, ale nesedl si vedle mě; přesto jsem cítil, že je někde v temnotě poblíž. Mlha se převalovala a já byl opět u jezera.

V lese u temného jezera bylo naprosté ticho. Poslední vlnka se ztišila a mladý muž se otočil a odešel, aniž by se ohlédl. Kráčel suchým listím mezi stromy, dokud nevyšel na mýtinu a nespatřil před sebou krále.

„Musím něco udělat,“ řekl králi, jen to, nic víc. Král uviděl, že mladíkův pes je pryč – ale mladík sám byl nezraněn. Měl mnoho otázek, ale nevěděl, jak by se ptal. Místo toho následoval mladíka zpět do hradu. Na nádvoří se mladík rozhlédl a uviděl veliké kožené vědro.

„Tohle budu potřebovat,“ řekl.

„Vezmi si ho.“ Král ho propustil jediným pohybem ruky. „Pamatuj si, že jsem ti pomohl. Jednoho dne mi za to musíš říci, co jsi viděl tam v lese.“

Mladý muž se otočil a tiše odešel zpět k jezeru. Vědro naplnil vodou z jezera a vylil ho do nedalekého příkopu. A znovu a znovu. Neustával a vytrvale přeléval vodu. Byla to těžká a pomalá práce. Ale slunce nezapadalo, světlo neslábló – a mladý muž nepřestával.

Po dlouhé době však byla téměř všechna voda z jezera vyčerpána a v bahně na jeho dně leželo něco velikého. Mladý muž dál vyléval vodu, dokud neobjevil vysokého muže, který byl celý, od hlavy až k patě porostlý chlupy rudými jako zrezivělé železo. Oči obrovského muže se otevřely a pohlédly na mladíka. Ten mu pokynul. Rezivý muž se otřásl, zvedl, povstal z jezera a následoval mladého muže lesem.

Až do hradu onoho krále. Všichni vojáci a dvořané uprchli, když se objevili, jediný král stál před nimi.

„Tohle je Železný Honza,“ řekl mladík. „Musíš ho uvěznit v železné kleci na nádvoří. Když klec zamkneš a klíč dáš královně, les bude opět bezpečný pro ty, kteří jím půjdou.“

Mlha se zvedla a plátno potemnělo. To byl konec.

Na Jimově rameni těžce spočinula rudě ochlupacená ruka – ale jemu to nevadilo.

„Teď už to chápeš,“ řekl Železný Honza s nepoznanou vřelostí v hlase. „Teď můžeš osvobodit Železného Honzu. Vítej, Jime, vítej.“

Chtěl jsem říct, že cítím spíš zmatek než pochopení. Že jsem něco prožil, ale stále to ještě nechápu. Místo abych své pocity popsal, cítil jsem, jak se mi oči zalévají slzami. Nevěděl jsem proč – ale věděl jsem, že se nemám za co stydět.

Železný Honza se na mě usmíval a velikým prstem mi otřel slzy z vlhkých tváří.

16

„Tak co to bylo?“ ptal se Floyd, když jsem se vrátil do našich pokojů. Právě si jamoval na své trombonio, složitý komplex zlatavých trubek a pístů, ze kterého dokázal vyloudit opravdu zajímavé zvuky. Většina z nich však bohužel byla uši ničící povahy.

„Další výcvikový film,“ řekl jsem tak bezstarostně, jak jsem jen dokázal. Byl jsem překvapen, když jsem uslyšel, jak se mi při tom třese hlas. Floyd si potruboval a nevšiml si toho, ale Steengo, o kterém jsem si myslel, že spí, otevřel jedno oko.

„Výcvikový film? To myslíš pokračování toho příběhu o jezeře v lese?“

„Uhádl na poprvé.“

„Zjistil jsi, co bylo na dně toho jezera? Co toho psa stáhlo dolů?“

„Hloupý příběh,“ řekl Floyd a zatroubil rychlý lauf. „Ale toho psa mi bylo líto.“

„To nebyl opravdový pes,“ řekl Steengo. Podíval se na mě a zdálo se, jako by čekal, až promluvím, ale já jen nasucho klapal čelistí a odvrátil jsem se. „Ani to nebylo opravdové jezero.“

„Co tím myslíš?“ zeptal jsem se a pohlédl na něho.

„Mytologie, drahý Jime. A rituál dospívání. Na dně toho jezera byl Železný Honza, že?“

Vyskočil jsem, jako bych dostal elektrickou ránu. „Byl! Ale – jak to můžeš vědět?“

„Říkal jsem ti, že se vyznám v mytologii. Ale je tady jedna věc, která mě opravdu zneklidňuje – ne ten výcvikový film, jak tomu říkáš, skutečnost, že Železný Honza je tady a je z masa a kostí a chlupů.“

„Teď nic nechápu,“ řekl Floyd a hleděl střídavě na nás oba. „Neškodilo by menší vysvětlení.“

„Prosím,“ řekl Steengo a zhoupl se na posteli, takže teď na ní vzpřímeně seděl. „Lidstvo vynalézá kultury – a kultury vynalézají mýty aby ospravedlnily a vysvětlily existenci člověka. Nejvýznamnějšími z těchto mýtů jsou rituály dospívání chlapců. Cesta od chlapce až k opravdovému muži. To je čas, kdy je muž odveden od matky a dalších žen. V některých primitivních kulturách chlapci odcházejí a žijí s muži – a už své matky nikdy nespatří.“

„Žádná velká škoda,“ mumlal Floyd. Steengo přikývl.

„Teď jsi to slyšel, Jime. Ve všech kulturách se ženy snaží přetvořit chlapce k obrazu svého ženství. Pro jejich vlastní dobro. Chlapci odolávají – a rituál dospívaní jim v tomto boji pomáhá. Zde jsou vždy nasnadě symboly, protože symboly představují mýty které existují na pozadí každé kultury“

Přemýšlel jsem o tom; a bolela mě hlava. „Promiň, Steengo, ale teď už to vůbec nechápu. Vysvětlíš nám to?“

„Ale jistě. Zůstaneme u Železného Honzy. Právě jsi říkal, že jsi to nepochopil – přesto si myslím, že tě to citově ovlivnilo.“

Chtěl jsem protestovat, lhát – ale pak jsem kapituloval. Proč lhát? Snažil jsem se nikdy nelhat sám sobě. Teď bych to neměl porušovat.

„Máš pravdu. Dostalo mě to – ale nevím proč.“

„Mýty pracují s emocemi, nikoli s fakty. Podívejme se na ty symboly. Ten mladý muž přelil celé jezero a na jeho dně našel Železného Hanse, nebo Železného Honzu, že?“

„Přesně tak to bylo.“

„Kdo si myslíš, že byl ten Železný Honza? Myslím toho v tom příběhu, ne toho, který nás tady hostí. Ale než odpovíš na tuhle otázku – kdo si myslíš, že byl ten mladý muž v tom příběhu?“

„Není tak těžké na to přijít. Byl to kdokoli, komu byl určen ten příběh, kdokoli, kdo se na to díval. Takže v tom případě, jelikož jsem tam seděl sám, jsem to musel být já.“

„Máš pravdu. Takže v tom mýtu ty – a vlastně každý mladý muž – hledáš něco na dně jezera a tvrdě pracuješ s vědrem, abys to nalezl. Teď se dostáváme k Železnému Honzovi, k tomu chlupatému chlapovi na dně jezera. Je to skutečný muž?“

„Ne, samozřejmě že není. Ten muž na dně jezera musí být nějaký symbol. Část mýtu. Symbol mužství, chlapství. Primitivní neandrtálec, který leží pod povrchem každého z nás.“

„A máš to, Jime,“ řekl potichu. „Tím příběhem se ti pokoušel vysvětlit, že když muž, nikoli chlapec, pohlédne do hlubin sebe sama, když pohlédne dost hluboko a bude tam hledět dost dlouho, bude dost dlouho tvrdě pracovat, najde toho chlupatého neandrtálce sám v sobě.“

Floyd přestal hrát a civěl s pusou dokořán. „Vy ste asi vykouřili něco, o čem nevím.“

„Nic jsme nekouřili,“ řekl Steengo. „Vypili jsme pár doušků prastaré moudrosti.“

„Ty věříš mýtům?“ zeptal jsem se Steenga. Pokrčil rameny.

„Ano a ne. Ano, proces růstu a dospívání je složitý a cokoli mu prospěje, je dobré. Ano, mýty a pomalu zastarávající obřady pomáhají připravit chlapce pro dospívání, dávají jim tolik důležitou podporu, kterou potřebují při přerodu v muže. Ale to je všechno, s čím souhlasím. Říkám důrazně ne snahám přizpůsobit skutečnost mýtům. Tomu, že Železný Honza je tady živý a zdravý a vede jakýsi klan. Je tady roztříštěná společnost, bez žen, dokonce nepřipouští ani jejich existenci. To není dobré. Je to nezdravé.“

Neposlouchalo se mi to dobře. „S tím tak docela nemohu souhlasit. Shlédnutí toho příběhu mě silně ovlivnilo. A to se jen tak někomu nepodaří. Tohle mě opravdu dostalo.“

„Aby ne – vždyť to bylo zaměřeno na samotné jádro osobnosti, na tvé nejvlastnější já. Mám takový pocit, Jime, že tvé dětství nepatřilo mezi nejšťastnější…“

„Nejšťastnější!“ zasmál jsem se té myšlence. „Zkus vyrůstat na dikoprasečí farmě, obklopen mentálně retardovanými sedláky kteří nejsou o moc chytřejší než ta jejich prasata.“

„A to platilo i o tvých rodičích?“

Chtěl jsem mu od plic odpovědět, ale uvědomil jsem si, kam by to vedlo a kam míří. Zmlkl jsem. Floyd ze svého takzvaného hudebního nástroje vytřásl sliny a přerušil mlčení.

„Stejně je mi líto toho psa,“ řekl.

„To nebyl opravdový pes,“ řekl Steengo a odvrátil se ode mne. „Byl to symbolický pes, tak jako všechno ostatní, co jsi tam viděl. Ten pes je tvé tělo, věc, které poroučíš k noze, sedni a tak.“

Floyd užasle vrtěl hlavou. „To je na mě moc hluboký. Jako to jezero. Kdybych teď mohl na chvíli obrátit směr rozhovoru od teorie k faktům – jaký je další bod našeho programu?“

„Najít Heimskura, samozřejmě, abychom mohli zjistit, jestli má ještě ten artefakt,“ řekl jsem, šťasten, že mohu mluvit o něčem jiném. „Máte nějaké návrhy?“

„Mozek mám dočista prázdný,“ řekl Floyd. „Sorry. Nějak jsem se té kocoviny ještě pořád nezbavil.“

„Jsem rád, že někteří z nás tolik nepili,“ řekl Steengo a jeho hlas zněl náhle trochu podrážděně.

Z osobních důvodů jsem byl rád, že to slyším, šťasten, že je ještě člověkem; s těmi mýty zašel přeci jen trochu daleko. Teď to na chvíli pustím z hlavy. Ukázal jsem na prstech. „Máme jen dvě možnosti. Můžeme čmuchat a shromažďovat informace, které potřebujeme. Nebo drze říct, že ho chceme vidět. Já osobně jsem pro tu druhou možnost, protože jsem jaksi poněkud tlačen časem.“ Deset dní do chmurného konce. „Zeptáme se Zlaťouše, našeho majordoma. Zdá se, že ten ví všechno.“

„Já to udělám," řekl Steengo, vstal a začal se protahovat. „Já si s ním promluvím jako starej kámoš – a zavedu konverzaci na vědu a vědce. A Heimskura. Za chvíli jsem zpátky."

Floyd sledoval, jak odchází, a do jeho kroků potruboval tichounký pochod. „Ta věc s tím Železným Honzou tě nějak dostala," řekl, když se dveře zavřely.

„Ano – ale to není to nejhorší. Nejhorší je, že nevím proč."

„Ženský. Měl jsem šest sester a žily s námi dvě tetičky. Neměl jsem žádné bratry. Nikdy nemyslím na ženy, kromě těch správných situací jednou za čas."

Než být nucen poslouchat další vychloubačný příběh o správné situaci, radši jsem se omluvil a šel jsem se proběhnout. Vrátil jsem se krásně zpocený, dal jsem si pár kliků a sklapovaček a šel jsem se osprchovat. Vylezl jsem ze sprchy a Steengo už byl v pokoji. Tázavě jsem zvedl obočí a on začal semknutýma rukama potřásat nad hlavou.

„Úspěch. Heimskur je vedoucím skupiny, která pracuje ve Vědeckovýzkumném ústavu, tak to aspoň Veldi říkal."

„Veldi…?"

„Náš dveřník. Nakonec se ukázalo, že má i jméno. Z toho, co říkal, mám takový pocit, že tohle je důsledně rozdělená společnost a každý má své přesně určené místo. Vědci mají velký respekt. Veldi o nich mluvil ještě víc než s respektem, takže to vypadá, že tady mají docela velký vliv"

„Paráda. Můžeme se setkat s Heimskurem?"

„Budeme trpělivě čekat," řekl Steengo a podíval se na hodinky. „Jelikož každým okamžikem zde bude prostředek, který nás dopraví do jeho vznešené blízkosti."

„Doufám, že to nebudou Ohnivé vozy!" zasténal Floyd.

„Ne. Ale něco, co zní zrovna tak zlověstně. Cesta rozkoše…"

Než jsme se touto myšlenkou mohli důsledněji zaobírat, ozvalo se rychlé zaklepání na dveře a v nich se objevil zlatě oděný Veldi.

„Pánové – tudy prosím."

Kráčeli jsme hrdě, s hlavami vztyčenými. Skrývali jakékoli možné pochyby. Přesto jsme se roztřeseně zastavili, když jsme viděli, co nás čeká.

„Vaše Cesta rozkoše," řekl Veldi hrdě a velkopansky rozmáchlým gestem ukázal na něco, co mohlo být jen suchozemským záchranným člunem.

Sněhobílý trup, kvalitní konstrukce, kratičký stěžeň ověšený vlajkami, bílá kola stěží viditelná pod čárou ponoru. Jakýsi důstojník v uniformě nám zamával zpoza pažení, zasalutoval, dal signál – a k našim nohám přichrastil provazový žebřík.

„Všichni na palubu," řekl jsem – a šel jsem první.

Tam už na nás čekaly měkké divany a služebnictvo s nádobami plnými chlazených nápojů. Jakmile jsme se usadili, dal důstojník opět signál a bubeník na přídi spustil rychlý virbl – pak se přesunul k tympánu. Při prvním melodickém úderu se Cesta rozkoše zachvěla. Pak se pomalu rozjela kupředu.

„Galéra – bez otroků a vesel," řekl Floyd.

„Tady je spousta otroků," řekl jsem, když mě větrací šachtou ve tvaru komínu ovanula vlna štiplavého pachu mužského potu. „Ale místo vesel otáčejí klikami nebo něčím takovým a pohánějí tak kola."

„Já si vůbec nestěžuji," řekl Steengo a pocucával víno. „Po Ohnivých vozech budu spokojen s čímkoli."

Rozvážně jsme se valili mezi budovami, kývali na čumily a občas královsky pokynuli hloučkům fanoušků. Projížděli jsme něčím, co vypadalo jako vilová čtvrť, a pak dál jakýmsi parkem. Cesta byla lemována stromy a fontánami. Nakonec jsme rozvážně zastavili před ohromnou budovou ze skla a železobetonu. Tam už na nás čekala skupinka elegantně oblečených stařík. Vedená tím nejstarším, který byl celý v bílém a stál nápadně vzpřímeně. Jeho tvář však byla zvrásněná až k neuvěření. Sešplhal jsem po žebříku a seskočil před něho.

„Hádám správně, že jste sám vznešený Heimskur?"

„Ano. A vy jste samozřejmě Jim z Krys. Vítejte, všichni vítejte."

Následovalo mnohé potřásání rukama a projevy radosti nad setkáním. Heimskur konečně vítání zarazil a zavedl nás do skleněné budovy.

„Vítejte," řekl, „dvojnásob vítejte na univerzitě Vědění, odkud pocházejí všechny dobré věci. Následujte mě a já vás provedu a podám vám výklad. Jelikož vy, pánové, přicházíte z rozkolísaného, rozhádaného vnějšího světa za našimi mírumilovnými hranicemi, určitě oceníte náš způsob, jak pomocí inteligence budujeme šťastnou a mírumilovnou společnost. Žádné sváry žádné různice, místo pro každého, místo, kde je každý na svém místě. Tady jsou Fáze Fyziků, tady Chýše Chemiků. Támhle Zeleň Zemědělců a hned vedle Louky Lékařů. Za nimi pak Muzeum Mužstva."

„Muzeum?" zeptal jsem se jako by nic. „Já prostě miluji muzea."

„Tak to musíte vidět to naše. Uvidíte naši složitou cestu až do současnosti, než se nám podařilo najít bezpečný ráj na této planetě. Rituál dospívání a očištění. Tady jsme rostli a prospívali – a to může každý vidět."

Bylo to pěkně nudné, ne-li rovnou pošetilé. Čistší než čisté, bělejší než bílé. Jediná věc, která tam chyběla, byly svatozáře nad hlavami těch světců, kteří lidem přinesli tolik dobra.

„Inspirující," řekl jsem, když jsme konečně dorazili na konec výstavky.

„To ano."

„A teď tudy?"

„Muzeum pro studenty. Biologové zde mohou zkoumat život na planetě, geologové zemskou kůru a horniny"

„A archeologové?"

„Bohužel, pro ty toho tady moc nemáme. Pár artefaktů, které zde zanechali první obyvatelé."

„Můžeme?"

„Ale jistě. Vidíte sami – třecí dřívka, primitivní keramika. Pěstní klín, pár špiček šípů. Ani by to nestálo za zachování, kdybychom nebyli tak pečlivými archiváři.“

„Nic víc?“

„Nic.“

Vyhrabal jsem z kapsy fotografii, zhluboka jsem se nadechl – a podal jsem mu ji.

„Možná jste slyšeli, že věznitelé v Pentagonu nám slíbili odměnu, když jim pomůžeme najít tuhle věc.“

„Opravdu? Já bych nevěřil ničemu z toho, co říkají.“

Vzal si fotografii, chvíli na ni mrkal a pak mi ji vrátil. „Přesně jak jsem říkal, to jsou celí oni, lhát a bezdůvodně dělat jiným starosti.“

„Lež?“

„O tomhle. Bylo to dopraveno sem. Sám jsem to zkoumal. Nic z pravěku, ani náhodou. Asi něco z nějaké staré rakety. Nějaká bezcenná troska. Je pryč.“

„Pryč?“ snažil jsem se nedat najevo zoufalství.

„Odstraněno. Pryč z Ráje. Neexistuje to. Muži takové smetí nepotřebují, a tak je navždy pryč. Zapomeňte na tu bezcennou věc, Jime. Budeme se raději bavit o daleko zajímavějších věcech. Hudba. To mi musíte prozradit – píšete si sami texty…?“

17

Na zpáteční cestě jsme byli nezvykle zamlklí a ani jsme si nevšímali přečetných slastí, kterými jsme byli obklopeni na Cestě rozkoše. Promluvili jsme teprve když za námi zapadly dveře naší hotelové rezidence. Kýval jsem hlavou a dával jsem tak najevo souhlas s přívalem rouhání a nadávek, který se hrnul z Floydových úst; měl vynikající slovní zásobu a dokázal tímhle stylem pokračovat dost dlouho, aniž by se opakoval.

„Pod to všechno, co říkáš, se podepisuju. A násobím to dvěma,“ řekl jsem, když mu došel vzduch a tudíž byl nucen ustat. „Teď s námi opravdu vyběhli.“

„To jo,“ souhlasil Steengo. „Ale taky nám lhali.“

„Co tím myslíš?“

„Myslím tím to, že nám starý Heimskur napovídal spoustu nesmyslnejch keců. Víc než polovina jeho takzvané historie vědy a přírody byla jen čistá propaganda. Když mu nemůžeme věřit v tomhle, proč bychom mu měli věřit, co se týče artefaktu? Pamatujete si jeho poslední slova?“

„Ne.“

„Ani já ne. Ale doufám, že někdo ano. Asi jste si toho nevšimli – ale během prohlídky jsem se hodně drbal na hlavě a šťoural v nose.“

Floyd dnes nebyl ve své kůži – jen vyvalil oči. Usmál jsem se a strčil jsem si ukazovák do ucha. „No tak, ucho v oblacích. Jak mě slyšíš?“

„Celkem to ujde,“ ozval se kapitán Tremearne z mého nehtu.

„Dobře. Ale mám tu jednu důležitější věc – poslouchal jste, co říkal náš průvodce?“

„Všechno. Docela nuda. Ale stejně jsem to nahrál, jak jste chtěli.“

„Jak chtěl Steengo – chvalte toho, kdo si to zaslouží. Byl byste tak laskav a přehrál nám poslední věty o artefaktu?“

„Počkejte chvilku.“ Ozvalo se cvaknutí, pak pištivé hlásky a nakonec skutečný hlas našeho přestárlého průvodce.

„Odstraněno. Pryč z Ráje. Neexistuje to. Muži takové smetí nepotřebují, a tak je navždy pryč.“

Po několika opakováních jsem to měl zapsané.

„To stačí. Díky.“

„Podívej,“ řekl Steengo a ťukal na papír. „Vychytralá formulace. Ten mazanej starej mizera si s námi hrál a věděl, že máme nějaký důvod, abychom tu věc hledali. Ani jednou neřekl zničena, ani jednou. Odstraněna? To znamená, že by měla být někde tady poblíž. Zmizela z Ráje – může být tedy někde jinde na této planetě. Ale ze všeho nejvíc se mi líbí ten kousek, kde říká, že muži takovou věc nepotřebují.“ Usmál se jako hráč pokeru, který na stůl pokládá pět es.

„Jestliže muži tu věc nepotřebují – tak co třeba ženy?“

„Ženy?“ Cítil jsem, jak se má čelist vyvrátila a pak zase s hlasitým cvaknutím zavřela. „A co s nimi? Tady jsou jen muži.“

„Ano, máš pravdu. A na druhé straně zdi je – co? Vsadím se, že ženy. Buď jsou tam ženy nebo na téhle planetě probíhá klonování v neuvěřitelném měřítku. Já bych vsadil na přírodu a nějaký druh průchodu na druhou stranu.“

Můj čelistní telefon se rozbzučel a v hloubi se mi ozval Tremearneho hlas. „Souhlasím se Steengem. A Madonette taky. Je už na cestě do města a bude se vám hlásit, jakmile cokoli objeví.“

Chtěl jsem protestovat, ale uvědomil jsem si, že by to bylo marné, a sklapl jsem. „Celkem to sedí,“ řekl jsem. „Ta banda, co je tady u vesla, nám lže o všem – tak proč by nám zrovna o artefaktu měli říkat pravdu. Budeme muset počkat…“

Zmlkl jsem, když Veldi tiše zaklepal na dveře a pak je otevřel. „Dobré zprávy!“ oznámil nám – a v očích mu rozvášněně blýskalo. „Železný Honza si vyvolil Ocelové krysy a chce si s vámi promluvit – v samotném Veritoriu. To je čest nade všechny. Pospíchejte, pánové. Ale nejprve se upravte a s výjimkou hrdinsky vousatého Floyda oholte ranní strniště na svých muzikálních bradách. Ach, jaké slasti tam na vás čekají!“

Slasti, kterým by bylo lépe se vyhnout. Toto však byl královský rozkaz a ten prostě nebylo možné obejít. Na prsty jsem si nanesl trochu Rychloholu a do hladka jím potřel tvář. Učesal jsem se a snažil jsem se nemračit se na sebe v zrcadle. Pak jsme vyšli ven, nasedli do Cesty rozkoše a rozvážně se valili vstříc osudu.

„Nevím, proč nás chce vidět všechny,“ řekl Steengo a srkal vychlazené víno. „Naposledy chtěl mít na výcvikovém

filmu jen tebe, Jime, ne?“

„Netuším,“ řekl jsem, ve snaze změnit téma. Moc se mi nelíbil jeho lehkomyslný postoj. Pokoušel jsem se myslet na Madonette procházející se po tom druhém městě, ale mé myšlenky se stále vracely k Železnému Honzovi. Co se stane teď?

Byli jsme znovu ve Veritoriu a já byl překvapen, jak je veliké. Teď bylo lépe osvětlené a já uviděl do půlkruhu rozmístěné řady křesel. Všechna byla obsazená – sbírkou nejstarších Rájanů, které jsem kdy viděl. Holé hlavy a šedivé vlasy vrásky a bezzubé čelisti.

Sám Železný Honza nám vyšel vstříc a uvítal nás. „Všechny vás tady upřímně vítám – a zde jsou vaše místa.“ Byla to ta tři nejlepší, úplně vpředu, oddělená od ostatních. „Jste našimi čestnými hosty, hudebníci, milé Ocelové krysy. Toto je mimořádně významná chvíle – zvláště pak pro mladého Jamese diGrize. Jsi tady nejmladším mužem, Jime, a záhy zjistíš, proč tu jsi. Tví společníci budou jistě s radostí přihlížet. Nikoli jen s radostí, také upřímně doufám, že se z toho, co uvidí, poučí. Teď začneme…“

Na jeho pokyn zhasla světla a Veritorium se ponořilo do tmy. Kroky v temnotě a pak tichounký smích. Objevilo se světlo a já uviděl malého chlapce, jak utíká, nese si krabici s hračkami a trochu klopýtá pod její vahou. Pak hoch krabici položil na zem, otevřel víko, vytáhl káču, která se začala otáčet, jakmile stiskl knoflík. Pak vytáhl krabici s kostkami a začal z nich stavět komín. Když byl komín dost vysoký, chlapec se otočil a z krabice vytáhl další hračku. Byl to velice soustředěný, velmi vnímavý chlapec, asi osm let starý. Zahrabal hlouběji v krabici a pak se dětsky zamračil a rozhlédl se kolem sebe.

„Neschovávej se, méďo,“ řekl. Podíval se za krabici, znovu do ní a pak se – s náhlým odhodláním – otočil a utíkal pryč. Zmizel z dohledu, ale já slyšel, jak se jeho kroky vzdalují a pak zastavují. Pak se vracely. Obyčejný, trochu opelichaný méďa. Opřel ho o krabici a začal stavět druhý komín z kostek.

Scéna se rozjasnila a já si uvědomil, že jsme znovu na hradě. Chlapec byl sám – nebo nebyl? Někde v temnotě se něco skrývalo, obrysy se zjasňovaly.

Byla to železná klec a v ní tiše seděl Železný Honza. Chlapec vykřikl, rozbil komín z kostek a utíkal je posbírat. Pohlédl na Železného Honzu, pak stranou. Klec a jejího obyvatele musel dobře znát.

Nic se nestalo. Chlapec si hrál a Železný Honza ho tiše sledoval. Přesto bylo ve vzduchu jakési napětí a mně se těžko dýchalo. Věděl jsem, že se stane něco velmi důležitého – a přistihl jsem se, jak se ve chvíli, kdy chlapec opět sáhl do krabice, nakláním kupředu.

Zjistil jsem, že tajím dech, když vytáhl malou, zlatou kuličku; hlasitě jsem vydechl. Nebyl jsem sám, neboť v temnotě kolem jsem slyšel ozvěny svého vzdechu.

Kulička skákala a kutálela se a chlapec radostně výskal.

Pak jí mrštil o zem silněji, než zamýšlel, a kulička skákala a skákala a kutálela se až do klece, kde se zastavila o nohu Železného Honzy.

„Moje kulička,“ řekl chlapec. „Vrať ji.“

„Ne,“ řekl Železný Honza. „Musíš odemknout klec a pustit mě ven. Pak ti vrátím zlatou kuličku.“

„Klec je zamčená,“ řekl chlapec.

Železný Honza přikývl. „Samozřejmě. Ale ty víš, kde je klíč.“

Chlapec zavrtěl hlavou a couvl.

„Kde je klíč?“ zeptal se muž v kleci, ale chlapec už byl pryč. „Kde je klíč? Ale ty jsi teprve chlapec. Snad jsi ještě příliš malý, než abys mohl vědět, kde hledat ten klíč. Musíš být starší, abys ho mohl najít.“

V neviditelném publiku se ozvalo souhlasné mumlání. Je velmi důležité najít ten klíč, to jsem věděl. Klíč…

Tehdy jsem si uvědomil, že Železný Honza se dívá na mě. Byl tam, v kleci; to nebyl holofilm. Díval se na mě a kýval.

„Jime, vsadím se, že ty víš, kde je ten klíč. Ty už nejsi chlapec. Ty ho dokážeš najít – teď hned.“

Jeho hlas mě pobízel. Stál jsem na nohou a mířil ke krabici s hračkami. Nohama jsem se dotkl krabice a ta odchrastila stranou.

„Klíč je v krabici,“ řekl jsem, ale těm slovům jsem nevěřil, už když jsem je vyslovoval. Pohlédl jsem na Železného Honzu a ten zavrtěl hlavou.

„Není v krabici.“

Znovu jsem pohlédl dolů a uvědomil jsem si, že vím, kde ten klíč je. Zvedl jsem oči k Železnému Honzovi a ten vážně přikývl. „Tak vidíš, že víš, kde je klíč od klece. Teď mě můžeš pustit, Jime. Protože ty víš, kde ten klíč je. Uvnitř…“

„Méďa,“ řekl jsem.

„Méďa. Ne skutečný medvěd. Méďové jsou pro děti a ty už nejsi dítě. Uvnitř něj.“

Vztáhl jsem ruku, zamrkáním jsem se zbavil slz, které mi zamlžovaly pohled, popadl jsem hračku, ucítil jsem látku mezi prsty. Zaslechl výkřik, který prořízl ticho.

„Ne tak docela, Jime, tam ne. Klíč tam není – musí být pod polštářem tvé matky!“

Steengo mi přispěchal na pomoc a poslední slova musel křičet, aby byla slyšet přes řev hlasů.

„Matka nechce, aby ji její syn opustil. Skrývá klíč od klece s Železným Honzou pod vlastním polštářem. Syn ten klíč musí ukrást.“

Ječící hlasy ho přehlušily. Pak všechno potemnělo a někdo mě srazil na zem. Pokoušel jsem se vstát, zavolat, ale čísi tvrdá bota mi stoupla na ruku. Hlasitě jsem vykřikl náhlou bolestí, ale můj hlas ve všeobecné vřavě zanikl. Pak do mě vrazil ještě někdo další a temnota ještě zhoustla.

„Jime – jsi v pořádku? Slyšíš mě?“

Nad sebou jsem zahlédl Floydovu ustaranou tvář. Jsem v pořádku? Nevěděl jsem. Jsem v posteli, musel jsem být asi

unavený. Proč mě probouzí?

Pak jsem si vzpomněl – a rychle jsem se posadil a popadl ho za ruce.

„Veritorium! Byla tma, něco se stalo. Už si nevzpomínám–“

„To ti moc nepomůžu, protože já taky ne. Vypadalo to jako dobrý představení. Nějak jsem to nechápal, ale tys byl tam nahoře, pamatuješ si to?“ Přikývl jsem. „Vypadalo to, že se docela dobře bavíš, ale nevypadal jsi moc šťastně, když jsi trhal vycpávky z toho starýho medvěda. Pak za tebou na jeviště přiběhl Steengo a legrace začala. Nebo skončila. Od té doby už toho moc nevím.“

„Kde je Steengo?“

„To bych taky rád věděl. Naposledy jsem ho viděl na jevišti. Sám jsem taky spal, až teď jsem se probudil. Jen se rozhlídni, Steengo tady není. Našel jsem tady jen tebe, tak jsem s tebou zatřásl.“

„Ale jestli tady není…“

Ozvalo se tlumené zaklepání na dveře a za okamžik dovnitř nahlédl Veldi.

„Pánové, přeji vám oběma dobré jitro. Zdálo se mi, že slyším vaše hlasy, a zadoufal jsem, že již budete vzhůru. Mám pro vás vzkaz od vašeho přítele…“

„Steengo – vy jste ho viděl?“

„Ano, viděl. Přátelsky jsme si popovídali, než jste procitli. Pak, než odešel, mi pro vás nechal tenhle záznamník. Řekl mi, abych vám ho dal. Říkal, že to pochopíte.“

Položil na stůl malý diktafon a udělal krok zpět.

„Zelené tlačítko je na přehrávání, červené na zastavení.“ Pak odešel.

„Vzkaz?“ zeptal se Floyd, zvedl tu věc ze stolu a prohlížel si ji.

„Radši zmáčkni ten knoflík a přestaň mudrovat!“

Můj tón ho vystrašil. Položil to na stůl a zapnul.

„Přeji vám dobré ráno, chlapci, Jime a Floyde. Máte opravdu tvrdé spaní a já vás nechtěl budit, když jsem odcházel. Víte, začínám mít takový pocit, že tohle město není pro mě. Potřebuji trochu prostoru, abych si mohl všechno srovnat v hlavě. Teď si vyrazím na procházku zpátky podél zdi, na čerstvý vzduch, do přírody. Zůstaňte kde jste a já se s vámi spojím.“

„Ten starouš Steengo,“ řekl Floyd. „Jak charakterní. To je celej on. Poznávám jeho hlas a jeho způsob myšlení. Pašák!“

Podíval jsem se mu do očí. Jeho tvář byla stejně zachmuřená jako má. Najednou rázně zavrtěl hlavou. Udělal jsem totéž.

Tuhle zprávu nám nenechal Steengo. Jeho hlas je jako pravý. Ale to je pro místní inženýry snadná záležitost.

Steengo zmizel.

Co se propána stalo?

18

„Opravdu jsem spal,“ řekl jsem. „Jako pařez. Mám žízeň.“

„Já taky. Seženu džus a skleničky“

„Vynikající nápad.“

Než se vrátil, naškrábal jsem kratičkou zprávu. Strčil jsem mu ji do ruky ve chvíli, kdy mi podával skleničku. Otevřel ji za džbánem a přečetl si ji.

Jsou tady štěnice. Co budeme dělat?

Přikývl a podal mi mou skleničku s džusem.

„Díky,“ řekl jsem a sledoval, jak otáčí lístek a cosi píše na druhou stranu. Nevěděl jsem, jestli tu kromě audioštěnic nejsou taky nějaké optické. Než to zjistíme, musíme se tvářit, jako že tu jsou. Otevřel jsem dlaň a četl odpověď.

Steengo měl starosti. Tohle ti tady nechal, než jsme šli na představení.

Dopil jsem džus, položil sklenici a tázavě zdvihl obočí. Rychle ukázal na sevřenou pěst. Vstal – a když procházel kolem mě, něco měkkého mi hodil do klína. Minutku jsem počkal, nalil si další džus, vypil ho, posadil se zpět s rukama v klíně. Dva malé, měkké objekty. Známé. Otřel jsem si nos a mrkl na ně.

Filtry do nosu. Na neutralizaci plynu. Steengo něco věděl – nebo tušil. Věděl také, jaký vliv na mě měla ta představení ve Veritoriu. Měl podezření, že to bylo v důsledku něčeho fyzického, nikoli jen pouhých výcvikových filmů.

No jasně! Je to jasné jako facka. Já sám znám tucet hypnotických plynů, které snižují schopnost jasného myšlení, které mozek otevírají cizím vlivům. Takže to, kvůli čemu jsem byl tak unesen, nebyly emoce, ale stará dobrá chemie. Steengo to předpokládal – ale proč mi to neřekl? Zdrceně jsem si uvědomil, že stav, ve kterém se, pravděpodobně následkem předešlého působení drog, nacházela má mysl, to prostě vylučoval. Věděl, že mi to nemůže říci. Byl však natolik prozíravý, aby si filtry vzal alespoň on sám.

A když viděl, že začínám být nebezpečně unesen oním rituálem, přerušil to všechno dřív, než bylo pozdě, a celou tu věc drsně zarazil.

Říkal něco o matce a klíči pod polštářem – v přítomnosti lidí, kteří popírali samotnou existenci žen!

Současně s pochopením toho, jak hrůzný jeho zločin musel být v očích Rájanů, jsem okamžitě pocítil také nezměrný strach o jeho bezpečí. Chtějí ho zabít, nebo – ještě hůře – už ho zabili? Určitě jsou schopni čehokoli, tím jsem si byl jist.

Co teď? Bylo záhodno velice rychle navázat kontakt s naším jistícím týmem na křižníku. Musím se dostat do přírody, pryč od štěnic, navázat spojení s Tremearnem. Uvést ho do obrazu. Se Steengem se něco stalo. A my ostatní jistě také jsme v nebezpečí – a co Madonette, mohlo to přece dolehnout i na ni. Celá tahle záležitost začínala být pěkně nebezpečná.

A když už myslím na nebezpečí, je tady ještě to další, to, které visí nad mou hlavou. Můj počítač mi podal velmi nevítanou zprávu. Blikající, rudá devítka. Zjistil jsem, že jsem spal déle, než jsem si myslel.

Artefakt neartefakt, do konce mých dnů zbývá už pouhých devět dní. Když jsem poprvé uslyšel o té třicetidenní lhůtě, moc jsem si s tím hlavu nelámal. Třicet dní je spousta času, myslel jsem si.

Devět dní už tolik času není. A když teď zmizel Steengo, mám spíš ještě víc problémů než méně.

„Jdu se proběhnout," zavolal jsem na Floyda a vyskočil v záchvatu strachem živené energie. „Cítím se po tom dlouhém spánku nějak malátný. Potřebuju si pročistit hlavu."

Praštil jsem dveřmi a vyřítil jsem se ven dřív, než mi Floyd začal odpovídat. Tentokrát jsem běžel jinudy než obvykle – a náhodně jsem měnil směr. Přímo před sebou jsem uviděl polpettonový sad. Stromy byly vysázeny v úhledných řadách a byly obsypané ovocem. Vběhl jsem na stezku mezi stromy a pořád jsem se díval kolem sebe. Nikde nikdo. Nebylo příliš pravděpodobné, že by Rájané sázeli štěnice také mezi stromy.

Ale vyloučeno to nebylo. Otočil jsem se k čerstvě zoranému poli a běžel mezi řádky. Tady by to mělo být bezpečné. Třikrát jsem skousl čelist.

„Haló, Tremearne, jste tam?"

„Ano, jsem, Jime. Všichni už netrpělivě čekáme na zprávu. Můžete nám říct, co se tam děje – záznamník je puštěný."

Chvilku jsem pobíhal na místě a pak jsem se sehnul k tkaničkám – pak jsem to vzdal, prostě jsem si sedl na zem a poskytl jsem mu detailní zprávu. Byl jsem unavený; chemické látky, které se stalé ještě potulovaly po mé oběhové soustavě, ke mně nebyly příliš laskavé.

„To je všechno," dokončil jsem. „Steengo je pryč. Možná je mrtvý…"

„Ne. Tím jsem si jist. Před několika hodinami jsme od něho dostali radiovou zprávu, jen pár slov, pak byl kontakt opět přerušen. Musí být někde hluboko ve městě, za zdmi, kterými rádiový signál nedokáže proniknout. Možná ho převáželi z místa na místo a byl na otevřeném prostranství dost dlouho, aby mohl podat kratičkou zprávu."

„Co říkal?"

Záznam byl krátký a plný šumů. Začínal statickými poruchami a končil zrovna tak. Ale byl to opravdu Steengo.

„…nikdy dost! Až se ti dostanu na kůži, ty, ty…"

Zbytek slov už jsem nerozeznal – ale napadal mě tucet dalších, která by se tam skvěle vyjímala.

„Co bychom podle vás měli dělat? Vypadnou odsud?"

„Ne – hrajte to až do konce. Spojíme se s vámi."

„Spojíte se s námi? A kdo, co a kde? No tak, Tremearne."

Žádná odpověď. Vstal jsem a oprášil jsem si šortky. Velice záhadné. Tremearne něco ví – ale nemluví o tom. Asi má strach z odposlouchávání. Možná něco ví, možná ne.

Vyrazil jsem zpět pomalým poklusem a ten jsem pak změnil v rychlou chůzi. Pak v pomalou chůzi – a pak jsem se už jen šoural. Kdybych měl urazit ještě delší vzdálenost, musel bych asi lézt po čtyřech. Což byl přesně způsob, jakým jsem vpadl do našeho apartmá. Zhroutil jsem se s funěním na gauč. Floyd vypadal vyjeveně.

„Vypadáš, jako by tě namáčeli a lisovali."

„A cítím se ještě daleko hůř. Vodu, rychle, spoustu vody!"

Pil jsem tak dlouho, až mi v žaludku zbluňkalo, pak jsem si dal ještě lok – a teprve pak jsem mu zesláblou rukou vrátil skleničku.

„Jsem úplně utahanej. Buď hodnej kámoš a skoč do mýho ruksaku. Mám tam pár vitaminových tablet, ty by mě měly dát do pořádku." Přitáhl ke mně ruksak a já vycvakl pár Výbušných, povzbuzovacích superpilulek a jednu jsem spolkl. „Vitaminy to ti udělá dobře," řekl jsem a jednu jsem mu podal. Floydovi to poslední dobou myslelo už zase líp, a tak se na nic neptal.

Načasovali jsme si to perfektně. Vlna příjemného pocitu a energie, která spláchla mé téměř úplné vyčerpání, se přes nás přelila právě v okamžiku, kdy Veldi rozvalil dveře dokořán.

„Vstávat!" zavolal. Nehýbal jsem se.

„Veldi," řekl jsem. „Starý a důvěryhodný služebníče. Žádné tiché klepání? Žádná milá slova…"

„Říká se, že vy Ocelové krysy jste vážně jen obyčejné krysy. Děláte akorát starosti. Koukejte sebou hnout."

Následovalo rychle zadunění pochodujících nohou a na návštěvu přišel seržant Ljotur se skupinkou ozbrojených vojáků. Byli vybaveni ošklivě vypadajícími kopími s naleštěnými špicemi a zpětnými háky.

„Půjdete se mnou!" poručil. Moc velkou radost z toho neměl.

„Tak vy už nejste náš fanoušek, Ljoture?" řekl jsem a pomalu se zvedal na nohy.

„Dostal jsem rozkazy." Zjevně se mu nelíbily. Ale samozřejmě je vykoná, protože samostatné myšlení se v armádě nikdy příliš nepodporovalo. Floyd vyšel za mnou a skupinka se seřadila. Čtyři vpředu, čtyři vzadu. Ljotur si zkontroloval formaci, přikývl, zaujal pozici v čele a pozvedl kopí.

„Pochodem vchod – burtu!"

Burtovali jsme pomalým poklusem, dolů po cestě, na rohu jsme zatočili doprava. Což byla cesta, která vedla přímo do veliké budovy z červených cihel, kde, jak jsem si pamatoval z poslední návštěvy, číhá Železný Honza. Klusali jsme dál tím směrem a do tunelu vytvořeného řadou budov. Jeden z vojáků vzadu mi poklepal na rameno.

„Teď mi pomoz, jo?" zašeptal sípavě. Pak uskočil do strany a zabořil pěst do břicha svého kolegy. Který se nehlučně poskládal na cestu.

Tomu jsem dobře rozuměl. Když se mě dotkl, otočil jsem se k němu, takže teď jsem stál čelem k zadnímu voji. Natáhl jsem ruce a položil je na krky dalších dvou vojáků. A když ke mně začali obracet kopí, stiskl jsem.

„Floyde!" zasípal jsem a vydával jsem všechnu svou energii na to, abych ty dva vtipálky přidusil dřív, než mě stačí harpunovat. „Ty další!"

Jeden z vojáků šel k zemi, ale ten druhý, ten se silnějším krkem, kopí stále přibližoval. K mému žaludku.

Ne, ne tak docela. Ten první voják, který na mě zavolal, ho rychle malíkovou hranou praštil za ucho. Pak jsme se rychle otočili a chtěli Floydovi přiskočit na pomoc. A zastavili jsme se.

Čtyři další vojáci leželi na tiché, zkroucené hromadě na zemi. Floyd špičkou kopí škrábal Ljotura pod bradou a druhou rukou ho pevně držel.

„Chceš si promluvit s tímhle pánem?“ zeptal se Floyd. „Nebo chceš jít za ostatními?“

„Nemám vám co říct.“

„Když nemáš, tak nemáš. Šupky dolů.“

Než to dořekl, přidal se bezvládný Ljotur ke zbytku své spící patroly.

„Co s tímhle?“ zeptal se Floyd a s prsty zaťatými jako pařáty ukazoval na vojáka, který mě zavolal.

„Počkej! Ten to všechno začal. Musí mít pro to nějaký důvod.“

„Mám,“ řekl voják týmž sípavým hlasem. „Teď vám řeknu pár věcí. Nebudete se smát ničemu z toho, co vám řeknu – rozumíte?“

„My se nesmějeme!“ řekl jsem. „Jsi prima chlapík, díky za pomoc. Co máš v plánu?“

„Za prvé – pozor na ten smích! Nejsem chlapík. Jsem dívka. Vidím škubání koutků?“

„Nikdy!“ zavolal jsem, abych zakryl skutečnost, že maličký závan veselí se opravdu objevil. „Zachránila jsi nás. Jsme tvými dlužníky. Nesmějeme se. Tak povídej.“

„Dobře. Ale nejdřív tyhle takzvané vojáky odtáhneme z cesty. Pak půjdeme. Rozkaz zněl přivést vás k Železnému Honzovi – a to také uděláme. Váš přítel je v nebezpečí. Nedělejte nic neočekávaného. Jdeme.“

Šli jsme. Nebudete tomu věřit, ale šli jsme stále kupředu. Floyd chtěl něco říct, ale já zvedl ruku.

„Žádný řeči. Povídat si můžeme, až budeme mít jistotu, že Steengo je v pořádku. A… Floyde – zaraž mě, jestli nemám pravdu – opravdu jsem viděl, jak jsi dostal pět chlapů, zatímco já si poradil stěží se dvěma?“

„Viděl? Nic jsi neviděl. Bylo po všem, než ses stačil obrátit.“ Byl to tentýž zpomalený Floyd – ale slyšel jsem opravdu v jeho slovech jakýsi náznak nepoznané jistoty? Dnešní den byl dnem překvapení. A on měl pravdu – neviděl jsem ho v akci, viděl jsem jen její výsledky.

Před námi se objevil cihlový palác. Zjevně ne všechny jednotky věděly, že už nejsme hrdinové, neboť stráž u dveří se vypjala do pozoru a vzorně salutovala.

„Stát!“ zvolala naše nová přítelkyně – a my zastavili před strážemi u dveří. „Dostal jsem rozkaz přivést ty dva k Železnému Honzovi. Chcete vidět vstupní povolení?“

„Vstupte!“ zvolal velící důstojník. Dveře se otevřely a opět zavřely, jakmile jsme vklusali dovnitř. Před námi byla veliká místnost a v ní Železný Honza. A pak už jen jeden člověk.

Steengo. Opřený o zeď, pokrytý modřinami a krví. Jedno oko napuchlé a zavřené. Chtěl něco říct, ale dokázal jen nesrozumitelně chrchlat.

„Teď jste tady všichni,“ řekl Železný Honza. „Vojáku – hlídej východ. Nikoho nepouštěj ani dovnitř, ani ven. Musím si vyřídit účty s těmi špehouny. Změnil jsem totiž názor a už nehodlám tyhle věci držet v tajnosti. Poslouchal jsem své rádce a teď toho lituji. Teď je však konec s utajováním a spravedlnosti bude učiněno za dost. A to hned.

Nejdřív zabiju tohohle přestárlýho mizeru, který řekl takovou špinavost. A vy dva budete přihlížet. Pak zabiju i vás.“

Vyrazil ke Steengovi. Ryšavý obr s nadlidskou silou. Napřáhl ruce a chystal se zabíjet.

19

„Půjč mi kopí,“ zavolal jsem na vojáka u dveří. Dívka zavrtěla hlavou a pak řekla, že má své rozkazy. Odtud tedy žádná pomoc.

Železný Honza dál kráčel ke Steengovi. Udělal jsem dva rychlé kroky k němu, vymrštil jsem se a skočil jsem mu na záda. Podpatky kupředu, smrtící úder.

Pak jsem byl smeten ze vzduchu. Jak byl velký, tak byl Železný Honza také rychlý. Otočil se, zatímco jsem letěl, a máchl jednou rukou. Srazil mě stranou na podlahu. Jeho hlas byl hluboký a zlověstný jako vzdálený vulkán.

„Tak ty chceš jít první na řadu, chlapečku? Chceš, aby ostatní sledovali, jak umíráš? Možná to tak bude správné, protože jsi jejich vůdce.“

Pomalu se blížil – a já zjistil, že se třesu strachy. Strach? Ano, protože to nebyl člověk, on byl víc než člověk. Byl to Železný Honza, součást legendy o životě. Nemohl jsem mu ublížit.

Ne! S námahou jsem se postavil a i když mě noha bolela, klidil jsem se pryč. Je daleko větší a silnější než já. Ale není to legenda. Je to člověk.

„Ty velkej, tlustej, rezatej paďoure!“ zaječel jsem. „Chlupatej šarlatáne!“

Oči se mu rozšířily a zrudly hněvem. Pařátovité prsty se po mně sápaly. Naznačil jsem úder pěstí na jeho čelist a díval jsem se, jak se pohybuje, aby ho zastavil. Otáčel jsem se dál a nezastavitelně jsem mířil na jeho koleno.

Zásah – ale on se nepokoušel se tomu vyhnout. Noha zabolela. Jeho koleno vypadalo neporušené.

„Já jsem Železný Honza!“ řval. „Železný – železný!“

Ustupoval jsem. Nebylo úniku. Švihl jsem rukou a zasáhl ho do bicepsu. Byl tvrdý jako kámen. Pak mě do žeber zasáhla jeho pěst a odhodila mě na druhý konec místnosti.

Zalapal jsem po dechu. Bolelo to. Že bych měl něco zlomeného? Vstávej, Jime! Dostal jsem se stěží na kolena a on už byl u mně.

Zamrkal jsem a uviděl jsem, jak dvě ruce objímají jeho nohy a on jak se potácí. Kope. To Steengo se připlížil za něho a pokoušel se dostat ho na zem. Teď stékal po zdi. Na zem. A už se nehýbal.

Toho jsem si však příliš nevšímal, protože v okamžiku, kdy se Honzova pozornost obrátila jiným směrem, jsem

vyskočil. Rukou jsem objal jeho krk a druhou jsem přitahoval zápěstí. Vší silou jsem tiskl jeho ohryzek a snažil jsem se zastavit přívod krve a vzduchu. Chvat, který zabíjí během několika sekund. Má tvář se bořila do jeho hustých chlupů a já svíral strašlivou silou, silněji než kdykoli předtím.

Bezvýsledně. Cítil jsem, jak se šlachy na jeho krku napjaly jako ocelové pruty, jak rozkládají tlak, který měl být na jeho hrtanu. Pomalu zvedl jednu ruku a prsty zajel hluboko do mého masa – a hodil mnou přes celou místnost, až jsem narazil na protější zeď a u ní jsem se svezl na zem.

Uvědomil jsem si, že ten žalostně sténající hlas patří mně samému. Nemohl jsem se hýbat. Voják u dveří na mě pohlédl a pak odvrátil zrak. Steengo ležel bez hnutí od toho jediného, strašlivého úderu. Já jsem na tom nebyl o moc lépe, dokázal jsem se jen plazit.

Železný Honza nakonec přece jen něco cítil; třel si krk. Úsměv byl ten tam a jeho ústa teď lemovaly zpěněné sliny. Jediný úder a pak smrt…

„Železnej Honzo – na něco jsi zapomněl. Zapomněl jsi na mě."

To byl Floyd. Vyzáblý, s černým plnovousem, nezúčastněný. Celou tu dobu tiše sledoval, jak byl Steengo omráčen a já mrzačen. Teprve teď se pohnul.

Tiše a kupředu. Ruce natažené, prsty mírně ohnuté. Železný Honza zuřil. Vyskočil a sekl po něm.

A minul, protože Floyd už tam dávno nebyl. Stál po jeho boku a kopl ryšavého obra do žeber tak silně, že se zapotácel a málem upadl.

„No tak pojď," řekl Floyd hlasem tak hlubokým, že byl stěží slyšitelný. „Pojď si pro nakládačku."

Železný Honza byl teď, když věděl, jak jeho protivník dokáže reagovat, opatrnější. Roztáhl ruce do široka a pomalu kráčel kupředu. Síla přírody. Neúnavná, taková, před jakou není úniku.

Dvě rychlá žuchnuti, dva rychlé údery – a Železný Honza kolísá. Floyd je opět mimo jeho dosah a pomalu krouží. Rychlý výkop, zásah a zase pryč.

Zdá se, že ať dělá Železný Honza cokoli, není mu to nic platné. Je opatrný, útočí náhle, natahuje se – a úder. Do vzduchu. Floyd je před ním, za ním – zasahuje. Unavuje ho.

Takhle krouží celé minuty. A Floyd je pořád stejně rychlý, střídá bleskové údery. Ryšavý netvor je však stále pomalejší a pomalejší, ruce drží níž a níž, jak z nich nekončící údery odčerpávají energii. Už si uvědomil, že tahle bitva může skončit jen jeho porážkou. Stále je však nebezpečný. Jakoby náhodou se bitva přesunuje ke mně.

Uvědomil jsem si, že jde po mně! Měl jsem jen kratičký okamžik na to, abych stáhl nohy – a už se řítil na mě.

A dostal pecku nohou přímo mezi oči. Upadl – ale jeho ruka sevřela můj kotník a táhla mě k němu. Zvedala se…

Pak Floyd udeřil. Teď už žádná věda – surovou silou. Údery jako beranidlem do zad a ledvin, které obrova ústa rozšklebily bolestí a přinutily ho pustit mou nohu a prchnout před mučitelem.

Další údery na hlavu. Pokusil se vstát, ale Floyd mu podkopl nohy. Rychlé, tupé údery jako nějaký strašlivý smrtící stroj. Pak náhlé ticho.

Chvíle váhání, Floydova tvář bez výrazu, pak strašlivý kopanec namířený na bok obrovy hlavy. Ryšavec se zhroutil a už nevstal.

„Mrtvej?" zakrákal jsem. Floyd poklekl a nahmatal pulz na krku.

„Ne, to jsem nechtěl. Přežije to. Ale řekl bych, že na tuhle rvačku jen tak nezapomene." Rychle se usmál – a pak se jeho tvář opět uklidnila. „Jestli jsi v pořádku, tak bych se šel podívat na Steenga."

„Jsem v pohodě. Dokopanej, ale v pohodě," skuhral jsem a pomalu jsem se zvedal na nohy.

„Pulz je v pořádku," řekl, když poklekl u našeho přítele. „Vypadá to, že si ho vzal pěkně do parády, ale zatím nevidím nic zlomeného. Dostane se z toho."

Byl jsem groggy, teď jsem ještě zeslábl únavou a bezmyšlenkovitě jsem vyrazil: „On je v pořádku. Já jsem v pořádku. Ale mohli jsme na tom být ještě líp, kdybys nám přišel na pomoc dřív."

Viděl jsem, jak mu při těch slovech zaškubalo v obličeji, a přál jsem si, abych je mohl vzít zpět. Ale to nikdy nejde.

„Omlouvám se, opravdu. Musel jsem počkat, abych viděl, co se dá dělat. Já vím, že jsi dobrý, Jime. Věděl jsem, že ho přinejmenším zdržíš. Sorry, ale musel jsem zjistit, jak je rychlý, než jsem se do něho pustil. Musel jsem ho unavit a nedostat ani jediný zásah. Věděl jsem, že to dokážu – a šel jsem do toho, jakmile mi to bylo jasné. Sorry."

„Hlášení," řekla naše dívka-voják. „Ryšavý je v bezvědomí."

Ruka s maličkým komunikátorem velikosti mince jí poklesla a já se po ní sápal s rukama připravenýma útočit.

„S kým to mluvíš? Na čí jsi straně? Co se to tu děje? Mluv, nebo zemřeš."

Vojanda na mě namířila kopí a pevně se rozkročila. „Odpověď už brzy dostanete. Támhle." Špička jejího kopí se pohnula a ukázala někam za mě. Uskok? Kdo ví, je to jedno. Otočil jsem se a pohlédl na gigantický trůn Železného Honzy.

Pomalu se na neviditelné ose otáčel. Floyd a já jsme se k němu obrátili a ruce automaticky připravili k obraně. Objevil se černý otvor, trůn se přestal otáčet a v temnotě za ním jsme spatřili jakýsi pohyb. Objevily se dvě postavy, které pak vstoupily dovnitř.

Obě byly ženy.

Jednou z nich byla Madonette.

„Ahoj, kluci," řekla, usmívala se a mávala nám. „Ráda bych vám představila svou novou přítelkyni Matu."

Ta žena byla vysoká asi tak jako já – a tělo oděné v zlatem prošívané černé róbě držela královsky vzpřímeně. Na tváři se jí zračil klid a vyrovnanost; v koutcích očí jsem zahlédl drobounké vrásky. Ty byly společně s několika málo šedivými vlasy jedinými známkami jejího věku.

„Vítej na druhé straně Ráje, Jime," řekla – a podala mi ruku. Její stisk byl rázný a pevný. Otevřel jsem ústa, ale nenapadlo mě nic, co by se hodilo říct.

„Vím, že máte mnoho otázek," vyplnila vzniklou pauzu. „Na všechny se vám dostane odpovědi, ale bude moudřejší s vysvětlováním počkat, dokud nebudeme pryč odsud a v bezpečí. Okamžik, prosím."

Z taštičky u pasu vytáhla účinně vypadající injekční stříkačku. Sundala čepičku, sklonila se, odhrnula husté chlupy na noze Železného Honzy a dala mu rychle včeličku.

„Teď bude spát jako zabitý," řekla. „Bethuel – veď nás, prosím."

Strážkyně pozvedla kopí k rychlému pozdravu a pak odhodlaně vpochodovala do temného otvoru za trůnem. Madonette se dotkla Steengova obličeje a pak mávla na Floyda. „Pomoz mi ho nést. Jim bude rád, když se bude sám hýbat."

Ta poznámka se mi nelíbila – že by kaňka na mé mužské cti? –, ale než jsem k němu stačil doklopýtat, zvedli ho a šli za tou vojandou, Bethuel.

V tunelu za trůnem nebyla žádná světla. Tedy alespoň ne tak dlouho, dokud za námi nevešla Mata a opět vchod nezavřela. Teprve pak se objevilo slabé osvětlení. Stačilo však bohatě k orientaci. K otevřeným dveřím na konci chodby jsme nešli dlouho. Objevili jsme se v cihlovém sále, který mohl být zrcadlovým obrazem toho předešlého.

Ale jen co do tvaru. Zde byly zdi pokryty příjemnými závěsy a goblény s rozkvetlými a rozzářenými krajinami. Namísto mečů a štítů, které zdobily ten druhý sál. Mozaiky v oknech zobrazovaly horská údolí, vesnice, lesy. Zatímco okna Železného Honzy zpodobňovala třeskot bitev a potoky krve. Zde to vypadalo daleko civilizovaněji.

A přispívalo k tomu i ševelení ustaraných hlasů, hlasů žen, které už na nás čekaly. Steenga opatrně odnesli na pohovku, kde ho nějaká žena oděná v bílém začala ošetřovat. Složil jsem se do nejbližšího křesla a mračil se na ten ženský shon kolem. Můj hlas, silnější a pánovitější, než jsem zamýšlel, proťal tu klidnou scénu.

„Mohl by mi někdo, kdokoli, říct, co se tady sakra děje?"

To, jak mě ignorovaly, byla vlastně také odpověď. Jedna usměvavá dívka mi však přinesla sklenici chladivého vína – a pak šla obsloužit ostatní. Madonette se posadila k Matě, chvíli s ní tiše rozmlouvala a pak teprve promluvila.

„Za prvé – a teď, když jsme všichni živí a zdraví, je to nejdůležitější – artefakt je zde a pod naším dohledem. Mohu vám také říct–"

„Omlouvám se, že tě přerušuji," řekl jsem. „Ale je to důležité." Dvakrát jsem zacvakal zubama. „Slyšel jste to, Tremearne?" Jeho hlas zabzučel v mé čelisti.

„Slyšel a…"

„Nejdřív to důležité, kapitáne." Mluvil jsem tak tiše, aby to slyšel jen on. „Mise je dokončena. Cizí artefakt nalezen. Už teď by sem měla letět protilátka. Devět dní už není tak dlouho. Chápete to?"

„Ale jistě. Ale je zde malá komplikace…"

„Komplikace!" slyšel jsem, jak mi hlas strachy přeskakuje. „Jaká?"

„Pro protilátku jsem poslal okamžitě, jakmile jsem dostal zprávu. Ani jsem neměl v úmyslu čekat až do posledního dne, ale transportní raketa havarovala." Na čele mi náhle vyrazil pot a mé palce u nohou úzkostlivě klepaly o podlahu. „Takové věci se stávají. Okamžitě jsem poslal pro druhou várku a ta je teď na cestě."

Sprostě jsem zaklel – a pak jsem si uvědomil, že na mně spočinul nejeden ustaraný pohled. Strnule jsem se usmál a pak jsem zavrčel.

„Koukejte dělat. Sežeňte mi ho. Žádný výmluvy. Teď hned! Chápete?"

„Chápu."

„Dobře." Přestal jsem šeptat a zavolal jsem: „Jsem nanejvýše potěšen skutečností, že artefakt byl znovu nalezen. Teď buďte prosím tak laskavé a vysvětlete mi, co to všechno má znamenat."

„To bude snadné," řekla Madonette, zjevně namíchnutá mým hrubiánským chováním. „Zdá se, že ti tady dámy zachránily šunky – a ty bys jim měl být vděčný."

Což vlastně nic nevyjasnilo. „Pokud si vzpomínám," vzpomínal jsem, „tak tím, kdo vypráskal toho rezatého rotvajlera, byl tento džentlmen – teprve pak jste se všechny objevily na scéně. Také si vzpomínám, že celý souboj sledovala jedna členka vaší bandy s kopím, a ta nehnula ani prstem, aby nám pomohla."

Na jejích rtech se objevila peprná odpověď – a já vrčel na celou ženskou družinu. Na obou stranách se rozhořely vášně, ale Mata vše zklidnila.

„Děti mé – už bylo dost rozbrojů a bolesti. Proč si navzájem působit další." Otočila se ke mně. „Jime, dovol mi, abych ti vše vysvětlila. Bethuel je naším špionem. Informuje nás o všem, co se za zdí šustne. Poručila jsem jí, aby vám pomohla zbavit se stráží, a to také udělala. Také jsem jí poručila, aby se neprozradila před Železným Honzou. Muži za zdí nemají nejmenší tušení, že je nepřetržitě sledujeme, a já bych byla ráda, kdyby při tom zůstalo. Pomohla vám utéct a měli byste jí být vděční."

Byl jsem – a měl jsem to připustit, ale pořád jsem byl tvrdohlavý a rozzuřený, a tak zůstalo při mrzoutském mumlání a mručení.

Mata nicméně radostně pokyvovala, jako bych sděloval něco mimořádně důležitého.

„Už chápete, jak dobře všechno dopadlo? Jste tady v bezpečí, vaší přátelé také, a to, co jste hledali, je nedaleko a také v bezpečí."

Poslouchal jsem jen na půl. To je dobré pro mé lidi. Ale tady jsou v pohybu i další síly které příliš nepřejí mé šťastné budoucnosti. Rakety nehavarují každý den. Některý z vysokých úředníků, který mě ovládá, mě nemá rád. Možná mě nemá rád už dlouho – a ani nepočítal s tím, že by mi někdy dal nějakou protilátku. Určitě bych pro ně představoval menší problém, kdybych byl pěkně pod drnem. A na to, abych to všechno zjistil, už mi zbývá jen devět dní.

Takové a podobné myšlenky bzučely mým znaveným mozkem – a já se dotkl ovladačů počítače. Čísla přede mnou zasvítila. Opravdu jsem asi spal déle, než jsem si myslel.

Zbývá už jen osm dní.

20

Rozhlédl jsem se kolem sebe po mírumilovné skupince žen – a najednou jsem se cítil velmi, velmi unaven. Bolel mě bok a měl jsem pocit, že pár žeber vzalo za své. Popíjel jsem víno, ale nepomáhalo to. Opravdu jsem potřeboval spíš pár Výbušných pilulek, ty by mi pomohly vrátit se do život připomínajícího stavu. V ruksaku–

„Můj ruksak!“ zaječel jsem chraplavě. „Mé vybavení, mé všechno. Ty svalnatý tupouni maj všechny naše věci!“

„Ne tak docela,“ řekla Mata konejšivě. „Jakmile jste odešli, postarali jsme se o to, aby byl Veldi, váš portýr, uveden do bezvědomí – oba vaše ruksaky jsou nyní zde. Vybavení vašeho přítele Steenga nebylo ve vašich pokojích, takže teď bude zřejmě v rukou Železného Honzy a jeho kumpánů.“

„To se mi nelíbí.“ Hryzal jsem si nehty „Jsou tam věci, které by neměli vidět…“

„Mohu vás přerušit?“ ozval se Tremearneho hlas v mém tlamafonu. „Chtěl jsem počkat, až se všechno uklidní, a teprve pak vám to říct. O Steengovo zavazadlo nemusíte mít strach. Je v bezpečí.“

„Vy ho máte?“

„Měl jsem raději říci je zabezpečené. Všechny čtyři ruksaky jsou zajištěny nádobkou silné trhaviny. Ta může být v případě potřeby odpálena kódovaným rádiosignálem, což má za následek rozložení ruksaku a veškerého jeho obsahu na základní molekuly.“

„To je dobře, že to vím. Nezdá se vám, že se spoustu věcí dozvídám až příliš pozdě?“

Má čelist neodpověděla. Nechal jsem si znovu naplnit sklenici. „Pár prostých odpovědí na pár prostých otázek, prosím.“ Má zlost byla otupena únavou a zastrašena vidinou blížící se smrti. Mata přikývla.

„Dobře. Historická poznámka – proč jsou děvčata tady a pánové tam?“

„Je to oboustranně výhodné,“ řekla Mata. „Před mnoha lety byly naše matky násilně zavlečeny na tuto planetu. Toto nedobrovolné přemístění způsobilo jejich rychlé vystřízlivění. Jakkoli byly na jiných světech divoké, zde je to brzy přešlo. Převážil klid, mír, střízlivé uvažování a logika. Tehdy jsme se staly tím, co teď vidíte.“

„Ženy,“ řekl jsem. „Společnost žen.“

„Správně. Život zde byl po dlouhou dobu jednou velkou bitvou, tak je alespoň psáno. Fundamentaloidi se nás pokoušeli obrátit na svou víru, zatímco naši sousedé se nás snažili totálně vyhladit. Říkali nám nežádoucí pohlaví, ohrožení existence. Když jsme poprvé přišly na tuto planetu, zjistily jsme, že ti svalnatí pošuci už se tady pěkně uhnízdili. Ze začátku nám dalo spoustu práce pouhé přežití. Naše matky však rozhodly že to je zbytečným plýtváním energií a prostředky – a tak začaly hledat způsob, jak nastolit mír. Nakonec se jim podařilo přesvědčit mužskou kliku, která zrovna vládla, že tato energie by se dala využít i jinak, a to oboustranně výhodněji. Byl to naprosto sobecký požadavek, který těm, kteří byli právě u vesla, zaručoval, že budou mít naprostou kontrolu nad zbytkem mužů.“

„To zní docela hrozně,“ řekla Madonette. „Proměnit ostatní muže v otroky.“

„Nikdy neříkejte otroci! Řekněme raději ochotní spolupracovníci. Ukázaly jsme těm, kteří vládli, a zvláště pak tomu, který si říká Železný Honza, o kolik snadnější je vládnout raději mozkem než svaly. Uspokojili jsme je ukázkou toho, čeho všeho se dá pomocí mozku dosáhnout. Tak se zrodily dvě oddělené společnosti – oni mají svaly a my máme vědu a inteligenci. Na začátku mezi oběma skupinami panovala veliká řevnivost a nenávist. Tomu jsme však zamezili tím, že o naší existenci se nadále dozvídali jen jejich vůdcové.“

„Tehdy byla postavena ta dvě města – a zeď?“

„Správně. Tato planeta oplývá bohatými zásobami červeného jílu a fosilních paliv, takže z mužů se brzy stali fanatičtí výrobci cihel. Samozřejmě až po tom, co jsme jim ukázaly jak se staví cihelny. Závodilo se, kdo vytvaruje víc cihel, kdo jich dokáže víc vypálit, kdo jich víc unese. Šampion byl jmenován cihlářem měsíce a získal si velikou popularitu. Tak to pokračovalo tak dlouho, až jsme pro samé cihly neviděli stromy. Rychle jsme ve svých databázích našly instrukce pro zedničení a nechaly jsme muže pracovat.“

Vychutnávala víno a mávla rukou kolem sebe. „A tady jsou výsledky – a to výsledky docela slušné. Zatímco naši lékaři takto vytřídili mužskou populaci, naše specialistky na kulturu se podívaly na umolousané teorie vlády svalů – a díky tomu jsme teď tam, kde jsme. Mýtus Železného Honzy je jen částí jejich panteonu. Trošku jsme ho zjednodušily a pozměnily. Pak jsme s pomocí genetické biologie modifikovaly fyzickou strukturu jejich vůdce, takže teď vypadá tak, jak vypadá. Nejprve nám byl strašlivě vděčný, ale vděk se brzy vypařil.“

„Kdy?“

„Před stovkami let. Součástí pozměňovacího programu byla také buněčná dlouhověkost.“

Začínalo se mi rozjasňovat. „A já se vsadím, že vy jste se té operace osobně zúčastnila – protože podobně upravena jste i vy a vaše vládnoucí kolegyně.“

Potěšené kývla. „Jste velice bystrý, Jamesi. Ano, vlády na obou stranách byly takto upraveny. To zaručuje jistou stabilitu politické situace–“

„A zajišťuje také dokonalé utajení existence druhé strany, což mocným umožňuje zůstat u moci.“

Mata překvapeně vrtěla hlavou. „Jste opravdu mimořádně nadaný. Jak bych si přála, aby na druhé straně byl místo toho chlupatého opičáka někdo takový, jako jste vy“

„Díky za pracovní nabídku – ale díky nechci. Takže muži za zdí nevědí, že tady na druhé straně jsou ženy. Pak tedy totéž musí platit i o vašich ženách–“

„Ale vůbec ne. Ty naopak všechny vědí o mužích – a prostě se o ně nestarají. Máme tady dokonale šťastnou společnost. Porod pro ty, které si to přejí, plné intelektuální vyžití pro všechny.“

„A náboženství? Máte zde nějaký ženský ekvivalent Železného Honzy?“

Vesele se zasmála – a stejně tak i všechny ostatní ženy, které poslouchaly náš rozhovor. Usmívala se dokonce i Madonette, dokud jsem ji nezmrazil pohledem. Nato se odvrátila.

„Tak jo," vyštěkl jsem. „Jen si užijte. A až zase budete v pohodě, jestli někdy budete, můžete mi laskavě vysvětlit, čemu se smějete."

„Omlouváme se, Jamesi," řekla Mata, nyní opravdu vážně. „Byly jsme hrubé – a je nám to líto. Odpověď na tvou otázku je prostá. Ženy nepotřebují mýty, které by ospravedlnily jejich ženskost. Všechny ty báje o Železném Honzovi, Železném Hansi, Barbarossovi, Merlinovi a dalších mužích z mytologie, ty jejich mýty spasení, jsou čistě mužské. Zamysli se nad tím. Teď nehovořím o jejich hodnotě, jen konstatuji fakta. Stejně tak jako není snadné dojít k závěru, že muži jsou od přírody soutěživí, bojovní, nejistí a nestálí – a zdá se, že potřebují takovéto mýty které by ospravedlnily jejich existenci."

Se spoustou z toho, co řekla, bych mohl polemizovat – a když ne se spoustou, tak alespoň s částí. Spousta ukvapených závěrů a pořádná nadílka přehnané generalizace. Nechtěl jsem se však hádat, dokud nezjistím, jak to tady chodí. Zvedl jsem ukazovák.

„Teď mě opravte, budu-li se mýlit. Vy dámy jste se na této straně pohodlně zařídily. Mužům na druhé straně poskytujete informace vědeckého charakteru, abyste je udržely v klidu v jejich zlaté kleci. Je to tak?"

„Mimo jiné. Avšak v zásadě máte pravdu."

„Že jsem tak smělý – a co vám za to dávají?"

„Mám-li být upřímná, tak jen velice málo. Čerstvé maso od nomádů. Kteří by nám nejenže neprodali maso, ale také vášnivě popírají samotný fakt, že vůbec existujeme, přestože tajně touží smést nás z povrchu této planety. Pak od nich také občas dostáváme dávku spermatu, pro doplnění zásob v naší kryogenické spermabance. O moc víc toho není. Sledujeme je a jsme zvyklé nezasahovat do jejich života – také kvůli vlastní bezpečnosti. Jestliže obyčejní muži nevědí, že existujeme, nemohou nám být nikterak nebezpeční. Muži také vždy s radostí napráskají nomádům, když nás začnou příliš otravovat. Je to vcelku uspokojivá symbióza."

„Podle toho, co říkáte, to tak vypadá." Dopil jsem další sklenici vína a zjistil, že začínám pociťovat účinky alkoholu. Což bylo příjemnější než cítit modřiny a zlámaná žebra. Na která by se měl brzy někdo podívat – ale ne příliš brzy. Odhalení pozadí místního kulturního mišmaše bylo prostě příliš zajímavé. „Dovolíte-li – ještě pár otázeček, než přijdou lékařky. Ta první otázka je nejdůležitější. Mluvila jste o spermabankách, takže pokud jsem tomu dobře rozuměl, existuje stále ještě těhotenství a mateřství?"

„No samozřejmě! Přece bychom ženám nemohly upřít jejich hormonální, pschologická a fyzická práva. Ty, které si přejí stát se matkami, se jimi stanou. To je prosté."

„To tedy ano. A jak tak koukám kolem sebe, vidím, že mají všechny takové štěstí, že se jim rodí samá děvčátka."

Teď poprvé jsem viděl Matu jinak než klidnou a vyrovnanou. Odvrátila zrak, pohlédla na mě – a vzala sklenici a napila se vína.

„Musíte být unaveni," řekla nakonec. „Tenhle rozhovor můžeme dokončit někdy jindy…"

„Mato!" zalapala Madonette po dechu. „Mám takový pocit, že se tomuto tématu vyhýbáš. To nesmíš. Tolik jsem tebe a tvé ženy obdivovala. Přece mi teď neřekneš, že jsem se mýlila."

„Ne, nikdy!" řekla Mata a vzala Madonettiny ruce do svých. „Ale už je to tak dlouho, co jsme se naposledy bavily o takových věcech. Udělaly jsme rozhodnutí, která nám v té době připadala dokonalá. Některé z nás měly později výhrady ale, no… teď s tím asi těžko něco můžeme udělat…"

Její hlas utichl. Dopila sklenici vína. Byla podrážděná a já litoval, že jsem ji takhle popichoval. Zívl jsem.

„Máte pravdu," řekl jsem. „Odpočinek a ošetření by měly dostat přednost."

Mata zavrtěla rázně hlavou. „Madonette má pravdu. Ta rozhodnutí musí být zveřejněna a diskutována. Přibližně polovina oplodněných vajíček jsou mužské plody. To poznáme už během prvních několika týdnů." Uviděla Madonettin ustaraný výraz a znovu zavrtěla hlavou.

„Ne – prosím, poslouchejte mě a nemyslete hned na nejhorší. Všechna zdravá embrya jsou donošena. V případě chlapečků používáme metodu zkumavek–"

„Zkumavky! Není to nešťastný název?"

„Možná ve vaší společnosti, Jime. Zde je to však zjednodušený název pro vysoce kvalitní a dokonale vybavenou umělou dělohu. Technicky na nejvyšší úrovni, nežertuji. Zde nedochází k potratům, předčasným porodům, je zamezeno vlivu špatné stravy a tak dále. A na konci devátého měsíce jsou zdraví chlapečci–"

„Likvidováni?"

„Ne, porozeni. Jakmile je to možné, předáváme je mužům. Speciálně vycvičeným bratrům, kteří dohlížejí na to, aby z nich vyrostli zdraví muži, na jejich vzdělání a zařazení do společnosti."

„Velice zajímavé," řekl jsem – a opravdu jsem si to myslel. S položením další otázky jsem váhal, ale zvědavost hlodala a já to nakonec nevydržel. „A teď mě tedy zajímá, co si muži myslí o původu novorozeňat?"

„Proč se jich nezeptáte?" řekla Mata chladně – a já si uvědomil, že interview je u konce.

„Teď už jsem opravdu unavený – budeme pokračovat jindy" vydechl jsem a dopadl zpět na opěradlo pohovky. „Je tu nějaký doktor?"

To zapůsobilo na jejich mateřské pudy a upoutalo spoustu pozornosti. Injekci, která mě skolila, jsem ani necítil. Ani tu, která mě později přivedla opět k vědomí. Ženy byly pryč a my byli sami. Madonette mě držela za ruku. A pak mě pustila, když viděla, že se mé oči otevřely.

„Dobrá zpráva, Jime, je ta, že žádná z tvých kostí není zlomená. Jen spousta modřin. Ještě lepší zpráva je ta, že ty modřiny ti brzy zmizí. Ta nejlepší zpráva je ale to, že Steengo je na tom velice dobře, všechno si promyslel a chce s tebou hovořit."

„Já s ním taky."

„Za okamžik ho přivezou. Zatímco jsi spal, promluvila jsem si s Matou. Řekla mi další spoustu informací o tom, jak to

tady chodí.“

„Zjistila jsi, jak to dělají s těmi dětmi?“

„Je to opravdu strašně hodný člověk, Jime. Každý je tady na mě hodný a…“

„Ale začínáš mít nějaké podezření?“

Přikývla. „A ne jen jedno. Na povrchu to všechno vypadá pěkně – a možná je to pravda. Ale ty děti mi opravdu dělají starosti. Vím určitě, že nestrádají ani fyzicky ani psychicky, ale věřit nějakému hloupému mýtu!“

„O kterém z těch hloupých mýtů hovoříš?“

„Spontánní stvoření, věřil bys tomu! Všichni muži se shromažďují kolem jezera Železného Honzy k obřadu života. Vodou stoupají vzhůru zlaté koule a ty jsou pak zachytávány. A každá z nich obsahuje zdravé, šťastné dítě! A dospělí muži věří takovým nesmyslům!“

„Dospělí muži – a ženy – už za ta století věřili horším nesmyslům. Ten mýtus se vžil v souvislosti s takzvanými nižšími formami života. Že se mouchy spontánně tvoří v hromadách hnoje. Protože se nikdo neobtěžoval spojit si larvy kterými se jen hemžily, s mouchami, které tam kladly vajíčka. Všechny mýty lidstva o stvoření, všichni ti bohové sestupující na zem, patlající hlínu a vdechující život a zrození bez početí a podobně. To jsou všechno nesmysly jakmile se tomu někdo podívá na zoubek. Ale my musíme někde začít, předpokládám. Prostě se mi nelíbí, jak někteří z těch lidí končí.“

Ozvalo se zachřestění a ducnutí a dveře se otevřely. Floyd dovnitř vtlačil Steenga na vozíku a ten zamával bíle obalenou rukou.

„Tak to vypadá, že jsi to dokázal, Jime. Konec akce. Gratuluju ti.“

„A já tobě – a také Floydovi. A protože teď jsou Ocelové krysy pohromadě možná naposledy, měli bychom si vyjasnit pár věcí. Dlouho jsem měl pocit, že váš výběr nebyl až tak docela pouhým dílem náhody. Mohu se tedy zeptat – kdo vy tři vlastně jste? Hádám, že ty Steengo, jsi nebyl vybrán jen díky svým hudebním dovednostem – nemám pravdu?“

Kývl zabandážovanou hlavou. „Máš skoro pravdu. Jen Madonette je tím, čím se zdá být.“

„Je to sekretářka a zpívání má jako koníčka.“

„Ztráta pro kancelář, posila pro hudbu.“ Usmál jsem se a poslal jsem jí vzdušný polibek. „Jednu bychom měli, dva zbývají. Steengo, mám takový pocit, že tys ještě nebyl v důchodu. Že je to tak?“

„Je. A jsem patřičně hrdý na své hudební schopnosti. Kvůli kterým jsem byl zatažen do této operace svým starým kámošem z mokré čtvrti, tím ožralou admirálem Benbowem.“

„Kámoš z mokré čtvrti! Ten, kdo chlastá s admirálem…“

„Musí být taky admirál. Naprosto správně. Jsem Oblaveprokustyk. ..“

„Tomu příliš nerozumím.“

„Oblaveprokustyk je akronym pro Oblastního velitele pro kulturní styky. A můžeš se přestat šklebit. V této souvislosti to slovo ‚styky‘ není tím nejvhodnějším. Lepší by možná bylo kulturní vztahy. Mám doktoráty z archeologie a kulturní antropologie, což mě přilákalo do státních služeb. Je to takříkajíc okamžité aplikování teorií. Ta záležitost s neznámým artefaktem mě velice zaujala. Takže když mě Smraďoch Benbow požádal o spolupráci, byl jsem zralý pro utržení.“

„Smraďoch?“

„Ano, legrační přezdívka, tu má ještě z akademie, nějak to souviselo s jakýmsi chemickým experimentem. Ale to s tím nemá co dělat. Než jsem opustil svoji kancelář, dost jsem nad tím úkolem přemýšlel. Veliká legrace. Tedy až do onoho okamžiku.“

„Tak – a zbývá nám už jen tady mladý Floyd. Taky admirál?“

Vypadal plaše. „No tak, Jime, neříkej mi, že bys na to nepřišel. Mě vylili z univerzity a nikdy jsem si žádný doktorát neudělal…“

Ukázal jsem na něj prstem. „Dobře, akademické tituly stranou, ale pak musíš být nějaké velké zvíře u Speciálních jednotek.“

„Ano, to ano. Jsem něco jako instruktor.“

„Ale no tak, Floyde,“ řekl Steengo hrdě. „Za to, že jsi velícím instruktorem školy sebeobrany beze zbraní, se vůbec nemusíš stydět.“

„S tím naprosto souhlasím!“ řekl jsem. „Kdybys nebyl kouzelník v oboru sebeobrany, už bychom tady takhle neseděli. Díky, chlapci. Akce je úspěšně skončena. Tak se na to napijeme.“

Pozvedli jsme sklenice do výše, zvonivě si přiťukli – a já myslel na svou matku. To moc často nedělám; v tom budou mít určitě prsty ty mýty. Nebo to, co říkávala. Maminka byla hodně pověrčivá. Pro každou příležitost měla rčení. Nejlépe si pamatuji to, které pronášela, kdykoli někdo řekl, jak je všechno skvělé, nebo jak je hezký den. Kousni se do jazyka, říkávala.

Což znamenalo: nepokoušej bohy. Nezvedej příliš hlavu. Protože když řekneš, že něco je dobré, určitě to bude naopak.

Sama se kousej do jazyku, maminko. Stejně jsou to všechno jen pověry.

Položil jsem sklenici a uviděl, jak otevřenými dveřmi dovnitř vklopýtala jakási žena. Mladá žena v otrhaných šatech, zaprášená, potlučená.

„Zapněte poplach…“ vydechla. „Pohroma… zkáza!“

Madonette ji zachytila, než stačila upadnout, a naslouchala slovům, která ta dívka šeptala s vyděšeným výrazem.

„Je zraněná, není jí rozumět… něco o… výzkumném ústavu, zničen, pryč. Všechno.“

Tehdy jsem ucítil, jak mou hruď sevřely jakési ocelové pásy. Stiskly ji tak pevně, že jsem nebyl schopen slova.

„Artefakt–“ to bylo to jediné, co jsem ze sebe dokázal vypravit.

Madonette pomalu kývala hlavou. „Ano, byl v té budově, to mi řekli. Ve výzkumném ústavu. Takže bude zničen i on."

21

To, na čem se Ocelové krysy jednomyslně dohodly, bylo prosté: za jeden den jsme si toho užili až dost. Jsme naživu, i když se někteří z nás necítí příliš skvěle. Artefakt jsme našli – a mise je tedy splněna. Skutečnost, že byl při tom zničen, s tím nesouvisí. Jak jsem doufal. Teď mi budou muset dát tu protilátku. To jsem si stále opakoval, když jsem usínal. Teď byl čas na odpočinek. Na léčení ran, na zpevnění tkání, na zaplašení únavy: o to se postarají léky a pořádná porce spánku.

Nad zahradou naší rezidence se vznášelo zářící slunce – a já se na ni hned ráno vyplazil. Spánek mě zbavil únavy, takže jsem všechny ty modřiny cítil mnohem intenzivněji. Léky však začaly pomalu tišit bolest, a tak jsem se svezl do křesla a čekal jsem, až dokončí své blahodárné dílo. Steengo dorazil brzy po mně, mával kolem sebe berlemi a vypadal asi tak, jak jsem se já cítil. Usadil se v křesle naproti mně. Příjemně jsem se na něho usmál.

„Dobré jitro, admirále."

„Ale Jime – jsem stále ještě Steengo."

„Tak Steengo, jelikož jsme tady ještě sami, dovol, abych ti z celého srdce poděkoval za to, že jsi přerušil ten výplach mozku, o který se pokoušel Železný Honza. Na což jsi, bohužel, tak strašlivě doplatil."

„Díky Jime, přijímám. Ale musel jsem to udělat. Abych zabránil tvému naprogramování. A taky už jsem se přestal ovládat. Plyšový méďa! Naprostá manipulace historií."

„Žádný plyšový méďa? Žádné zlaté kuličky?"

„Zlaté kuličky ano. Reprezentují nevinnost, krásy dětství bez odpovědnosti. Ty se ztrácejí, jakmile vyrosteme. Abychom tuto svobodu opět získali, říká nám mýtus, že kuličku musíme najít pod polštářem matky– a ukrást ji."

„Ale ve společností bez žen nikdo nemůže mít matku – takže mýtus musel být předělán?"

Steengo kývl a pak svraštil obočí a dotkl se obvazu na hlavě. „Udělali z toho nesmysl. V původním příběhu matka nechce, aby její syn někdy dospěl, a bere ho stále jako malou a na ní závislou bytost. A on musí svou nezávislost matce ukrást – jako zlatou kuličku pod jejím polštářem."

„Docela hluboká myšlenka."

„Fascinující. Lidstvo potřebuje mýty, které by daly smysl jeho existenci. Převrať mýtus – a převrátíš celou společnost."

„Tak jako ten Veliký rezáč na druhé straně zdi?"

„Přesně tak. Ale to, co se tam děje, je daleko nebezpečnější než jen upravování mýtů. Měl jsem podezření, že ve vzduchu tam budou silné nervové plyny – a měl jsem pravdu. Ty a Floyd jste měli skleněné oči a byli jste zhypnotizováni až téměř k strnulosti. Takže nešlo jen o to poslechnout si zase jednu povídačku o tom, jak fascinující je síla mužství. Pokoušeli se hluboko do tvého mozku a podvědomí zapsat velice zhoubnou a hloupou teorii. Chtěli ti vypláchnout mozek, aby tě mohli ovládat – a takový násilný průnik do mozku by mohl zanechat následky. Musel jsem tomu zabránit."

„Přestože jsi riskoval vlastní život?"

„Možná. Ale ty bys pro mě udělal totéž, kdyby to bylo naopak."

Na to se dalo těžko odpovědět. Udělal bych to? Posmutněle jsem se usmál. „Můžu ti tedy alespoň poděkovat?"

„Ale jistě. Oceňuji to. A teď do práce. Než přijdou ostatní, vyřešíme jednu tíživou otázku. Jelikož už teď víš, kdo jsem, uvolňuji kapitána Tremearneho a přebírám velení nad touto operací. Disponuji lepšími prostředky k pročištění velitelských kádrů – a postarám se o to, aby protilátky dorazily okamžitě. Nebo ještě dřív. Mým prvním rozkazem, jakmile jsem převzal velení, bylo, že jsem pro ně dal poslat."

„Takže ty víš o tom třicetidenním jedu? Mám-li být upřímný, už jsem si dělal značné starosti, to ti tedy řeknu. Díky–"

„Ještě mi neděkuj. Já totiž od tebe chci slyšet, že v téhle práci budeš pokračovat jed nejed."

„To víš, že budu. Vzal jsem to, dostal jsem zaplaceno, slíbil jsem, že to dokončím. Ten jed byl jen výmyslem byrokratického šimla, který chtěl mít naprostou jistotu, že nevezmu roha."

„Věděl jsem, že mi to slíbíš. Věděl jsem, že budeš pokračovat bez ohledu na to, jestli ti hrozí smrt nebo ne."

Proč jsem se cítil tak nesvůj, když to řekl? Pořád to je můj starý dobrý přítel Steengo. Nebo jsem za jeho slovy ucítil silný závan admirálštiny? Voják je prostě voják… Ne, nebudu si o něm myslet nic špatného. Ale přesto bych neměl zapomínat, že jed mám stále v sobě. Široce se usmíval – a já jsem se přidal. Přestože někde hluboko v mém nitru se obavy a strach stále pokoušely prohlodat do mého vědomí. „Najdi artefakt, Jime. To je jediný způsob, jak dostat ty protilátky."

Zasmál jsem se. Ale jen navenek. „Jistěže budu pokračovat. Musíme najít ten artefakt."

„To musíme, máš pravdu. Pátrání musí pokračovat!" Podíval se za mě a zamával. „A támhle je Floyd – a Madonette. Vítejte, moji drazí, vítejte. Vstal bych a přivítal bych se s vámi, ale není to snadné."

Madonette se usmála a políbila ho na čelo pod obvazy. Samozřejmě že dorazila až jako poslední. To je nezadatelné právo žen. Ale takové šovinistické myšlenky ode mě nebyly vůbec hezké. Alespoň dokud jsem hostem dam na této straně Ráje.

„Hovořila jsem s Matou," řekla, když se usadila a napila se džusu. „Výzkumný ústav byl při explozi naštěstí prázdný, takže nikdo nebyl zraněn. Pak prohledali trosky a zjistili, že po neznámém artefaktu tam není ani památky."

„Opravdu?" zeptal jsem se.

„Opravdu. Na druhé straně mají svá odposlouchávací zařízení, takže vědí, jak veliký zájem jsme o tu věc měli. Počkaly až se v tom všichni mužští vědci pohrabou a pošťourají. Jak očekávaly ti vzdělaní pánové – o kterých se vyjadřují jako

o ‚přestárlých dementech' – nezjistili nic. Jelikož je ta věc už nezajímala, přesunuli ji sem. Zde byl sestaven studijní program, který by se artefaktem podrobně zabýval, ale ten byl v okamžiku exploze v samých začátcích. Konec hlášení."

Takže je možné, že artefakt někdo ukradl, že je stále někde tady. Rád bych pomohl při jeho nalezení, ale byl bych také rád, kdybych mohl přestat počítat dny. Když mě dnes ráno vzbudil počítač, uviděl jsem blikající sedmičku. To je všechno, co mi zbývá. Teď mi admirál Steengo od toho chronického strachu trochu ulevil.

Za tuhle práci jsem ale dostal tři miliony – a pořád mě zajímalo, copak ta věc vlastně dělá. Takže hon na artefakt bude pokračovat. Ale bez časové tísně. Pohlédl jsem na své muzikální krysy a zjistil jsem, že ani pro ně se nic nezměnilo. Pátrání po artefaktu stále pokračuje. A proč taky ne!

„Co tedy podnikneme?" řekl jsem. Steengo, teď více admirál než muzikant, vychrlil, jaké máme možnosti.

„Byla ta exploze náhodná? Pokud nebyla – kdo ji způsobil? Musíme najít odpovědi na spoustu otázek…"

„Mata mi řekla, že jestli budeme mít nějaké dotazy máme se zeptat Aidy" řekla Madonette bystře.

Chvíli jsme usilovně přemýšleli – a pak jsme zjistili, že nemáme ani v nejmenším potuchy o čem mluví. Ale admirál Steengo promluvil za nás za všechny.

„Kdo je to ta Aida?"

„Ne kdo, co. Akronym pro Aplikovanou informační databázi. Řekla bych, že je to nějaký místní počítač. Ale to je jedno, hlavně že tady máme přístupový terminál."

Na stůl položila něco, co vypadalo jako obyčejný přenosný telefon – a zapnula to. Nic se nedělo.

„Jsi tam, Aido?" řekla Madonette.

„Jsem vám k službám kdykoli, drahoušku," řekl jakýsi hlas. Hrdelní a smyslný alt.

„Myslel jsem si, že to bude počítač," reagoval jsem zmateně.

„Slyšela jsem opravdu mužský hlas?" řekla Aida. Pak se zahihňala. „Už je to tak dlouho! Řekneš mi, jak se jmenuješ, cukrouši?"

„Jsem Jim – a žádný cukrouš. A proč mi tak říkáš?"

„Zvyk a program, drahý chlapče. Mužská posádka, nekonečné roky ve vesmíru. Moji tvůrci se domnívali, že ženský hlas a vyjadřování bude daleko lépe stimulovat morálku než hlas a přednes mužský."

„Poslední průzkumný křižník byl dán do šrotu před stoletími," řekl Steengo.

„Dámě se nemá připomínat její věk," řekla Aida zastřeně. „Ale je to pravda. Když byla má loď odeslána do doků, zůstala jsem bez práce. A protože jsem vlastně počítačový program, jsem – což je snem každé ženy – věčná. Než jsem zakotvila zde, měla jsem, řekněme, velice různorodou pracovní náplň. Ale vůbec si nestěžuji. Má současná práce se mi velice líbí. Zde si mohu popovídat s příjemnými dámami a mám přístup k rozšířeným databankám, kdykoli se mi zamane. Prostě nádhera – ale to jsem už odbočila. Byla jsem informována, že máte nějaké potíže. Pokud vám to nebude vadit, představte se mi. Pak bude konverzace daleko příjemnější. Znám už Jima a Madonette. Jaké je jméno pána, který předtím promluvil?"

„Admirál–" začal Steengo – a pak se zarazil.

„Dobrá, budeme používat křestní jména – a tvé křestní jméno je Admirál. Další?"

„Floyd," řekl Floyd.

„Je mi potěšením, že se s vámi setkávám. Mohu vám nějak pomoci?"

„Do výzkumného ústavu byl nedávno přenesen objekt, o kterém se hovoří jako o artefaktu. Víš o něm?"

„Jistěže vím. Sama jsem ho studovala, takže jsem zcela obeznámena s tou podivnou konstrukcí. Vlastně jsem ho pozorovala také v okamžiku exploze."

„Viděla jsi, co se s ním stalo?"

„Pokud se budu držet doslovného významu slova vidět, Jime, pak musím odpovědět, že nikoli. V okamžiku, kdy se to stalo, jsem zrovna neměla zapnuté fotoreceptory, takže jsem fyzicky neviděla, co se s ním stalo. Jedinou informací je směr, kterým artefakt zmizel. A to bylo třicet dva stupně napravo od nultého poledníku."

„Tím směrem neleží vůbec nic," řekl Steengo. „Žádné osady, žádné kmeny nomádů. Nic než holé pláně, a to až k severnímu pólu. Jak víš, že artefakt zmizel tímhle směrem?"

„Vím to, milý Admirále, protože artefakt vysílá tachyony – a já jsem je zkoumala tachyometrem. Počítala jsem je, a řeknu vám, že to bylo nanejvýš vzrušující. Moc jich to nevysílalo – koneckonců, který zdroj ano? – ale lépe málo než nic. Záznamy ukazují, že byl vyslán jeden tachyon ze směru, který jsem vám dala, přesně mikrosekundu před tím, než exploze zničila mé záznamové zařízení."

„Byla jsi… zraněna?" zeptala se Madonette.

„Božíčku, je od tebe tak milé, že se na to ptáš! Nebyla, protože jsem tam nebyla. Jakmile to bylo možné, zkonstruovala jsem nový tachyometr, namířila jsem ho na místo exploze, avšak bohužel bezvýsledně. Zůstalo tam jen radiační pozadí."

„Víš, co způsobilo tu explozi?"

„Tento prostý způsob sociální komunikace, stylem ‚zeptám se – dostanu odpověď', se mi velmi zamlouvá, příteli Floyde. A odpověď na tvou otázku zní – ano, vím. Byla to velice silná výbušnina. Mohu vám dát také chemický vzorec, ale předpokládám, že to by pro vás bylo příliš nudné. Řeknu vám však, že zmíněná výbušnina se jednu dobu ve velké míře používala v těžebním průmyslu. Byl to ausbrechitit."

„To jsem nikdy neslyšel."

„To je pochopitelné, Admirále, protože bylo zjištěno, že tato látka začne být po jisté době nestálá. Výroba byla zastavena a ausbrechitit byl nahrazen novějšími a stálejšími výbušninami."

„Kdy se to stalo?" zeptal jsem se.

„Před zhruba třemi stoletími. Budete chtít přesné datum?"

„Díky, to stačí."

Tiše jsme jeden na druhého mrkali. A nevěděli jsme, co si počít s těmi podivnými historickovědeckými informacemi. Jen Madonette to pálilo natolik, aby dokázala položit tu správnou otázku.

„Aido – máš nějakou teorii o tom, co se mohlo stát?“

„Mám jich tisíce, má drahá. Ale nemá cenu, abych vám je vyjmenovávala, dokud neshromáždím dostatek důkazů. Současná situace by se dala přirovnat k začátku šachové hry s miliony možností vývoje. Ale mohu vám podat základní informace. Možnost náhodné exploze; nulová. Možnost, že exploze souvisí s krádeží; šedesát sedm procent. Jen na vás teď záleží, co bude dál.“

„Jakto?“

„Uvažujte realisticky. Vy jste mobilní, drahý Jime, zatímco já jsem takříkajíc pracovně vázána. Mohu vám radit a zůstat s vámi ve styku pomocí přenosného komunikátoru. Ale co se stane dál, o tom musíte rozhodnout sami.“

„Ale o čem vlastně?“ Aida mi občas lezla na nervy.

„Já vás vybavím novým tachyometrem. Pokud ho ponesete směrem, který jsem vám sdělila, možná se vám podaří takto vystopovat artefakt.“

„Díky“ řekl jsem, natáhl jsem ruku a vypnul Aidu. „Tak to vypadá, že rozhodnutí musíme udělat my lidé. Kdo půjde po stopě? Nebudeme mluvit všichni najednou, ale po jednom, a první začnu já, protože jsem šéfkrysa. Mám pocit, že je na čase, aby naše řady prořídly. Hlasuji pro to, aby s námi Madonette nechodila. Potřebovali jsme ji pro hudbu – a byla opravdu skvělá! –, ale na plazení se po zemi a hledání magorů, kteří rozmisťují století staré bomby, bych ji raději nebral.“

„Já hlasuji pro,“ řekl admirál Steengo.

„Já jsem taky pro,“ řekl Floyd rychle, když si všiml, že Madonette chce něco říci. „Tohle opravdu nebude pro tebe. Ani pro Steenga.“

„Nezáleží to náhodou na mně?“ zavrčel Steengo svým nejlepším admirálským vrčákem.

„Ne,“ poradil jsem mu. „Ty nám nejlíp pomůžeš, když zůstaneš tady a budeš celou operaci řídit odsud. Prohlašuji, že v obou případech pro můj návrh hlasovala nadpoloviční většina. Oba návrhy jsou tedy přijaty. Občas se mi demokracie docela hodí.“

Steengo se usmál a jeho admirálské mračení se ztratilo; byl příliš chytrý, než aby se hádal. „Souhlasím. Už dávno nejsem vhodný pro polní službu. Cítím to ve svých bolavých kostech. Madonette, prosím, nevzpírej se hnací síle dějin. Kýváš – i když dost neochotně? Dobrá. Postarám se o to, aby vám speciální jednotky návdavkem k Aidě poskytly cokoli, o co požádáte. Otázky?“ Rozhlédl se po nás, ale my mlčeli. Spokojeně pokýval a Madonette zvedla ruku.

„Když už je to tedy definitivní rozhodnutí – mohla bych mít ještě poslední prosbu? Z rozhovorů jsem poznala, že všichni tady na druhé straně Ráje jsou opravdovými fanoušky Krys, takže…“

„Mohli bychom si zahrát ještě jeden, poslední koncert, než se kapela rozpadne? To si piš. Všichni souhlasí.“

Ozval se radostný jásot všech – kromě Steenga, který vypadal dost nešťastně při představě, že jeho nástroje jsou všechny rozloženy na hromádku molekul. Ale Madonette, vždy starostlivá, už udělala kousek práce, než začala hovořit o koncertu.

„Poptala jsem se mezi děvčaty. Prý tu mají opravdu dobrý komorní a taky symfonický orchestr – a tam musejí mít určitě alespoň jeden nástroj, na který Steengo umí hrát.“

„Na všechny, na všechny – pusťte mě na ně!“ řekl – a teď už se smáli a radovali opravdu všichni.

Díky zázrakům moderní medicíny, léčebným a uzdravovacím drogám, tišičům bolesti a velké dávce alkoholu byl Steengo připraven odehrát své poslední živé představení už večer toho dne. Bylo to spíš matiné, protože do noci zbývalo ještě pár našich dní a nemělo cenu na ni čekat.

Návštěvnost na sportovním stadionu byla opravdu dobrá. Přivítal nás rozjásaný dav. Jak se zdálo, nikomu nevadilo, že Steengo nejenže nemá kostým, ale že hraje na vozíčku. Měla-li po tomhle koncertě padnout opona za Ocelovými krysami, snažili jsme se všichni, aby si ho každý do smrti pamatoval. Násilnické a militaristické skladby jsme vynechali a spustili raději nasládlé blues.

Světe modrý–
Slyš, já zpívám píseň svou.
Světe modrý–
Řekni, co je chybou mou?
Světe modrý–
Já čekám pomoc tvou
Světe moooodrý.

Tady jsme–
A nepůjdeme dále.
Tady jsme–
Na této planetě budeme stále.
Světe moooodrý.

Přistání snadné,
Jak v čínské džunce.
Klesala raketa–
Pod modré slunce.

Přistání skvělé–
Země se blíží.
Teď je s tím konec,
S pekelnou tíží,
Na dně gravitační studně.

Tentokrát jsme hodně přidávali. A skončili jsme s pocitem štěstí a vyčerpání, který se dostavuje jen po dobře vykonané umělecké práci. Spánek se dostavil velice rychle, ale já přesto neodolal a ještě jsem mrkl na zbývající dny, než jsem zavřel oči.

Ještě pořád sedm. Stále ještě týden. Můj dobrý kámoš admirál Steengo má stále ještě spoustu času na to, aby vše popohnal a dopravil mi mou protilátku. Myslím, že jsem se usmíval, což, když se nad tím zamyslíte, byla opravdu změna – v porovnání s předešlými dny. Ano, byla.

Tak proč jsem tedy neusínal? Proč jsem jen nehybně ležel a civěl do stropu? Snadná odpověď.

Pokud se do sedmi dnů nedočkám toho šťastného okamžiku, kdy strhnu čepičku a píchnu si protilátky, zbývá mi jen sedm dní života.

Tak dobrou, Jime. Pěkně se vyspi…

22

Buďto jsem já pecivál, nebo je tenhle admirál a bluesman ve výslužbě pořádný workaholik. Nebo obojí. Neboť v okamžiku, kdy jsem se objevil, už měl do detailů naplánovanou celou naši expedici. Mumlal si cosi o naší výbavě a do příručního počítače si ťukal celý její seznam. Na chvíli vzhlédl, zběžně na mě mávl a dokončil poslední detaily.

„Tohle je tvůj nový ruksak. Obsahuje spoustu věcí, které budeš pravděpodobně potřebovat – a tady je vytištěný seznam toho, co je uvnitř. Předpokládám, že ve svém starém ruksaku máš množství ilegálních a pravděpodobně také smrtících hraček. Ty si můžeš do toho nového dát, až odejdu. Aida sestavuje nový tachyometr a já si ho jdu právě převzít. Floyd přijde za chvíli – á, tady je Madonette. Ahoj, ahoj."

Steengo se pokusil o tak elegantní odchod, jak jen to bylo o berlích možné. Madonette se jako ztělesnění dobré nálady přiřítila ke mně a vzala obě mé ruce do svých. Pak zjistila, že to je málo nadšené uvítání, a tak mě ještě políbila na tvář. Mé ruce ji automaticky objaly, ale sevřely jen prázdný vzduch, protože už zase odtančila a skočila na pohovku.

„Kéž bych tak mohla jít s vámi, Jime – ale já vím, že to nejde. Ale stejně se vůbec netěším, až se vrátím do kanceláře."

„Budeš mi chybět," řekl jsem. Chtěl jsem, aby to bylo jen klidné prohlášení, ale poslouchal jsem se a s hrůzou jsem zjistil, že to bylo dost zjihlé a roztoužené. „Všem nám budeš chybět, samozřejmě."

„Vy mně taky. Občas to bylo nebezpečné – ale tys to měl všechno pod kontrolou, že?" Bylo v tom tolik vřelosti a obdivu, až jsem cítil, jak se začínám červenat. „A vůbec si myslím, že to byla zkušenost na celý život. A už se rozhodně nehodlám vrátit zpátky k těm všem formulářům a štábním schůzím a zamřížovaným oknům. Odteď už to bude jen polní služba. Venku, na čerstvém vzduchu! Není to skvělý nápad?"

„Úžasný, opravdu," řekl jsem – a už teď mi chyběla. Opravdu nevím, jak by to všechno skončilo, kdyby se neobjevil Floyd se svou jako vždy nechutně skvělou náladou.

„Brýtro všem. Dobrej den pro expedici. Ahoj a sbohem, chuděrko Madonette, naše společnice při mnoha nebezpečných dobrodružstvích. Pracovat s tebou byla radost."

„Naučíš mě sebeobranu?"

„Bude mi potěšením. Je to velice snadné, stačí trocha píle."

„A mohla bych se pak stát agentkou?"

„To asi ne. Ale můžu ti to zjistit."

„Opravdu? To bych ti byla vděčná. Právě jsem Jimovi říkala, že už se nechci vrátit zpátky do kanceláře."

„To bys tedy neměla! Takhle talentované děvče by si mělo najít lepší zaměstnání."

Usmáli se na sebe z opačných konců gauče, koleny se téměř dotýkali a zajímali se jen jeden o druhého. Na mě úplně zapomněli. V té chvíli jsem Floyda nenáviděl. A byl jsem celý šťastný, když jsem zaslechl dusání berlí a blížící se šourání nohou.

„Jste tady všichni?" zeptal se Steengo. „To je dobře. Tachyometr je připraven."

Věc, která ho dosud následovala, vyrazila kupředu. Na ztuhlých nohou kráčel ten nejošklivější umělý pes, jakého jsem kdy viděl. Byl pokrytý černou, umělou srstí s vytrhanými chomáči, jeho černé korálkovité oči připomínaly knoflíky a při štěkání vystrkoval suchý, rudý jazyk.

„Haf, haf."

„Jaképak ‚haf haf', sakra?" lapal jsem po dechu. „Co to je, tenhle odpudivý objekt?"

„Tachyometr," řekl admirál Steengo.

„Haf, haf," zaštěkal přístroj znovu. „A kvůli maskování je ukryt v tomto mobilním terminálu."

„Aida?" řekl jsem.

„Nikdo jiný. Jak se ti líbí můj převlek?"

„V životě jsem neviděl umělejšího psa!"

„No, tak moc ho zase neurážej. Fido je umělecké dílo – tedy dílo moderního umění, jestli tě opět napadá nějaká ošklivost. Za prvé, tenhle pejsek se mnou komunikuje na gravimetrických vlnách, které, jak jistě víš, nemohou být blokovány jako vlny rádiové. Proniknou i těmi nejsilnějšími stěnami a nejmohutnějšími horskými masivy. Takže budeme neustále ve spojení, budeme komunikovat. Musím uznat, že Fido už má své nejlepší dny za sebou. A víš, co se říká o

darovaných koních?“

„Vím. Jenže my si můžeme vybírat a tohle není kůň a vůbec, já chci lepší mobilní terminál.“

„Jak chceš, krasavce. Dej mi dva dny a můžeš mít cokoli.“

Dva dny? A já budu žít ještě asi tak šest a půl, jestli nedorazí protilátky. Zhluboka jsem se nadechl a hvízdl.

„Fido, k noze. Hodnej pejsek. Procházka.“

„Haf haf,“ řekl, posadil se a začal uměle funět.

„A teď plán,“ řekl admirál Steengo. „Společně s kapitáne Tremearnem budeme celou operaci sledovat z křižníku na oběžné dráze. Jim s Floydem vyrazí na sever a budou sledovat stopu, kterou zanechal mizející artefakt. Aida bude v kontaktu s tímto terminálem, který bude mimo jiné také hledat zdroj tachyonů.“ Vypadalo to, že mu došla slova – začal si mnout bradu.

„Nádherný plán,“ řekl jsem, ale nedokázal jsem ze svých slov odstranit jistý pochybovačný tón. „Takže když to řeknu prostě, půjdeme na sever tak dlouho, dokud se něco nestane.“

„Celkem uspokojivá interpretace. Zlomte vaz.“

„Díky. A pro vás bude stále úkolem číslo jedna angažovat se ve velmi naléhavé záležitosti jisté nedočkavě očekávané injekce.“

„Každou hodinu hodlám obtěžovat lidi, kterých se to týká,“ řekl ponuře – a já bych řekl, že to myslel vážně.

Naložili jsme ruksaky, hodili jsme si je na záda, co možná nejvíce zkrátili loučení a bez jediného ohlédnutí vykročili za Fidem. Měl jsem rád Madonette. Možná až příliš rád – na to, do jaké akce jsem právě odcházel. Jdi, Jime, jen šlapej, plísnil jsem se. Následuj svůj chodící tachyometr.

Vykračovali jsme si ulicemi a předměstskými statečky a vůdcem nám byl vrtící černý ocas. Ženy, které jsme potkávali, nám radostně mávaly, některé dokonce pískaly útržky našich melodií, aby nám cestu zpříjemnily. Poslední usedlost jsme nechali za zády a před námi už ležely jen pusté pláně. Skousl jsem své čelistní rádio.

„Jste tam, Tremearne?“

„Poslouchám.“

„Jsou někde kolem nás, nebo před námi, nějaké kmeny nomádů?“

„Ne.“

„Nějaké budovy, statky, lidi, kovce, no prostě, vidíte ve směru našeho pochodu vůbec něco?“

„Nic. Udělali jsme detailní průzkum až k polárnímu kruhu. Prostě nic.“

„Díky. Končím, přepínám.“ Paráda.

„Všude prázdno, před námi vůbec nic,“ hlásil jsem Floydovi. „Takže prostě půjdeme dál tímhle směrem, dokud náš plastický ohař nezachytí další tachyony – nebo dokud nedorazíme na severní pól a neumrzneme.“

„Chtěl jsem se zeptat. Co je to tachyon?“

„Dobrá otázka. Až doteď jsem si myslel, že to je jen teoretická částice, kterou si vědci vymysleli, aby vysvětlili, jak funguje vesmír. Je to jedna z těch neatomických entit, které existují buď jako vlny, nebo jako částice. Dokud nejsou pozorovány vlastně reálně neexistují. Tak to bylo formulováno – a kdo jsem já, abych pochyboval o tom, že se pravděpodobně zdržují v pravděpodobnostní zemi nikoho, kdesi mezi mnohočetnými možnými skutečnostmi.“ Uvědomil jsem si, že Floydovi začíná klesat brada a jeho oči začínají vystupovat z důlků. Zavrtěl hlavou.

„Budeš to muset zkusit jinak, Jime – už dost dlouho netuším, o čem mluvíš.“

„Dobře, promiň. Tak jinak. Vy fyzice existují různé druhy částic. Foton je částice světelné energie a elektron je zase částice elektrické energie. Chápeš?“

„Jo, skvělý. Zatím jo.“

„Graviton je částice gravitace a tachyon je částice času.“

„Teď už zase nechápu. Myslel jsem, že čas se měří na minuty a sekundy“

„To ano, Floyde, ale to je jen pro prosté lidi jako jsme já a ty. Fyzikové se však na věci dívají jinak.“

„Tomu věřím. Promiň, že jsem se ptal. Je čas na přestávku, pět minut každou hodinu.“

„Máš pravdu.“ Vytáhl jsem dózu s jídlem a vytáhl žvanec, pak jsem hvízdl na náš mobilní tachyometr, který už nám téměř zmizel z dohledu. „Fido, k noze, přestávka.“

„Ty jsi šéf,“ řekla Aida. Pejsek přiskákal zpět, zaštěkal a začal očuchávat můj ruksak ležící na zemi.

„Zase tak realistický být nemusí!“ zaječel jsem. „Jestli se ten plastický čtvernožec vyčurá na můj baťoh, tak běda mu!“

A tak se táhl celý den. Zdál se být nekonečný. Plazili jsme se dál a dál: slunce se zase plazilo po obloze. Když jsme kráčeli pátou hodinu, dostavila se únava. Aspoň u mě. Floyd stále rázoval v čele značnou rychlostí.

„Ještě nejsi unavený?“ zavolal jsem.

„Ne. Je to brnkačka.“

„Pro ty kteří se nedostali do pazour tomu ryšavému ďáblovi.“

„Ještě kousek.“

Kousek byl poněkud delší, než se mi líbilo, a právě jsem se chystal složit se na zem, když promluvil Fido.

„Haf a baf, pánové. Právě jsem zaznamenal pár tachyonů, které prosvištěly kolem. Tím prvním jsem si nebyl jist, ale – teď další – a další!“

„Odkud přicházejí?“ zeptal jsem se.

„Je to přímo před námi. Stačí sledovat současný kurz, tak narazíme na zdroj. Ale možná… ne, jsem si tím jist… je možné počítat s pozdější odchylkou od kurzu.“

„Chápu!“ nechápal jsem. „Poznám dvojsmysl, když ho slyším. Dokonce i z umělé mordy pravěkého lodního počítače.“

„To slovo pravěký je tak urážlivé…“

„Omluvím se, když mi vysvětlíš tu zamotaninu.“

„Omluva přijata. I když vezmu v úvahu zakřivení povrchu planety gravitační anomálie a další faktory jsem stále nucena věřit, že zdroj tachyonů se nenachází na zemském povrchu.“

„Ta věc je pod zemí?“

„Podzemí, to je to správné slovo.“

Silně jsem skousl tlamafon. „Tremearne, dal byste mi prosím vás admirála?“

„Jsem tady, Jime. Aida nás už na tuto možnost upozornila, takže jsme měli možnost vykonat potřebné monitorování. Vás jsme tím ze zjevných důvodů nechtěli obtěžovat.“

„Ano, takže jsme si zapomněli přibalit lopatu. Ještě něco jste mi zapomněli říci?“

„Čekal jsem na informace, které právě dorazily. Poslal jsem nízko letící sondu, aby prozkoumala gravitační anomálie, které Aida našla. Vypadá to, že je jich tam značné množství – a teď je měříme.“

„Jaké to jsou anomálie? Ložiska kovů?“

„Přesný opak. Jeskyně.“

„To stačí. Končím, přepínám. Aspoň konečně víme, kde je artefakt.“

„Kde?“ zeptal se Floyd, který slyšel jen mou část konverzace.

„Pod zemí. Někde před námi jsou nějaké sluje nebo jeskyně. Nejsou viditelné na povrchu – ale jsou tam. Naši technici jsou si jisti, že tam někde jsou. Co si teď dát přestávku a počkat na výsledky?“

„Já bych řekl, že ano.“

Floyd udělal dobře, že s tím souhlasil, protože jakmile jsme dopadli na zem, prolétl nám nad hlavami proud kulek, které na nás někdo vystřelil. Prosvištěl místem, kde jsem před okamžikem stáli.

Floyd měl teď v rukou velikou pistoli, ale to se vůbec neprojevilo na rychlosti, s jakou se po čtyřech přesunul ke mně, za pahorek nahrnutý kolem kmene polpettonového stromu.

„Střílejí na nás!“ zaječel jsem do tlamafonu.

„Zdroj neviditelný.“

Fido se postavil na zadní a pak – vzdor dalšímu přívalu kulek – vyskočil do vzduchu.

„Haf – haf. Možná ho někdo nevidí, ale já ano.“

„Co to je?“

„Nějaký přístroj umístěný těsně u země. Mám ho dostat?“

„Jestli to dokážeš…“

„Grrr!“ zavrčel, zapřel si nožky a pak vysokou rychlostí odsvištěl těsně u země a tak rychle, že byl stěží vidět. Za okamžik se ozvala tlumená exploze a do křovisek kolem nás začaly dopadat kousíčky trosek.

„To bylo rychlé,“ řekl jsem.

„Díky,“ řekl Fido, který se vynořil z podrostu a v tlamě držel otrhaný kus plechu. „Jestli chcete vidět, co z toho zbylo, pojďte za mnou.“

Následovali jsme psa ke kouřící jámě, ve které zbyla jen změť trosek jakéhosi stroje. Fido upustil kus kovu a zvedl přední nohu. Natáhl hlavu, narovnal ocas a kývl.

„Dálkově ovládaná střelecká věž. Všimněte si, že vrcholek byl kamuflován hlínou a travou. Hydraulicky poháněná – tohle je červený olej, ne krev – a zdvihaná nad zem. Támhle jsou zbytky optického zaměřovače. Všimněte si také čtyř automatických kulometů typu Rapellit-binetti X-19. Dvanáct tisíc výstřelů za minutu. Osmnáct za sekundu, explozivní a protipancéřové náboje.“

„Odkdy jsi specialistou na střelné zbraně, Aido?“ zeptal jsem se.

„Už dlouho, miláčku. V mládí po mně takové věci chtěli. Vím také, že konkrétně tyto zbraně se už přes pět set let nevyrábějí.“

23

Znovu jsem se napil vody a litoval, že to není nějaká silnější tekutina. A zároveň byl rád, že není, protože teď jsem opravdu potřeboval čistou hlavu.

„Co jsi to říkala o stáří těch kulometů?“ zeptal jsem se. Neozvala se žádná odpověď, protože náš plastový pes právě hrabal jako opravdový pes a obrovskou rychlostí za sebe házel hlínu. Krtkoval pod střeleckou věž.

„Pět set let stará,“ řekl Floyd. „Jak je to možné? Proč by někdo používal něco tak starého?“

„Když je to to jediné, co máš, tak to používáš. Tohle tajemství musíme rozluštit. Vzpomínáš si na tu prastarou výbušninu, která zničila laboratoře? Ta taky patřila do starožitnictví. Tak si to dej dohromady. Co když tahle planeta byla osídlena dříve, než sem začali vyvážet sociální odpad? Co když už tady byli obyvatelé – jenže se skrývali pod zemí? To je taky možné. A jestli je to pravda, pak už od jejich příchodu uplynulo pět set let. Tak dlouho už se tito tajemní emigranti skrývají pod zemí. Vlastně tady pod námi. Už tady museli být pěkně uhnízdění ještě dřív, než Liga tuhle planetu objevila. Proto o nich nemáme žádné záznamy.“

„Kdo to je?“

„Tak to už se můžeme jen dohadovat…“

„Vrrrf!“ řekl náš psobagr s čumákem obaleným hlínou. „Od střelecké věže vede ovládací optický kabel.“

„Vede do těch jeskyní. Takže další otázka: jak se dostaneme dovnitř…“

„Jime,“ řekla má čelist. „Asi tři políčka od vás směrem, kterým jste šli, se dějí celkem zajímavé věci. Máme tam namířené optické zesilovače, takže to vidíme docela jasně…“

„Co vidíte docela jasně?“

„Z jakéhosi otvoru v zemi se vynořila skupinka ozbrojených mužů. Vypadá to, že s sebou vlečou jednu osobu, která

je spoutána. Teď začínají vztyčovat jakousi kovovou konstrukci. Teď se tam zápasí – chtějí toho svázaného muže přivázat k té konstrukci.“

Mozkem mi prolétla vzpomínka na nějaký prastarý film. „Zarazte je! Mohla by to být poprava – smrt zastřelením popravčí četou. Udělejte něco!“

„Copak asi? Jsme na oběžné dráze. Kromě odpálení explozivního torpéda, což je v této situaci nevhodné, neexistuje prostředek, kterým bychom mohli zasáhnout dříve než za patnáct minut.“

„Zapomeňte na to!“ hrabal jsem v ruksaku a písknul na robopsa. „Fido! Chytej!“

Vyskočil vysoko do vzduchu a chytil plynový granát do zubů. „Utíkej. Támhle. Zprávu jsi slyšel – doběhni k těm chlápkům a silně tuhle věcičku skousni.“

Poslední slova jsem už křičel ke křoviskům, ve kterých mizel černý ocas. Popadli jsme ruksaky a následovali ho. Floyd mě snadno předběhl – a když jsem se konečně, funící a zplavený, dostal na scénu, bylo dávno po všem. Náš věrný přítel štěkal a s nohou zdviženou a ocasem vytrčeným ukazoval na natažená těla.

„Dobrá práce, nejlepší příteli člověka,“ řekl jsem – a snadno jsem odolal pokušení pohladit si jeho chemlonovou srst.

„Do záznamu,“ řekl jsem pro rádio. „Všichni to jsou muži, všichni ozbrojeni ručními zbraněmi, které neznám. Je jich dvanáct a mají na sobě maskáče. Třináctý muž – vskutku nešťastné číslo – je přivázán ke konstrukci. Nemá košili.“

„Je zraněn?“

„Ne.“ Na jeho krční tepně jsem nahmatal pravidelný pulz. „Stihli jsme to. To je zajímavé, je mladý, mladší než já. Co dál?“

„Strategický plánovací počítač už rozhodl. Zabavit všechny zbraně. Vzít vězně a dopravit ho do bezpečné vzdálenosti, pak vyslechnout.“

Pohrdavě jsem frkal a rozvazoval provazy na mladíkových zápěstích. „Na to bych přišel i bez strategickýho plánovacího počítače.“

Granát, který odpálila naše imitace psa, obsahoval rychle zabírající plyn s krátkým účinkem. Stačí jeden nádech a spíte jak mimino. Asi dvacet minut. Což stačilo bohatě na to, abychom se dostali i se všemi zavazadly do deštěm vymletého koryta a pod jeho okraj. Náš zajatec-host? – začal vrtět hlavou a cosi mumlat. Floyd, já a náš maskot jsme se posadili na zem a čekali. Ne moc dlouho. Něco zamumlal, otevřel oči a uviděl nás. Napůl se posadil a vypadal docela vystrašeně.

„Fremzhduloj!“ řekl. „Amizhko mizh.“

„To zní jako dost špatné esperanto,“ řekl Floyd.

„A co čekáš, když byli on a jeho druhové po staletí odříznuti od civilizace. Mluv pomalu a on nám porozumí.“

Otočil jsem se k němu a zvedl jsem ruce dlaněmi k němu, což bylo, jak jsem doufal, celogalaktické gesto vyjadřující mírumilovné myšlenky. „Jsme cizinci, jak jsi řekl. Ale cos to ještě říkal? To znělo jako ‚moji přátelé‘?“

„Přátelé, ano, přátelé!“ řekl, kýval jako šílený a pak se začal klidit, když se Fido rozštěkal.

„Aido, prosím. Zklidni toho svého plastického pudla. Vystrašil našeho hosta.“

Věc přestala štěkat a promluvila. „Chci jen hlásit, že jsem stále ve spojení se satelitem. A z něj mi hlásí, že ty osoby, které jsem přivedl do bezvědomí, už se probraly a ustoupily“

„Skvělé. Teď si všechno nahrávej a budeš hlásit až později.“ Otočil jsem se zpět k našemu hostovi – na kterého zřejmě rozhovor se psem velmi zapůsobil. „Nuže, příteli. Jmenuji se Jim a tohle je Floyd. Ta chlupatá náhražka se jmenuje Fido. Ty nemáš jméno?“

„Mám. Jsem Strašlivý, syn Nepřístupného.“

„Těší mě, že tě poznávám. A mohl bys nám říct, proč jsi měl skončit před popravčí četou?“

„Neuposlechnutí rozkazů. Byl jsem na hlídce. Viděl jsem, jak se blíží vaše skupina. Vystřelil jsem na vás z Hlídkové věže – nezlobte se! Mířil jsem tak, abych vás nezasáhl. K výstřelu je však zapotřebí povolení velitele hlídky. Proto jsem měl být popraven. Nežádal jsem o jeho povolení.“

„Náhoda je blbec.“

„To nebyla náhoda. Vystřelil jsem, protože jsem obdržel rozkazy.“

„Chápeš to?“ zeptal se Floyd.

„No, moc ne. Řekni nám, Strašlivý, kdo ti dal rozkaz ke střelbě, když ne velitel hlídky?“

„My všichni jsme se rozhodli.“

„Kdo my?“

„To vám nemůžu říci.“

„To je pochopitelné. Slíbil jsi to přátelům.“ Poplácal jsem ho po rameni a cítil, jak se třese. „Určitě ti je zima. Dám ti košili.“

Začal jsem se přehrabovat v ruksaku a využil té příležitosti k tlumenému rozhovoru pomocí tlamafonu.

„Napadá vás něco? Nebo ten váš nenahraditelný strategický plánovací počítač?“

„Ano. Když nebude mluvit, možná budou jeho druhové, o kterých se zmiňoval, hovornější. Pokuste se domluvit setkání.“

„Dobrá.“ Vrátil jsem se s košilí. „Tumáš, Strašlivý, ať se trochu zahřeješ.“ Vstal a oblékl si ji. „Poslechni… Přemýšlel jsem o tom. Nechci, abys mi říkal věci, které bys říkat neměl. Ale možná, že tví přátelé, ti, o kterých jsi mi říkal, by nám mohli říct, co se děje. Můžeme se s nimi setkat?“

Hryzl se do rtu a zavrtěl hlavou.

„Ne? Tak zkusíme něco jiného. Můžeš se vrátit ke svým přátelům? Říci jim o nás. Promluvit si o tom. Zjistit, jestli by nám někdo nemohl říct, o co jde. To by šlo, ne?“

Pohlédl na mě, na Floyda a dokonce i na Fida, který vrtěl ocasem, a pak se rozhodl.

„Pojďte se mnou.“

Byl mladý a silný – a klusal vražedným tempem. Floyd a mechanický ořech mu stačili snadno, ale mé bolesti a trápení se začaly vracet. Potácel jsem se za nimi a právě jsem se chystal poprosit o přestávku, když Strašlivý zastavil na okraji háje polpettonových stromů.

„Čekejte tady,“ řekl, když jsem se k nim s funěním přiřítil. Pak zmizel mezi stromy. Nevšiml si, že Fido, s nohama složenýma a se staženým ocasem, až vypadal jako černý mop, vyklouzl tiše za ním. Přestávka ve fyzické aktivitě byla opravdu vítaná – a stejně tak i bleskově samoohřívací jídlo, které jsem vyhrabal z ruksaku. Jeden dikoprasečí burger s omáčkou. Floyd také rozbalil svůj balíček s jídlem a právě jsme z prstů olizovali poslední drobečky té dobroty, když se černý mop jako stín zase objevil. Z něj pak vystřelily nohy, ocas a hlava. Ta zaštěkala. Zamračil jsem se na ni.

„Nejdřív hlášení, štěkat si můžeš až pak.“

„Váš nový společník mě vůbec nezahlédl. V lesích je skryta kamenná deska, a když ji zvednete, objeví se otvor. Tudy šel. Mám vás tam zavést?“

„Později – bude-li to potřeba. Teď si chvilku schrupneme a uvidíme, jestli předal naši zprávu.“

Únava mě zmohla. Zavřel jsem oči – a následovalo víc než pouhé schrupnutí. Když jsem opět otevřel oči, slunce se už přehouplo přes zenit. Můj počítač mě oblažil překliknutím červené šestky na pětku zrovna ve chvíli, kdy jsem se díval, kolik mi ještě zbývá dní. Neboj, Jime – admirál Steengo je na tvé straně! To chabé ujištění nepomohlo – a já jsem div nezačal cítit, jak mi třicetidenní jed začíná sýčet a bublat v žilách.

Floyd spal jako dub a tiše chrápal. Jeho oči se však okamžitě otevřely, když se Fido objevil podruhé a neopatrně po svahu spustil pár kamínků.

„Dobré ráno, pánové. Váš nový přítel se společně se svým přítelem vynořil zpod kamene a oba vyrazili k nám. Pamatujte si, že jste to slyšeli nejdřív ode mne.“

Fido se posadil a čekal – a když se dva mladíci objevili, zaštěkal na pozdrav. Byli oblečení v legračních maskáčových uniformách a na hlavách měli ocelové helmy s lesklými špicemi. Přes ramena jim visely pásy s municí a u pasu měli oba působivé, obrovské pistole. Ty však byly zasunuty v zapnutých pouzdrech. Uklidnil jsem se, protože jsem věděl, že dokud je tady Floyd, znamenal by pohyb ruky k jednomu z těch pouzder pro jeho majitele okamžité bezvědomí.

„Vítej, Strašlivý,“ řekl jsem. „Vítáme také tvého druha.“

„Jmenuje se Neporazitelný a je to oblastní velitel. Ten s těmi vousy je Floyd a ten druhý Jim.“

Neporazitelný nám nepotřásl rukama, místo toho se pěstí s dutým bouchnutím praštil do hrudi. Udělali jsme totéž, protože obeznámení se s místními obyčeji nikdy neuškodí.

„Proč jste přišli?“ zeptal se Neporazitelný co nejchladněji a nejúředněji. Dělal jsem uraženého.

„Dalo by se říct, že jsme přišli, abychom tvého přítele ukradli hrobníkovi z lopaty – a jsme rádi, že nám za to tak pěkně děkuješ.“

„Kdybyste nepřišli, nemusel by střílet a nebyl by odsouzen k smrti.“

„To je pravda. Ale pokud si vzpomínám, střílel na základě rozhodnutí celé skupiny. Ty jsi také členem té skupiny?“

Okamžitě jsem pochopil, že Neporazitelného neosobní chování bylo jen maskou, která měla zakrýt skutečnost, že je vlastně strašlivě nervózní. Kousal se do dolního rtu a jeho oči přelétaly ze mne na Floyda a zpět. Jednou se dokonce podíval i na umělého psa – a ten zaštěkal. Nakonec velmi neochotně promluvil.

„Na to vám nemohu odpovědět. Ale dostal jsem instrukce, podle kterých vás mám zavést k těm, kteří vám odpovědět mohou. Teď musíte odpovědět na mou otázku. Proč jste přišli?“

„Nemáme důvod to před vámi tajit. Přišli jsme sem, protože hledáme někoho, kdo vyhodil do povětří jistou budovu a ukradl z ní objekt mimořádné důležitosti.“

To ho zřejmě poněkud uklidnilo. Přestal si žvýkat ret a Strašlivý se téměř usmál; naklonil se a něco svému druhovi pošeptal. Oba přikývli, pak se upamatovali, kde jsou, a začali se opět chovat vojensky.

„Půjdete s námi,“ řekl Neporazitelný tak, aby to znělo jako rozkaz.

„Možná,“ řekl jsem. Nenávidím rozkazy. „Ale musíte nám nejdřív něco říct – bude to nebezpečné?“

„Všichni se rodíme do nebezpečí; nebezpečí pomíjí, teprve když umíráme.“

To znělo jako nějaký citát – taky proto, že Strašlivý při tom tiše pohyboval rty.

„Ano, dobře, ale to je dost obecná formulace. A já jsem se ptal konkrétně.“

„Budete chráněni,“ odpověděl a pokoušel se nedát najevo pohrdání našimi chabými tělesnými konstrukcemi a svou zjevnou nadřazenost.

„No díky“ řekl Floyd s dokonale zahranou upřímností a s vykulenýma očima. „Když jste nás takhle ujistili, tak to samozřejmě půjdeme s vámi. Že, Jime?“

„No jasně, Floyde. S jejich ochranou se nemusíme cítit v nebezpečí.“ Dokázal by je sežrat – a ještě tucet dalších – k snídani, ale nemělo cenu se vychloubat.

Natáhli jsme se pro své ruksaky, ale Neporazitelný nás zarazil. „Nic si s sebou neberte. Žádné zbraně. Musíte nám věřit.“

Floyd pokrčil rameny a souhlasil, protože on měl u sebe vždy nějaké zbraně. „Já se musím ještě napít,“ řekl jsem. Vytáhl jsem čutoru a trochu jsem se napil. Do kapes jsem si nastrkal množství malých bombiček a pak jsem čutoru vrátil zpátky. „A samozřejmě náš přítel, náš pejsek, půjde s námi.“

Fido hrál svou roli, štěkal, vystrkoval jazyk a funěl. Pak ale přehrál, když zvedl nožku nad mým ruksakem. Ale právě tenhle psí kus možná přesvědčil naše nové vojenské přátele, protože pak souhlasně přikývli.

„Musíme vám zakrýt oči,“ řekl Strašlivý a vytáhl dva černé šátky. „Abyste neodhalili tajemství vstupu do Úkrytu.“

„Jestli myslíte tu kamennou desku pod polpettonovými stromy, která se odsouvá, tak si můžete ušetřit práci.“

„Jak to víte?!“

„Řekněme, že to prostě víme. Tak co, můžeme jít s vámi?“

Zdálo se, že mé odhalení je ohromilo, a tak poodešli stranou a šeptem se radili. Pak se neochotně vrátili a už se zase mračili.

„Půjdeme. Rychle.“

Hnali nás i se psem svinským krokem do hájku – a pak jsme za Strašlivým slezli po žebříku do tunelu pod deskou. Fido zaštěkal a když jsem se na něho podíval, skočil na mě. Zachytil jsem ho a hned zase pustil. Neporazitelný sklopil desku a já chmurně hleděl do temnoty před námi.

Jen jsem doufal, že jsme se rozhodli správně, protože mé dny stále ubývaly. Cesta pod zem, jako byla tahle, mi příliš připomínala hrob.

A jestli včas nedostanu protilátky tak to můj hrob taky bude.

24

Jakmile mé oči uvykly tmě, zjistil jsem, po obou stranách zdi se ve výši ramene táhne tenká oranžová čára. Podlaha byla hladká a tvrdá, stejně jako stěny, jak jsem zjistil, když jsem se o ně otřel prstem. Šli jsme mlčky a po chvíli dorazili na křižovatku tunelů.

„Teď nemluvte! Dýchejte tiše a nehýbejte se,“ zašeptal jeden z našich strážců. „Přitiskněte se zády ke zdi.“

Takhle jsme zůstali po dlouhé minuty. Uviděl jsem, že v místě, kde se tunely kříží, jsou svítící kódy. Přidal jsem další data do své sbírky neužitečných vědomostí. Zapamatoval jsem si, že se nacházíme v tunelu Y-82790, a to v místě, kde se kříží s NJ-28940. Opřel jsem se o zeď a vážně jsem se zabýval myšlenkou na spánek, když jsem z NJ-28940 zaslechl dusot pochodujících kanad. Probral jsem se, mlčel jsem a nehýbal jsem se – a sledoval, jak skupina asi dvaceti mužů vypochodovala z tunelu po pravé straně a vkráčela rovnou do navazujícího tunelu se stejným číslem. Když zvuk jejich kroků takřka umlkl, vyrazili jsme dál, poslušní zašeptaného rozkazu.

„Jdeme doleva, za nimi. Tak tiše, jak můžete.“

Toto byla zjevně ta nejobtížnější část našeho výletu, protože jakmile jsme tunel opustili, začali se naši společníci opět šeptem bavit. Zajímalo mě, jestli je Fido ještě s námi.

„Neštěkej,“ řekl jsem co nejtišeji. „Ale jestli jsi ještě stále s námi, nejlepší příteli člověka, a jestli mě svým supersluchem slyšíš, dovoluji ti tichounké zavrčení.“

Odněkud blízko mých kotníků se ozvalo hrdelní grrr.

„Dobrá. Teď zavrč dvakrát, jestli čteš a zaznamenáváš čísla tunelů.“

Dvojí grrrr mě uklidnilo. Takže si nebudu muset pamatovat všechny ty změny směru. Následoval únavně dlouhý pochod bez jediného slova; stále jsem ještě nebyl v nejlepší formě. Byl jsem víc než vděčný, když jsem vepředu zahlédl světlo; a téměř jsem narazil do našich druhů, kteří prudce zastavili.

„Ticho!“ zašeptal Strašlivý. My s Floydem jsme ztichli a poslouchali – a nakonec také zaslechli zvuk běžících nohou. Blížily se a náhle se zastavily.

„Zvuky vražedné bitvy–“ řekl nově příchozí.

„Ozvěna s výkřiky umírajících,“ odpověděl Strašlivý. Heslo a protiheslo. A obě dost depresivní. „Jsi to ty, Nesmiřitelný?“ zeptal se Strašlivý.

„Ano. Byl jsem poslán, abych vás varoval. Dostali jsme zprávu od… ty víš, od koho, že jste byli spatřeni, jak opět vstupujete do tunelů. Vyrazily prohledávací skupiny a vy se jim musíte vyhnout.“

„Jak?“ zeptal se Neporazitelný. S lehkým náznakem hysterie v hlase.

„Já nevím. Já vás měl jen varovat. Bůh bitev vás doprovázej.“ S tím požehnáním se kroky opět vzdálily tam, odkud přišly.

„Co budeme dělat?“ zeptal se Strašlivý sklíčeně. Jeho druh byl zrovna tak pohotový. „Já nevím.“

Přísahal bych, že jsem slyšel, jak jektají zuby. Ať byli ti dva mladící čímkoli, nebyli určitě ani pletichán, ani stratégové. Bylo na čase, aby nastoupil profík.

„Já vám řeknu, co musíme udělat.“ Promluvil jsem jako starý stratég a pletichář.

„Co?“ Vyhrkli unisono.

„Když prohledávají tunely – tak musíme opustit tunely“

„To je skvělé,“ mumlal Floyd. Jemu to možná připadalo docela prosté, ale mladíci nápad uvítali, jako by přišel od samotného Boha bitev.

„Ano! Odejdeme – dřív, než nás najdou!“

„Pryč z tunelů!“

Zatím dobrý, pomyslel jsem si. Když se ticho prodlužovalo, došlo mi, že to byl konec jejich příspěvku – a položil jsem životně důležitou otázku.

„Dobře, pryč z tunelů. Ale kudy? Znovu nad zem?“

„Ne – budou hlídat všechny východy“

„Jen na druhou stranu,“ řekl Strašlivý s rostoucím zápalem. „Dolů, musíme jít dolů!“

„Na Kultipole!“ dodal jeho druh právě tak zapáleně.

„Tak to uděláme,“ řekl jsem znaveně, aniž bych měl sebemenší potuchy, o čem hovořili. „Bůh bitev to tak chce.“

Vyrazili poklusem – a my jsme je následovali. Za roh a do dalšího tunelu, kde zářící linka odhalila do zdi vsazené železné dveře. Ani jeden z našich hostitelů se nedotýkal kliky, takže bylo velice pravděpodobné, že jsou zamčené. Neporazitelný se postavil před osvětlenou klávesnici ve zdi vedle dveří.

„Odvraťte oči,“ řekl. „Přístupový kód je přísně tajný.“

„Fido, ber ho,“ zašeptal jsem. Aida reagovala okamžitě; náš plastikový miláček vystrčil ostré drápky, vyskočil vysoko

do vzduchu, vydrápal se vzhůru po mých šatech, bolestivě mi poškrábal ucho a skočil mi na hlavu. Odolal jsem pokušení říci jauvajs – a stál jsem klidně, aby mohl přečíst vyťukávaná čísla. Dveře se skřípavě otevřely a zvířátko opět skočilo na zem.

Při průchodu dveřmi nás ovanul čerstvý závan letního větříku. Tady, pod zemí? Klopýtali jsme temnotou, dokud se dveře nezavřely a nerozsvítila světla. Byli jsme v malé místnosti a hluboko dolů před námi klesalo točité schodiště. Naši hosté začali okamžitě sestupovat a my jsme šli za nimi.

Z neustálého kroužení se mi pomalu začínala motat hlava, ale schodiště naštěstí končilo. Z otevřených dveří před námi se linula záře. Zamrkal jsem unavenýma očima a šel za ostatními. Ven, na pole vzrostlé kukuřice. Vyplašení ptáci se rozlétli všemi směry, jakmile jsme se objevili, a mezi stonky prchalo něco malého a chlupatého.

Byl jsem si jist, že venku po tom všem plazení jeskyněmi, které jsme absolvovali, rozhodně být nemůžeme. Takže tohle musí být nějaká obrovská jeskyně s nějakými silnými světelnými zdroji na stropě. Tito lidé jsou opravdu nezávislí na povrchu – teď už se nedivím, že si jich předtím nikdo nevšiml.

Strašlivý nás vedl mezi řádky kukuřice a my jsme ho následovali. Bylo tu horko a prašno a mě únava stále ještě neopustila – a nějací drobouncí komáři se neustále pokoušeli vletět mi do nosu. Kýchal jsem a drbal se a napochodoval jsem do tvrdých zad Neporazitelného, který náhle zastavil.

„Ať žije Domov a Radost přežití!“ zvolal.

„Ať žije. Buď vítán, statečný Obránce,“ odpověděl jakýsi hlas.

Milý a vysoký ženský hlas.

Vyrazili jsme opět kupředu a já vystoupil zpoza masivních zad svého strážce, kýchal jsem a třel si nos. Krátce jsem zahlédl ženu a tři děti pracující s motykami. Byl to jen kratičký okamžik – protože jakmile mě spatřila, začala ječet.

„Invaze!“

Všechno se to událo neuvěřitelně rychle. Děti se vrhly na zem a ona z pouzdra, které jí viselo kolem krku, vytáhla těžkou pistoli. Zvedla ji a začala po nás pálit.

Všichni jsme byli na zemi ještě dřív než děti. Strašlivý ječel, pistole práskala, kulky svištěly kolem a kosily kukuřici.

„Dost! Ne! Žádná invaze! Stačí, stačí!“

Neřekl bych, že ho slyšela. Pokoušel jsem dostat se brázdou dál a pak jsem ji uviděl, jak mačká a mačká kohoutek; oči měla vyvalené a vystrašené, bílé zuby se zatínaly do dolního rtu. Zachránila nás jedině skutečnost, že zbraň strašlivě kopala, takže poslední výstřely mířily téměř kolmo vzhůru.

Skončilo to tak rychle, jak to začalo. Děti znovu vylezly. Neporazitelný jí sebral pistoli, poplácával ji po rameni a ona hystericky stkala.

„Dobře vycvičená,“ chválil ji Strašlivý. „Nepřístupná je dobrá žena a skvělá matka…“

„A díky bohu taky prachmizerný střelec.“ řekl jsem. „Nechtěli byste nám vysvětlit, o co šlo?“

„Výcvik. Přežití. Už mnoho generací. Galaxie je zmítána válkami a my chceme jen mír. My přežijeme. Pozabíjejí se navzájem, ale my přežijeme!“

Začínal se rozjíždět k agitačnímu proslovu, tak jsem ho zarazil dřív, než se dostal do ráže.

„Zadrž! Jedna minuta stačí. Galaktické války a Přelom už skončily před mnoha staletími. Teď už se nikde neválčí.“

Jeho zaťatá pěst poklesla a on vzdychl; hřbetem ruky si utřel nos. „Já vím. Někteří z nás to vědí. Většina z nich tomu však nevěří – nemohou uvěřit. Jsme příliš cvičeni pro přežití a pro nic jiného. Žádná část našeho výcviku nikdy nepočítala s možnosti života v míru. Bez hrozby invaze. My a pár dalších se shromažďujeme, hovoříme o tom. Rozhodujeme se. O budoucnosti. Máme svého velitele – víc se vám neodvažuji říct!“

Neporazitelný přiběhl zpět a on přestal.

„Dorazila zpráva – musíme prchnout. Pátrání bylo rozšířeno. Když teď vyrazíme, unikneme hlídkám a dostaneme se na místo setkání. Rychle!“

Pořád jsme pospíchali – a mě už to začínalo unavovat. Po kruhovém schodišti se daleko lépe sestupovalo než stoupalo. Floyd si všiml, v jakém jsem stavu, a kdyby mě napůl netáhl, pochybuji, že bych to zvládl. Znovu do těch černých tunelů. Jen mlhavě jsem si uvědomoval přítomnost našich hostitelů, Floyda a cupitajícího Fida. Když jsme se opět zastavili, praštil jsem sebou o stěnu. Teď už dost znamenalo opravdu dost.

„Oba tu teď zůstanete se Strašlivým,“ nařídil Neporazitelný. „Pošleme pro vás.“

Ani náš průvodce nebyl v několika minutách čekání, které následovaly, ochoten odpovídat na jakékoli otázky. „Pojďte,“ poručil jakýsi hlas a my šli. Do matně osvětlené místnosti, která našim na tmu přivyklým očím připadala oslnivě rozzářená. Na protější straně dlouhého stolu seděl asi tucet mladých mužů oděných podobně jako naši průvodci.

„Stůjte tady,“ poručil Neporazitelný – a pak se společně se Strašlivým posadili za stůl.

„Pro nás židle nemáte?“ zeptal jsem se, ale oni mě ignorovali. Fido byl také podrážděný, skočil na stůl a zaštěkal. A hned skočil dolů, aby se vyhnul letící pěsti.

„Drž hubu,“ poradil mi jeden z nich. „Čekáme na rozkazy. Jsme tady, Alfomego.“

Všichni obrátili zrak k rudé krabičce na stole. Byla plastiková a naprosto nevýrazná, až na čtyři otvory v jedné ze stěn.

„Jsou tam také ti dva Venkované, o jejichž přítomnosti jste mi řekli?“ zeptala se krabice. Hlas byl plochý a mechanický a zjevně prohnaný zkreslovačem.

„Ano, jsou.“

„Hovořím k vám, Venkované. Bylo mi řečeno, že jste sem přišli, abyste našli objekt, který vám byl ukraden.“

„To sedí, mluvící krabice.“

„Jaká je funkce toho objektu?“

„To nám řekněte vy – vy jste nám ho ukradli.“ Celá tahle konspirační atmosféra už mi začínala lézt na nervy.

„Tvůj postoj je nepřijatelný. Odpověz na mou otázku, nebo budeš potrestán."

Zhluboka jsem se nadechl – a ovládl jsem se.

„To se mi líbí," řekl rozjařeně Floyd, kterého všechny ty nesmysly také začínaly štvát.

Nikdy už se nikdo nedozví, jakým směrem by se tato konverzace ubírala, protože v tom okamžiku se ozval dusot nohou a dovnitř vtrhl mladík s divoce rozšířenýma očima.

„Poplach! Blíží se hlídka!"

Naléhavost jeho sdělení podtrhl nepříliš vzdálený lomoz běžících nohou. Alespoň naši uchvatitelé byli připraveni na tuto možnost. Ve zdi za nimi se otevřely dveře a všichni se do nich rychle cpali. Nově příchozí, který jistě věděl, co bude následovat, byl posledním z davu mizejících.

Nám stál v cestě stůl. Vrhl jsem se přes něj právě včas, aby se mi maskované dveře zabouchly před nosem. Kopal jsem do nich, ale ani se nehnuly. Pohlédl jsem na nyní ztichlou krabici.

„A teď raď, Alfomego. Jak se z toho dostaneme?"

Rudá krabice zapraskala – a pak se rozhořela jasným plamenem. Roztála se v jezírko červeného plastu. „Díky," řekl jsem.

„Existuje ještě jiná cesta ven?" zeptal se Floyd.

„Žádnou nevidím."

Rychlé kroky byly blízko. Než jsem stačil vyhrabat plynový granát, vtrhla do místnosti skupina ozbrojených chlapů.

Najednou bylo rušno. Floyd skolil první tři, kteří se po nás sápali, já dostal další dva. Pak už jsme se nemohli hýbat, protože dovnitř se hrnuli další a další. Někteří měli neprůstřelné vesty, všichni měli ke špičatým helmám připevněny průhledné plexisklové štíty. Nepokoušeli se nás zastřelit, spíš si libovali v pošťuchování zbraněmi. Něco tvrdého mě zasáhlo do temene a já se zapotácel a upadl. Poslední věc, kterou jsem viděl, byl Fido, který jako pavouk šplhal po stěně a mizel v temnotě. Pak jsem byl zasypán dalšími údery a obestřela mě milosrdná temnota.

„Už se cejtíš líp, Jime?" zaslechl jsem vzdálený hlas a ucítil cosi mokrého a studeného na čele.

„Ššbšša…" řekl jsem. Nebo něco podobného. Nasucho jsme polkl a otevřel oči. Do záběru vplul rozmazaný Floydův obličej. Namrkal jsem si větší rozlišení a zjistil jsem, že se usmívá. Znovu mi na čelo přiložil studenou látku – a to bylo velice příjemné.

„Vzadu máš na hlavě pěknou hrču," řekl. „Já jsem tolik nedostal."

Chtěl jsem se zeptat, kde jsme, ale došlo mi, že to není moc chytrá otázka, jelikož odpověď byla nabíledni. Viděl jsem zamřížované dveře – a to byla dostatečná nápověda. Posadil jsem se na pryčně a bolel mě celý člověk. Floyd mi podal plastikový kalíšek s vodou, kterou jsem si okamžitě vlil do hrdla. Apodal jsem mu pohárek, ať mi znovu nalije. S nadějí jsem si začal ohmatávat švy kalhot – ale celý můj skrytý arzenál byl pryč.

„Nepotuloval se tu nějaký pes?"

„Ne."

Tak – a je to. Praštěný do hlavy. Uvězněný. Opuštěný nejlepším přítelem člověka. A někde hluboko pod zemí, takže mé čelistní rádio pravděpodobně nebude fungovat. Pro všechny případy jsem zacvakal zubama a žádal o spojení. A nezaslechl jsem ani praskání statických poruch.

„No – mohlo to být i horší," řekl s odpudivě dobrou náladou Floyd. Právě jsem se chystal ho proklínat, když dostal odpověď, kterou si zasluhoval.

„A to taky bude. Budete usmrceni," řekl muž stojící za zamřížovanými dveřmi. „Okamžitě. Jestli se pokusíte dotknout se mě nebo Robozabijáka, který je za mnou. Je to jasné?"

Měl šedivé vlasy ostře řezané rysy a navlečen byl ve stejné maškarádě, jakou nosila zdejší mládež. Až na to, že špice na jeho helmě byla zlatá a ozdobená stylizovanými křidélky. Udělal krok do strany a ukázal na velice nebezpečně vypadající mobilní sbírku smrtících nástrojů. Naježenou pistolemi, palicemi, hvězdicemi, noži a ocelovými zuby. Na co? Na rozpárání našich hrdel?

Neměl jsem v úmyslu to zjišťovat. „Půjdete se mnou," řekl náš uchvatitel, otočil se a šel pryč. Dveře cely cvakly a otevřely se. Floyd a já jsme se šourali v bezpečné vzdálenosti za ním. Robozabiják cvakal a chřestil a burácel za námi.

Chodba byla sice depresivně šedá a železobetonová, ale byla aspoň dobře osvětlená. V pravidelných intervalech na stěně visely zarámované fotografie – zjevně jedné a téže osoby, jak jsem si cestou měl čas povšimnout. Nebo množství různých zamračených lampasáků, kteří se lišili jen množstvím prýmků a metálů na maskovacích uniformách.

Náš nový hostitel vešel do dveří mezi dvěma leštěnými, ocelovými sloupy. Následovali jsme ho – a až příliš jsme si uvědomovali cvakající aparátek za našimi zády.

„Působivé," řekl jsem a rozhlédl jsem se po obrovité místnosti. Podlaha a stěny z černého mramoru. Veliké okno s výhledem na vojenský tábor přecpaný pleskajícími prapory, pochodujícími jednotkami, řadami opancéřovaných vozidel. Jelikož jsme se nacházeli hluboko v podzemí, bylo to asi video – ale velice kvalitní. Vlastně celá výzdoba místnosti se nesla v podobném vojenském duchu; stínítka lamp byla zhotovena z bomb, vázičky z hilzen, závěsy z prastarých, otrhaných korouhví. Působilo to na mě značně depresivně.

Náš věznitel bez jediného ohlédnutí se přešel přes místnost a posadil se na jedinou židli s vysokým opěradlem, stojící za gigantickým konferenčním stolem. Mávnutím ruky ukázal na dvě menší židle před námi.

„Sedněte si," poručil nám. Za námi se ozvalo skřípění a chrastění a syčení unikající páry. Sedli jsme si.

Něco se dotklo mých kotníků. Když jsem se tam podíval, uviděl jsem, jak se kolem nich zacvakávají pouta, která mě měla znehybnit; motorky zavrčely a pouta se přitáhla.

Vyhodil jsem ruce do vzduchu právě včas – tak, aby pouta, která vyjela z opěrek pro ruce, sklapla naprázdno.

„To nebylo moudré," řekl náš hostitel. Velmi blízko za mnou se ozvalo cvaknutí a nějaká věc, kterou mohla být jen

hlaveň pušky, se mi zabořila do krku. Pouta na zápěstí se s cvaknutím otevřela. S povzdechem jsem položil ruce. Ani jsem se nemusel dívat na Floyda a bylo mi jasné, že také on byl takto spoután.

„Odejdi."

Na příkaz svého pána válečný stroj cvakavě opustil místnost a já uslyšel, jak se za ním zavírají obrovské dveře.

„Já jsem Velitel," řekl muž, opřel se o opěradlo a zapálil si veliký zelený doutník.

„To je vaše funkce nebo vaše jméno?" zeptal jsem se.

„Obojí," odpověděl a vyfoukl kroužek modravého dýmu ke stropu. „Uvěznil jsem vás, jelikož si nepřeji, aby na mě kdokoli útočil – a také nechci, aby byl kdokoli další přítomen při tomto rozhovoru." Dotkl se tlačítka na stole a pohlédl na blikající purpurové světlo. „Tak, teď jsme zabezpečeni proti odposlouchávání."

„Řeknete nám, co jste zač a co to tady děláte a tak?" zeptal jsem se.

„Zajisté. Jsme Survivalisté."

„Zdá se mi, že jsem o vaší bandě už někde slyšel."

„Nepochybně. Během Přelomu existovalo množství skupin se stejným názvem. Jen my jediní si ho však právem zasloužíme, protože jen my jediní jsme přežili."

„Survivalisté," řekl Floyd – a pokračoval, jako by četl ze slovníku. „Skupiny, které věřily v nevyhnutelnost nadcházející války a také v neschopnost vlád poskytnout jim dostatečnou ochranu. Poté opustili společnost a stáhli se do podzemních bunkrů zásobených vodou a potravinami, zbraněmi a zásobami potřebnými pro přežití jakékoli katastrofy. Nikdo z nich nepřežil."

„Výborně – to jste citoval…?"

„Z příručky Dějiny bláznů, kultů a spasitelů."

„Dobrá kniha – až na název a poslední větu. My jsme přežili."

„Ale poněkud přetahujete," řekl jsem. „Války z dob Přelomu už jsou minulostí a v celé galaxii je teď mír."

„To rád slyším. Jen to prosím vás nikomu tady dole neříkejte."

„Proč ne? Ne, nechte mě hádat. Chcete, aby byli hloupí a nic se nedozvěděli, protože vám to takhle vyhovuje. Protože dokud je válka, nebo alespoň hrozba války, zůstanou u vesla ti, kteří tam jsou. Což jste samozřejmě vy"

„Vynikající dedukce, Jime. Až na to, že zde jsou lidé, kteří nejsou až tak docela spokojeni…"

„S těmi jsme se už setkali. Mladíci, kteří nejsou příliš nadšeni nepřetržitým výjimečným stavem a nekonečnou válkou. Kteří by možná raději dali přednost životu s vlastními rodinami. To tedy znamená, že máte rodiny?"

„No jistě, ukryté v bezpečí přilehlých jeskyní. Chráníme je a střežíme a–"

„A vůbec se máte skvěle, jak si tak hrajete na vojáčky a buzerujete, koho si vzpomenete."

„Vaše kritika už mě začíná unavovat."

Tázavě pohlédl na doutnající popel a pak ho odklepl do popelníku před sebou. Který byl samozřejmě vyroben z granátu. Na samém okraji mého periferního vidění se pohnulo něco černého, ale já jsem se ani nehnul a nepodíval jsem se tam. Už bylo na čase, aby se objevil Fido.

„Tak na co nás potřebujete?" zeptal se Floyd.

„Myslel jsem si, že je vám to jasné. Chci zjistit, kdo jste a kolik toho o nás víte."

Spatřil jsem rychlý pohyb mířící k mé židli, mimo Velitelův zorný úhel. Pak ta věc musela vyšplhat po zadní straně mé židle, protože do ucha mi začala šeptat Aida.

„Analyzovala jsem nahrávku, kterou jsem pořídila během toho přerušeného setkání. Odstranila jsem efektovou stopu zkreslovače hlasu a teď vím, kdo je tím člověkem, který si říká Alfomega…"

„To už dávno vím," řekl jsem.

„Víte co?" řekl Velitel. „O čem to hovoříte?"

„Promiňte, jen jsem přemýšlel nahlas. Zdá se mi, že hrajete jakousi složitou hru, že? Oslovil jste mě mým jménem – přestože jsme jeden druhému nebyli nikdy představeni. Jistě, kdybyste byl přítomen na tom setkání těch mladíků, pak byste věděl, kdo jsem. A teď vím já, kdo jste vy."

Usmál jsem se a chvíli jsem ho napínal.

„Velitel-Alfomega – čemu dáváte přednost? Mně je to jedno, protože jste to pořád vy."

25

„Mohl bych vás zabít – a to velice rychle," řekl Velitel klidně a chladně. Zároveň však velice živě a popuzeně típl doutník.

„Klídek – klídek," řekl jsem. „Jelikož to vypadá, že jste hlavní osobou na obou stranách tohoto vnitřního konfliktu, máte nás tady zjevně z nějakého důvodu – tak proč nám ho prostě nesdělíte?"

Teď se rozzuřeně a nebezpečně mračil. Jak vždycky říkala má maminka – proč se mi pořád vracejí vzpomínky na ni? – víc dikoprasat nalákáš na med než na ocet. Mírně, mírně.

„Prosím, Veliteli," škemral jsem patolízalsky, „jsme na vaší straně, i kdybychom měli být jediní. Vy jediný víte přesně, co děláte – zatímco nikdo z vašich lidí nemá ani nejmenší potuchy, oč tu běží. Nejenže tady velíte, taky jste se takříkajíc mírně pojistil. Udělal jste obrovský kus práce, což se jen tak někomu nepodaří. Můžeme vám pomoct – budete-li chtít."

Mračení ustalo. Floyd pochopil, kam mířím, usmál se a mlčky přikývl; lampasák si vytáhl a zapálil další doutník. Objevil se dým a on velkopansky přikývl.

„Samozřejmě máte pravdu, Jime. Odpovědnost to byla strašlivá, tlak neustálý. A já jsem obklopen hlupáky – stulteguloj, kretenoj! Celá ta století bez čerstvých genů, všechno to skrývání pod zemí, to kapacitě jejich mozků příliš neprospělo. Žasnu nad tím, že já sám jsem schopen to chápat. Liším se od nich tak, jako bych se narodil na jiné planetě, jako bych byl dítětem nadřazených rodičů."

To už jsem někde slyšel. Neexistoval vůdce, diktátor, vojenský vládce, který by nevěřil, že pochází z vyšší rasy.

„Jste jiný, pane," řekl Floyd téměř poníženě. „Věděl jsem to, jakmile jste promluvil."

Oba jsme zjevně četli tytéž knihy. Přesto jsem se obával, aby to Floyd nepřehnal a aby vrstva medu kolem huby nebyla příliš tlustá. Zbytečně.

„Opravdu? Ten rozdíl asi hned uvidí každý, kdo přichází Zvenčí. Nebylo to snadné, to vám řeknu. Na začátku jsem se dokonce pokoušel promluvit si s mladšími důstojníky, vysvětlit jim problémy navrhnout řešení. Myslím, že větší smysl by mělo mluvit do zdi. Ne že by ti mladí byli lepší. Ale jsou neklidní – a já se nedivím. Když tak o tom přemýšlím, v samotném přežívání se moc radosti hledat nedá. Na začátku to možná bylo lákavé. Ale po pár stoletích už to přestává být zábavné."

„Právě ten neklid mladé generace vás přivedl na myšlenku dát jim nějakého vůdce?" zeptal jsem se.

„Nejdřív ne. Ale pak jsem si všiml, že mladí přestávají respektovat staré. Jediní lidé, kterých si váží, jsou vědci.

Z jejich pohledu byli vědci jedinými lidmi, kteří dělali zdánlivě nové a důležité věci. Tehdy mě napadla role Alfomegy. Myslí si, že jsem jedním z mladších vědců. Rebel, kterému se nedaří zbourat starý způsob myšlení, staré způsoby – a který byl nucen přibrat si na pomoc lidi stejného věku a smýšlení."

„Začínají mi dřevěnět ruce," řekl Floyd s úsměvem. „Nemohl byste nám na chvíli sundat ta pouta?"

„Nemohl. Chci, abyste zůstali tam, kde jste."

Náladový přítel. Veškerá vřelost v jeho hlase byla v tu ránu ta tam a on tak silně potáhl z doutníku, až to zapraskalo a na konci zajiskřilo. „My Survivalisté všechno podrobně sledujeme – všechno, co se děje na této planetě. Pomocí sítě receptorů, které jsme rozmístili dříve, než sem dorazil kdokoli jiný. Všechno vidíme a slyšíme. Ani ptáček nepípne, ani polpettonové jablko nespadne, abychom o tom nevěděli. Abych o tom nevěděl. Protože monitory sleduji já. Sledoval jsem a viděl, že na znovunalezení artefaktu bylo vynaloženo mnoho energie a moderní technologie. Musí být velmi důležitý – a já chci vědět proč. Na můj rozkaz ho má jednotka ukořistila, zničila budovu, ve které byl nalezen, a zametla za sebou stopy. Bylo nemožné je sledovat. A vy jste to přece dokázali. Chci znát odpověď také na tuto otázku. Takže mluvte – a to rychle."

„S radostí," řekl jsem. „Tady můj přítel neví o artefaktu vůbec nic. Ale já ano. Já jsem ho první našel a vystopoval až sem. Já jsem tím jediným, kdo vám může říci, jak funguje – a jaké neuvěřitelné věci dokáže. Zaveďte mě k němu a já vám milerád prozradím, jak se s ním zachází."

„To už zní lépe. Půjdete se mnou. Váš přítel tady zůstane jako rukojmí – souhlasíte?" Postavil se a svíral jakousi velikou a nebezpečně vypadající ruční palnou zbraň.

„Jistě. Sorry, Floyde," řekl jsem se a otočil jsem se tváří k němu. Mrkl jsem tím okem, na které Velitel neviděl. „Vím, že bys šel rád se mnou a pomohl mi, jak by se dalo. Ale nemůžeš. Tak zůstaň tady v bezpečí. Slovo Jamese Fido diGrize na to."

„To bude dobrý, Jime. Opatruj se."

Jen jsem doufal, že tahle směs tajenek, dvojsmyslů a narážek splní svůj účel. Mohl jsem se jen v duchu pokřižovat a doufat. Dveře se otevřely, má pouta se začala odepínat a za mnou se ozvalo syčení, burácení a cvakání. Mnul jsem si ztuhlé údy a opatrně a pomalu jsem povstal. Robozabiják na mě zamrkal zlověstnýma oranžovýma očkama a začouzenou tryskou plamenometu mi pokynul ke dveřím. Šel jsem za Velitelem-Alfomegou a nechal Floyda uvězněného na židli. Doufal jsem, že nikoli na dlouho, že Fido-Aida pochopila mé narážky.

Šli jsme bok po boku dlouhou chodbou se zarámovanými fotoportréty hrdinů. Můj společník se na mě vřele usmál. V témže okamžiku také povytáhl pistoli z pouzdra a nechali ji opět sklouznout zpět.

„Chápete doufám, že jestli vám unikne třeba jen jedno slovo o tématu našeho rozhovoru, nezbyde po vás ani mastný flek na podlaze!"

„Jsem si toho vědom, děkuji. Absolutní mlčení o tomto tématu, ano, pane. Podívám se na artefakt a vysvětlím vám jeho funkci. Nic víc."

Možná že navenek jsem se usmíval – ale uvnitř jsem byl docela sklíčený. Jime, klesáš hlouběji než dikoprase do hromady hnoje. Depresivní myšlenka – a realistická. Ale neměl jsem na vybranou.

Šli jsme opravdu dlouho – a já už opět začínal pociťovat únavu. Až tohle všechno budu mít za sebou – jestli to někdy budu mít za sebou –, slibuji si překrásně dlouhou dovolenou. Hlavu vzhůru, Jime! Začni myslet pozitivně a připrav se na improvizaci.

Otevřely se poslední dveře a my jsme se octli v něčem, co bylo zjevně laboratoří. Naplněnou kontrolními panely kabely bublajícími baňkami a přestárlými kmety v bílých pláštích. Když se objevil jejich vůdce, pozdravili ho oddaně mužným tlučením se v hrudi. On jim odpověděl tak, že se volně sevřenou rukou slabě dotkl prsou. Poslušně ustoupili a uvolnili nám tak cestu k laboratornímu stolu. Na něm, teď naježený drátky čidly a kabely, ležel neznámý artefakt. Praštil jsem se do čela a zapotácel jsem se.

„Co to děláte s kaglegátorem, vy kreténi!" zaječel jsem. „Jestli jste ho aktivovali, tak jsme všichni mrtví!"

„Ne, ne – to ne!" blekotal jeden postarší vědátor. Pak sklapl a vystrašeně mrkal na Velitele, který se začínal mračit.

„Všichni jste pitomci. Teď Venkovanovi řeknete, co jste s tím dělali," rozkázal. „On ví, co tohle zařízení dokáže."

„Děkujeme, děkujeme! Jistě, jak poroučíte." Stařík s roztřesenýma rukama se otočil ke mně a ukázal chvějícím se prstem. „Jenom jsme to rentgenovali a pak jsme mapovali obvody. Velmi složité, jak jistě víte. Ale zaznamenali jsme…" vypadal dost nešťastně a začal se potit, „jakousi reakci, když jsme se pokoušeli obvody testovat."

„Reakci? Jestli jste udělali chybu, tak se s touhle planetou můžete rozloučit! Ukažte mi to."

„Nebyla to žádná velká reakce. Jenom to absorbovalo elektrickou energii z našeho testovacího zařízení. Nejdříve jsme si toho nevšimli – a když jsme viděli, co se stalo, okamžitě jsme test přerušili."

„A co se stalo?" zeptal se Velitel hlasem, který připomínal skřípění skla o ocelovou desku.

„Tohle, pane, tohle se stalo. Tady se oddělil jakýsi kryt a odkryl tak tuhle prohlubeň. A ta světýlka. To je všechno. Jen ta světýlka…“

Všichni jsme se fascinovaně naklonili kupředu a podívali jsme se. Ano, byla tam prohlubeň. A uvnitř čtyři osvětleně čudlíky. Zelený, červený, oranžový a bílý.

„K čemu jsou?“ zeptal se můj inkvizitor a prsty bubnoval na pouzdře s pistolí.

„Nic důležitého,“ řekl jsem a dělal jsem, že div nezívám z toho, jak je to nedůležité. „Testovací obvody jen testují obvody vašeho testovacího zařízení.“

Jakoby náhodou jsem prstem zamířil k svítícím tlačítkům a ucítil jsem, že do boku se mi noří hlaveň pistole.

„Tak se mi zdá, že pěkně blufujete. Pravdu, a to teď hned, nebo jste mrtvý muž.“

Jsou v životě sekundy které jako by se natahovaly až k samotným hranicím nekonečnosti. Tato byla jednou z nich. Velitel na mě civěl. Pokoušel jsem se vypadat nevinně.

Vědci na něj hleděli s pokleslými čelistmi. Robozabiják čekal ve dveřích a něco si cvakal a broukal, syčel si párou a asi si přál, aby mohl někoho zabít. Čas se zastavil a věčnost se vznášela opodál.

Mnoho možností jsem neměl.

Žádnou.

„Pravda je…“ řekl jsem. A nedokázal jsem pokračovat. Nenapadalo mě nic, co by mohlo na toho maniaka nějak zapůsobit. V tom okamžiku se ozvala obrovská exploze a dveřmi dovnitř vlétly kusy Robozabijáka.

Jistě vám nemusím dlouho vysvětlovat, že to upoutalo pozornost všech přítomných. Stejně tak jako hlas, který se ozval o vteřinu později.

„Jime – k zemi!“

A ve dveřích se objevil Floyd mávající jakousi působivě vypadající zbraní. Fido splnil svůj úkol a osvobodil ho. Floyd pak odstranil Robozabijáka a měl v úmyslu pokračovat s čistkou.

Velitel se otočil, zamířil a chtěl střílet.

Nešel jsem k zemi, jak mi bylo doporučeno, protože jsem byl stižen náhlým záchvatem šílenství. Už moc dlouho mi všichni vnucovali svou vůli a já cítil silné nutkání udělat něco z vůle vlastní.

Světýlka na artefaktu na mě svádivě blikala a já na ně namířil prst.

Proč?

No přece abych se dotkl jednoho z těch vábivých tlačítek.

A kterého?

Co jaká barva znamenala pro prastaré mimogalakťany, kteří tuhle věc stavěli?

Neměl jsem potuchy.

Ale zelená pro mě vždycky znamenala jdi.

Hystericky jsem cosi blábolil a zabodl prst do zeleného světýlka…

26

Na první pohled se nestalo vůbec nic. Stáhl jsem prst zpět a pohlédl na světla. Pak na Velitele a jeho namířenou pistoli – a divil jsem se, proč už sakra nestřílí.

Pak jsem se podíval ještě jednou. A všiml jsem si, že se nehýbá. Chci říct, že se nepohnul ani trošku. Byl jako paralyzovaný. Zkamenělý. Zmrazený, se skelným pohledem.

Tak jako všichni ostatní v místnosti. Floyd stál ve dveřích, pistoli měl namířenou a ústa otevřená v nedokončeném výkřiku. Za ním stál, jak jsem si poprvé všiml, také nehybný Fido.

Celý svět byl zmrazený a já byl tím jediným člověkem, kterého se to netýkalo. Byl jsem obklopen lidmi strnulými v půli pohybu, slova, kroku. Nohy a ruce zdvižené, ústa dokořán. Najednou byli tiší, klidní – mrtví?

Vyrazil jsem k Veliteli, abych ho zbavil zbraně – všiml jsem si, že jeho prst už tlačí na spoušť! Ale cítil jsem, jak s každým krokem roste odpor vzduchu, až jsem kráčel proti pevné zdi. Nemohl jsem ani dýchat – vzduch byl jako hustá tekutina, kterou jsem nedokázal nabrat do plic.

Panika vzrůstala a zmocňovala se mě – a pak zmizela tak rychle, jak rychlý byl můj krok zpět. Cítil jsem se opět normálně. Vzduch byl zase vzduchem a já volně dýchal.

„Začni myslet, Jime!“ zaječel jsem sám na sebe – a slova v nastalém tichu zněla ještě hlasitěji. „Něco se děje – ale co? Něco se stalo, jakmile ses dotkl toho zelenýho čudlu. Má to něco společnýho s artefaktem.“

Civěl jsem na něj. Ťukal na jeho obal. Snažil jsem se na něco přijít. Přišel jsem na to.

„Tachyony! Tahle věc je vysílá – to už víme dávno, protože podle nich ji Aida vyslídila. Tachyony – částice času…“

To zařízení teď fungovalo – já jsem stiskl ten knoflík a tím jsem je zapnul. Zelená. Start. Ale co začalo?

Buď stáze – nebo rychlost. Buď jsem já zrychlený, nebo se okolní svět zastavil. Jak teď přijdu na to, která z těch dvou možností je ta pravá? Z mého pohledu se všechno zpomalilo a zastavilo. Ten artefakt něco udělal, vysílal jakési dočasné pole, nebo zastavil pohyb molekul. Nebo vytvářel nějaký stav, který okolní svět v okamžiku zmrazil. Všude, kam jsem se podíval, se zastavil čas – kromě místa v bezprostřední blízkosti přístroje. Ještě jsem se přiblížil a poplácal jsem na něj.

„Můj maličký stroj času. Pohybovač časem, zpomalovač, zastavovač, přibrzďovač – cokoli. Šikovnej trik. Ale co teď budu dělat?“

Mluvit se tomu nechtělo. Ani jsem to neočekával. Tohle byl můj problém, to já teď budu muset něco vymyslet.

Zatím mám času spousty. Ale nakonec budu stejně muset něco udělat. A to něco bude zřejmě znamenat dotknout se dalšího z těch barevných tlačítek. Buď to – anebo jsem tam mohl stát a tupě zírat na přístroj, dokud nepojdu hlady či žízní.

Ale jakou barvu zvolit teď?

Zelenou už jsem chápal – stačilo se rozhlédnout kolem sebe. A to rozhodnutí jsem učinil v okamžiku na pomezí života a smrti. Teď už jsem si tak jistý nebyl. Natáhl jsem ruku a nechal jsem ji klesnout. Jakmile člověk má spoustu času na rozhodování, je z něj přeborník v nerozhodnosti. Zelená znamenala jdi, zapni se, nastartuj se. Znamená červená zastav? Možná. Ale co znamenají bílá a oranžová?

„Není to jednoduchý, co, Jime?“ řekl jsem s nadějí, že to bude znít žoviálně – bylo to však jen zděšené kňučení. Nerozhodně jsem si mnul ruce. Pak jsem se zarazil a pohlédl na ně, jako by odpověď měla být napsána na mých prstech. Viděl jsem však jen špínu za nehty.

„Dřív nebo později to stejně budeš muset udělat – tak to udělej teď, než se nervově zhroutíš,“ řekl jsem si. Namířil jsem prst – a zase jsem ho stáhl zpět. Zdálo se, že nervy mě opravdu zradily.

„No tak se vzpamatuj, Jime!“ nakázal jsem si. Popadl jsem se za límec a zatřásl jsem sám sebou tak hrubě, jak to šlo.

Vůbec to nepomohlo. Tak tedy náhodná volba? Proč ne, to je zrovna tak dobré jako hádání. Znovu jsem vystrčil prst a slíbil jsem si, že zmáčknu cokoli, na co bude nakonec ukazovat.

„En ten týky, dva špalíky čert vyletěl z elektriky..,“

Už se nikdy nedozvím, co bych byl zmáčkl, protože v tom okamžiku jsem z chodby zaslechl těžké kroky.

Kroky?

Z místa, kde se nic nemělo hýbat!

Otočil jsem se ve vzduchu a přistál v obranné pozici – s napřaženýma rukama, ve střehu. Pak jsem ruce nechal klesnout a poslouchal jsem, jak se kroky blíží a blíží ke dveřím, jak jejich zvuk sílí…

Obcházejí Floydovo nehybné tělo.

„Vetřelci! Netvoři!“ lapal jsem po dechu a pokoušel jsem se krýt. Chtěl jsem běžet, ale věděl jsem, že nemám kam.

Dvě strašlivá kovová stvoření. Zdvojené údy, členité lebky, jiskřící oči, ruce jako paňáty. Blíží se ke mně. Zastavují. Sápou se po mně–

Ne! Zvedají ruce, aby si ukroutili hlavy. Slyšel jsem ječivý chropot a jen mlhavě jsem si uvědomoval, že je to můj vlastní hlas.

Škubli, otáčeli, zvedli–

Zvedli přilby. Pak už na mě s velikou dávkou zvědavosti hleděly dvě lidské tváře. Civěl jsem také – a s podobným pocitem. Zjistil jsem, že i přes nakrátko ostříhané vlasy v té nalevo rozeznávám ženu. Usmála se a promluvila.

„Wes hal, eltheodige, ac hwa bith thes thin freond?“

Zamrkal jsem a nechápal jediného slova. Pokrčil jsem rameny a klidně, jak jsem aspoň doufal, jsem se usmál. Druhý návštěvník zavrtěl hlavou.

„Unrihte tide, unrihte elde, to earlich eart thu icome!“

„ Podívejte se,“ řekl jsem, jelikož už jsem toho měl dost a potřeboval pár odpovědí na pár otázek. „Nemohli byste raději zkusit esperanto? Ten starý, dobrý, prostý, mezigalaktický druhý jazyk esperanto.“

„Ale jistě,“ řekla dívka a radostně mi v širokém úsměvu předvedla bělost svých zubů. „Jmenuji se Vesta Timetinkerová. Můj společník se jmenuje Othered Timetinker.“

„Jste manželé?“ zeptal jsem se z nějakého nepochopitelného důvodu.

„Ne, nevlastní sourozenci. A vy – máte také jméno?“

„Ano, jistě. James diGriz. Ale každý mi říká Jime.“

„Těší mě, že vás poznávám, Jime. Děkujeme, že jste zprovoznil náš časohrab. Teď si ho vezmeme.“

Vyrazila k artefaktu – což byl, jak jsem se teď dozvěděl, časohrab. Chtěl jsem ale vědět víc. Postavil jsem se jí do cesty a řekl jsem:

„Ne.“

„Ne?“ Atraktivní čelíčko se pokrylo vráskami a Othredova tvář byla náhle zamračená. Trochu jsem se otočil, abych ho měl stále na očích.

„Když vám ne připadá příliš hrubé,“ řekl jsem, „pak to trochu zjemním a řeknu třeba ‚chvíli počkejte, prosím‘. Neděkovala jste mi před chvílí za to, že jsem tu věc našel?“

„Děkovala.“

„Když jsem to našel, tak to znamená, že jste to ztratili. A teď jste to díky mně našli. Já teď doufám, že se mi odvděčíte alespoň tak, že mi vysvětlíte pár věcí.“

„To je nám strašlivě líto. Ale máme přísně zakázáno podávat jakékoli informace časovým domorodcům.“

To není příliš lichotivé, pomyslel jsem si. Ale měl jsem dost tlustou kůži na to, abych to snesl. „Koukněte,“ vysvětloval jsem trpělivě. „Před vámi stojí jeden domorodec, který už toho stejně ví hodně. Teď mám v rukou váš časohrab, který byl zkonstruován, aby se rýpal v čase. Zdá se, že vy nebo vaši společníci jste nejenom přestali časohrab ovládat, ale že jste ho de facto ztratili v čase a prostoru. To je velice znepokojující, vzhledem k tomu, že máte zakázáno podávat informace o svých operacích lidem, se kterými se při svých cestách časem setkáte.“

„Jak – jak to víte?“ zeptala se. Výborně, Jime. Možná jsou to dobří lingvisté, ale extrapolace jim moc nejde a v představivosti zaostávají. Jen tak dál.

„Za prvé, když jsme my domorodci objevili toto zařízení, mysleli jsme si, že je před miliardami let postavili dávno neexistující mimogalakťané. Pravda je, samozřejmě, daleko jednodušší. Bylo sem posláno z budoucnosti a kvůli nějaké poruše jste ho přestali ovládat.“ Teď už jsem jen hádal – ale jejich šokované výrazy mě ujistily, že si stále vedu dobře.

„Natolik se vymklo jakékoli kontrole, že prostě postupovalo stále proti proudu času, až spotřebovalo veškerou energii. Bez energie ho však nejste schopni lokalizovat. Mysleli jste si, že bylo možná zničeno. Proto ten rozruch, když jste opět zachytili jeho signály. A vy dva jste byli posláni, abyste ho dopravili zpět.“

„Vy – vy čtete naše myšlenky?“ Promluvila zastřeným hlasem. S jistotou jsem přikývl.

„V této době je značně rozvinut vědní obor zabývající se mentální telepatií. Přestože teď vidím, že veškeré informace o našich znalostech v této oblasti byly z vašich historických záznamů odstraněny. Teď však přestanu číst vaše myšlenky. Vím, jak je to nepříjemné, když se o vašich nejtajnějších myšlenkách dozví někdo cizí.“ Odvrátil jsem se, ťukl jsem se do čela a zas jsem se otočil. „Teď jsem onu funkci zastavil. Budeme komunikovat pomocí slov.“

Podívali se stále ještě ohromeně na sebe.

„Mluvte, prosím, protože teď nevím, co si myslíte. Teď se o svých myšlenkách dozvíme jen pomocí řeči.“

„Nikdo nesmí vědět o cestování v čase,“ řekl Othered.

„To není má chyba – vy jste tu věc ztratili. Chápejte, že teď o ní vím všechno – a ví o ní také všichni mí bratři v telepatekinezi, kteří poslouchali mé myšlenky. Ale my umíme mlčet! Chcete-li, aby vaše tajemství zůstalo tajemstvím, zůstane tajemstvím. Ale musíte nám pomoct při utajování tohoto tajemství. Rozhlédněte se kolem sebe. Vidíte tohohle chlápka v té špičaté helmě? Ten se mě chystá zabít. A cestou sem jste určitě museli kráčet přes trosky jednoho nebezpečného smrtícího stroje. Je to tak? Kýváte, takže ano. Ta věc se chystala zabít mě a mého přítele, ale on ji dostal dříve. Takže prostě nemůžete jen vypnout časohrab a zmizet. Zanechali byste za sebou obraz destrukce a zkázy“

„Co máme dělat?“ zeptala se Vesta. A mám je v hrsti.

„Nejdřív pomůžete mně a mým druhům uniknout, pak teprve můžete vypnout časovou stázi.“

„To by neměl být problém,“ řekl Othered.

„Pak jsme dohodnuti. Za druhé, budu potřebovat jiný časohrab, který si vezmu s sebou.“

„Zakázáno! Nemožné!“

„Prosím vás, nechte mě domluvit. Jiný časohrab, který nefunguje. Realistickou atrapu, která zabrání odhalení skutečnosti, že jste tady byli. Už chápete?“

„Ne.“

Tedy tam v budoucnosti jim to moc nepálí. Nebo nemají představivost. Zhluboka jsem se nadechl.

„Podívejte. Rád bych vám připomněl, že všichni vědci v téhle době vědí, že existuje nějaké takové zařízení. Jenom si myslí, že jde o nějaký cizí artefakt. Tak je v tom přesvědčení utvrdíme. Když to uděláme, nikoho nikdy nenapadne, že by to mohl být ztracený stroj času z budoucnosti. Ať vaši technikové vezmou nějaký milion let starý kámen a udělají z něj něco, co vypadá jako tohle. Budeme to vydávat za originál, nikdo se nic nedozví, vy odejdete se ctí – a konec dobrý, všechno dobré.“

„Vynikající nápad,“ řekla Vesta a z obrněného skafandru vytáhla mikrofon. „Teď hned nechám jeden udělat. Za vteřinku to tady bude–“

„Počkejte. Mám ještě jednu malou prosbičku. Rád bych, kdybyste do atrapy vestavěli jisté funkce, abych naše vědce mohl přesvědčit, že to není jen pouhá atrapa. Jen prosté zařízení, které vše po stisknutí tlačítka zničí. To pro vaše techniky určitě nebude žádný problém.“

Chvíli mi trvalo, než jsem je přesvědčil, že i to bude nutné, ale nakonec neochotně souhlasili. Duplikát byl naprosto shodný s originálem. Blik – a už se vznášel ve vzduchu před námi. Othered se pro něj natáhl a trhl; s praskavým zvukem ho stáhl dolů a podal mi ho.

„Skvělé,“ řekl jsem a strčil jsem si ho pod paži. „Půjdeme?“ Kývli a opět si nasadili přilby.

Nejdříve jsem své dočasné společníky nechal uvolnit statické pole kolem Floydovy ruky, abych ho mohl odzbrojit. Také jeho ukazovák už tlačil na spoušť. V jakém světě neustálého nebezpečí to žijeme! Strčil jsem si pistoli za opasek a kývl na tempotechniky.

To musím Floydovi nechat – jeho reflexy byly skvělé. Jakmile se pohnul, už jeho ruka letěla na Otheredův krk – a zastavil okamžitě, když jsem zavolal stop.

„To jsou přátelé, Floyde. Zadrž, chlapče! Oškliví netvoři, ale zato nám odsud pomohou. Když se rozhlédneš kolem sebe, uvidíš, že naši nepřátelé jsou paralyzováni – a zůstanou tak tak dlouho, dokud nebudeme v bezpečí. Neškobrtni o kusy Robozabijáka, až půjdeme ven. Vesto, prosím, dotkni se svou magickou tyčinkou té chlupaté koule, aby se k nám mohla přidat.“

„Co se k čertu děje?“ řekl Floyd, zmateně mrkal a pokoušel se pochopit, o co jde.

„Mám pocit, že by se vůbec nic nestalo, kdybys nám to vysvětlil, Jime,“ řekla Aida-Fido a začala podrážděně štěkat.

„Já jsem pro,“ řekl Floyd.

„K tomu se dostaneme. Jakmile budeme odsud. Zavedla bys nás prosím tě zpět na povrch?“

Otočil jsem se, abych poděkoval svým časovým zachráncům, ale ti už byli pryč. Takže jim nechybí jen fantazie, ale i dobré vychování. A jakmile zmizeli, zmizelo také statické pole; poprvé jsem slyšel naše kroky. Ohlédl jsem se s náhlým pocitem hrůzy, ale bylo to v pořádku, stáze nepřátele ještě stále držela, jak mě ujistilo strnulé a pořád ještě na nás mířící tělo Velitele.

„Měli bychom zmizet,“ řekl jsem. „Já totiž nevím, jak dlouho to ty hnusáky bude ještě držet. Jdeme!“

„Vysvětli mi to!“ ječel Floyd. Neměl zrovna nejlepší náladu.

„Za chvíli,“ odsekl jsem – a zarazil jsem se. Protože v tom okamžiku mě napadla ještě daleko strašnější myšlenka. Všechno to hraní s časem – co to udělalo s mou osobní lhůtou! Hrábl jsem po svém medailonovém počítači, ale ten byl samozřejmě pryč i s ostatním vybavením. Kolik času uplynulo? Začíná už jed zabírat? Copak teď zemřu…?

Zpocený a roztřesený jsem upustil náhražku artefaktu a popadl jsem našeho plastikového pudla.

„Aido, máš s námi spojení?“

„Samozřejmě.“

„Kolik je hodin – a jaký je den? Ne, zruš to. Sežeň mi admirála. Zeptej se ho, kolik času mi zbývá. Kdy končí lhůta? A hned – prosím. Na nic se mě neptej. On bude vědět, co to znamená. Dělej! Rychle!“

Tentokrát se čas celkem vlekl, to vám řeknu. Floyd musel slyšet zoufalství v mém hlase, protože mlčel. Vteřina, minuta – pro mě celé století – se to táhlo, než jsem dostal odpověď. Aida to zvládla – a spojila se správně. Protože Fido teď pro změnu promluvil hlasem admirála Steenga.

„Jsem rád, že tě slyším, Jime."

„Nemluv. Poslouchej. Já nevím, jaký je den. Kolik času mi zbývá do konce?"

„No, Jime, s tím bych si být tebou nedělal starosti–"

„Ty nejsi já – a já si starosti dělám. A okamžitě odpověz na otázku, nebo tě při první příležitosti zabiju. Když už mluvím o tom zabíjení…" uvědomil jsem si, že nedokážu pokračovat.

„Myslel jsem to vážně, když jsem ti říkal, aby sis nedělal starosti. Třicetidenní jed už ti nehrozí."

„Vy máte protilátku?"

„Ne. Ale třicet dní už uplynulo. Přede dvěma dny!"

„Uplynulo!! Tak to už jsem mrtvej!"

Ale nebyl jsem mrtvý. Mozek se zadrhl, zarachtal a začal opět pracovat. Třicet dní uplynulo. Žádné protilátky. Žiju. Slyším, jak mi při mluvení cvakají zuby.

„Takže ten třicetidenní jed – celá ta věc byla od začátku až do konce jen výmysl, co?"

„Obávám se, že ano. A omlouvám se. Ale rád bych tě ujistil, že já sám jsem o tom nevěděl až do poslední chvíle. Jen jedna jediná osoba měla tuto informaci, a to velitel celé operace."

„Admirál Benbow!"

„Obávám se, že tuto informaci ti nemohu poskytnout."

„To ani nemusíš – mně je to stejně jasný. Právník, který mi dal ten nápoj, udělal jen to, co mu někdo řekl. Právníci udělají cokoli, když jim dobře zaplatíš. Benbow tomu velel a Benbow si vymyslel ten podraz s třicetidenním jedem, aby mě donutil spolupracovat."

„Možná, Jime, možná." Z jeho hlasu, dokonce i přes to, že byl interpretován plastikovým psem, čišely dvojsmysly a neupřímnost. „Ale s tím teď nic stejně neuděláme. Už je to minulost. Raději na to zapomeň. Jo?"

Přikývl jsem a zamyslel jsem se – a pak jsem se pousmál. „Dobře, admirále. Máte pravdu, raději na to všechno zapomeneme. Konec dobrý, všechno dobré. Zítra je taky den. Zapomeneme na to."

Prozatím, myslel jsem si, ale ten kratičký, důležitý dodatek jsem nahlas nevyslovil.

„Jsem rád, že jsi to pochopil, Jime. Takže žádné pocity křivdy"

Pustil jsem psa na zem, otočil jsem se a radostně poplácal Floyda po rameni, pak jsem se sehnul a zvedl jsem náhražku artefaktu.

„Hotovo, Floyde, dokázali jsme to. Cestou ti všechno vysvětlím. Dopodrobna. Ale jak vidíš, jsme volní a máme artefakt. Úkol je splněn. Teď nás veď, věrný Fido, jelikož sis zapamatoval čísla tunelů až k východu. Ale jdi pomalu, protože mám za sebou náročný den."

Měl jsem hlad a žízeň. Ale nejvíc jsem prahl po úplně jiné věci – po čem? Po pomstě? Ne, pomsta nic neřeší. Tak když ne pomsta – tak co?

Nastal čas na malé posezení, na malou rekapitulaci. Já jsem se kvůli tomu podrazu s jedem snažil ze všech sil. Takže než řeknu své poslední slovo, než se ten náš milý artefakt odebere na věčnost, postarám se o to, aby bylo spravedlnosti učiněno zadost.

Tak, jak já si to představuji.

27

„Mohl bys to chvíli nést, Floyde?" řekl jsem – a pak jsem podal mu náhražku časohrabu. Právě jsme opouštěli poslední osvětlenou chodbu a nyní už bude záležet jen na Aidě, která by si měla pamatovat cestu. „Jsem poněkud unavený."

„To se ani nedivím. Ale musíš mě pochopit – prostě už jsem ztratil trpělivost. Tak se snaž a pokus se pořádně mi všechno vysvětlit. Jsem naprosto zmatený. Pamatuji si, že jsem utratil Robozabijáka pistolí, kterou mi přinesl Fido a kterou teď máš za opaskem. Pak jsem skočil dovnitř a křikl na tebe, abys šel k zemi, abych mohl odprásknout Velitele a vůbec každého, kdo by si o to koledoval."

„Jo, to si taky pamatuju."

Fido zaštěkal a zatočil z jednoho temného tunelu do dalšího, ještě temnějšího. Floydův hlas zněl vystrašeně.

„Pamatuju se, že jsem stiskl kohoutek – a pak najednou tu pistoli máš ty a ne já, a vedle mě stojí dvě stvoření, roboti nebo co. Rychle jsem se rozhlédl po laboratoři a uviděl jsem, že všichni stojí jako sochy. Nic se nehýbe – ale ani trošku. Pak jsem se ohlédl a zjistil jsem, že ty dvě kovové příšery zmizely. Takže začínám mít pocit, že nejsem úplně v pořádku. A proto bych ti byl velice vděčný, kdybys mi to nějak uspokojivě mohl vysvětlit."

„Kéž bych to dovedl. Viděl jsem totéž co ty. Nevím, co se stalo."

„Ale ty to musíš vědět – mluvil si s nimi!"

„Opravdu? Ani si nevzpomínám. Všechno je to ještě nějak zamlžené."

„Jime – proč mi to děláš? Ty si to musíš pamatovat! A co jsi to ječel na admirála? Něco o nějakém jedu a dalším admirálovi."

„Tahle odpověď je snadná. Jistí jedinci mě vydírali a nutili, abych se zúčastnil téhle operace. Nakukali mi, že v sobě mám jed, který mě po třiceti dnech usmrtí, nedostanu-li protilátky. Žádný jed však neexistoval – a tedy ani žádné protilátky. Takže celou tu dobu, co jsme byli spolu, jsem myslel na ten jed a počítal jsem, kolik dní mi zbývá do okamžiku, kdy zaklepu bačkorama a půjdu pod kytky"

Chvíli byl zticha – a pak promluvil.

„To je celkem síla. Víš to jistě?“

„Vím. A jsem taky dost na dně, takže tě prosím, aby sis případné další dotazy nechal na později. Chvíli bych se rád soustředil na kladení jedné nohy před druhou.“

Floyd musel volky nevolky s otázkami počkat. Já jsem totiž potřeboval dostatek času na soustředění, abych mohl vymyslet nějaký příběh, který by byl pro něj i pro ostatní přijatelný. Znaveně jsem klopýtal tunely a byl nesmírně vděčný, že jsme za celou cestu nenarazili na odpor. Přesto jsem měl ruku neustále na pistoli. Když Fido otevřel poslední vrata a já zahlédl modré nebe, vydechl jsem úlevou. Vrátil jsem pistoli Floydovi, použil jsem poslední zbytečky sil a vyplazil jsem se na zemský povrch. Ze zasténáním jsem se svezl na zem a opřel se o polpettonový strom.

„Tady máš pistoli, Floyde,“ řekl jsem. „Teď už mi můžeš podat ten prastarý artefakt, prosím. Aido – už pro nás něco poslali?“

„Měli by. Naši polohu jsem udala, jakmile jsme byli na zemském povrchu a šlo zaměřit triangulaci. Pomoc je na cestě.“

A opravdu – černá tečka na obloze se rychle zvětšila, až z ní byl vyloďovací člun z Nelítostného. Tvrdé přistání doprovázené tupým úderem už jsem znal, a tak mě nepřekvapilo, když z otevřených dveří vystoupil kapitán Tremearne.

„Gratuluji ti,“ řekl a podal mi ruku. „Dokázal jsi to, Jime.“

„Díky“ řekl jsem, zatímco mi drtil prsty. „A nemyslete si, že to bylo snadné.“

„Ani nápad! Byl jsem vlastně pořád s vámi – to si uvědom. Můžu ti pomoct s touhle věcí?“

„Ne!“ křikl jsem – a byl jsem překvapen známkami hysterie a šílenství ve svém hlase. No ale… aby ne! „Odevzdám to – spolu s detailním popisem funkcí – až na jednání.“

„Na jakém jednání?“

„Na jednání v Pentagonu, které teď svoláte. Chci, aby tam byly všechny Ocelové krysy. Řekněme, že se ještě naposledy chceme dát dohromady. Vrátila se už Madonette do kanceláře?“

„Měla se vrátit. Ale nechtěla opustit planetu, dokud se nevrátíte.“

„Věrná až do konce! A kromě všech Krys bych tam chtěl mít pár přátel.“

„Přátel?“ Vypadal zmateně. „A koho?“

„No, tak za prvé toho tlustýho, smradlavýho, šovinistickýho darebáka, Svinjara. Krále Machovců. Pak můžete pozvat Železnýho Honzu a jeho protějšek, Matu. Sebe pozvěte také. Bude to velice zajímavá schůzka.“

„Zajímavá – to snad! Ale neuskutečnitelná. Nikdo z vyhnanců se nikdy nesmí vrátit do Pentagonu.“

„Opravdu? Myslel jsem si, že jste ten chlapík, který se chce postarat o to, aby se Liokukae trošku vyčistila.“

„Ano, ale–“

„Teď máte možnost, kapitáne. Protože na tomto setkání odhalím nejen funkci cizího artefaktu – ale i fakta týkající se situace na této planetě.“

„Cože?“

„Jste srdečně zván. Tam to všechno uslyšíte.“

„Nebude snadné to zařídit.“

„Ale bude.“ Ukázal jsem na Floyda. „Zeptejte se ho, jaké podivné věci se děly když jsme byli tam dole u Survivalistů. Admirál Steengo jeho zprávy potvrdí. Na této planetě je více práce pro úklidové čety, než byste si kdy myslel. Shromážděte své argumenty promluvte si o tom s nadřízenými, postarejte se o to.“ Podal jsem mu falešný artefakt. „A nebuďte mě, dokud to všechno nezařídíte.“

Znaveně jsem vyšplhal do člunu. Sundal jsem všechny opěrky ze sedaček a naházel jsem je dozadu. A natáhl jsem se tam a okamžitě jsem usnul.

* * *

Probudilo mě až Floydovo jemné zatahání za paži. „Už jsme v Pentagonu. Schůzku svolali – jak jsi chtěl. Čeká na tebe snídaně a čisté šaty. Až budeš připraven, může to začít.“

Sprcha vychrlila horkou vodu a ohřátý vzduch a já pod ní zůstal velmi, velmi dlouho. Ale s mou myslí i tělem to udělalo zázraky. Nepospíchal jsem. Tu schůzku svolali přesně tak, jak jsem chtěl, protože neměli na vybranou. Řekli by mi, ať se jdu vycpat, kdyby jen trochu mohli. Jenže jejich laboratorní technici artefakt zkoumali a nic nenašli. Floyd jim vyprávěl svůj zmatený příběh o tom, jak dovnitř skočil s pistolí. Značně zmatený příběh. Nakonec byli nuceni uznat, že jediný způsob, jak se dozvědí, co se tam dole v podzemní laboratoři stalo, je zeptat se mě. Načež, jak jsem věděl ze zkušenosti, se zřejmě chystali udělat se mnou, co uznají za vhodné.

„Tak do toho, Jíme,“ řekl jsem svému usměvavému a vymydlenému obrazu v zrcadle – a pečlivě jsem se česal. „Teď jim dáme, co chtějí.“

Floyd mě vedl. Srovnali jsme krok a kráčeli bok po boku po chodbách. Do konferenčního sálu.

„Ahoj, děcka!“ vesele jsem pozdravil tváře, jejichž výrazy by za přátelské označil jen fanatický optimista.

Jen Madonette se také usmála a vzrušeně mi zamávala. Admirál Steengo byl strnulý, Tremearne málomluvný – a taktéž Mata. Floyd byl zamračený – ale mrkl, když jsem na něho pohlédl. Železný Honza a Svinjar museli být ke svým křeslům přikováni, protože jinak by mě okamžitě zabili. Takhle mohli jen valit bulvy a tvářit se vražedně a zarputile. S velkým potěšením jsem zaznamenal, že můj zrzavý a chlupatý přítel má na hlavě turban z obvazů a ruku že má v sádře. Letitý artefakt ležel na stole před nimi a já k němu přišel a sedl si na okraj desky.

„Řekněte nám, k čemu je to zařízení,“ řekl admirál Steengo rozumným a přátelským hlasem.

„Ještě ne, admirále. Předpokládám, že vaši technici na nic nepřišli.“

„Říkají, že je to milion let staré. To je všechno.“

„Já toho vím víc. Ale nejprve vám představím pár milých lidiček. Ten zmlácený chlápek porostlý ryšavou srstí je

Železný Honza. Vůdce kultu, který zrušíte. Můžete ho dopravit na léčení do ústavu pro šílence a zločince. Zároveň s tím tlusťochem, co sedí vedle něho. Nechal jsem je sem dopravit, protože jsem chtěl, abyste viděli výsledky svého blahosklonného přístupu, který dal vzniknout tomuhle lidskému smetišti.“

Usmíval jsem se a čekal jsem, až ti dva přestanou klít a plít, pak jsem přikývl a pokračoval jsem.

„Chtěl by někdo z vás žít v takové společnosti, do které odsuzujete bezmocné lidi na Liokukae? Okamžitě musí být sestavena komise. A ta bude mít za úkol osvobodit nevinné ženy a děti z tohohle vězení. Zjistíte, že Mata vám v tom jistě ráda pomůže. Myslím si také, že byste si měli mezi čtyřma očima promluvit s některými muži z této planety. Jsem si jist, že jim se tenhle svět líbí takový, jaký je. Budou ho mít. Ti ostatní si zaslouží něco lepšího. To je však všechno otázkou budoucnosti. Nejdříve se podíváme do minulosti. Jsem si jist, že členové Ocelových krys budou litovat rozpuštění skupiny. Zahráli jsme svou poslední skladbu, zazpívali poslední píseň. A na skupinku amatérů jsme si vedli docela dobře. Jeden mladistvý delikvent. Jeden admirál, jeden specialista na sebeobranu a – co jsi opravdu zač, Madonette? Už nás, prosím, nepřiváděj do rozpaků báchorkami o imaginární kancelářské práci. To není tvůj styl. Každý už vyložil karty – tak co ty?“

Poposedla si, zamračila se – pak se usmála. „Zasloužíš si pravdu, Jime. Mám opravdu svou kancelář, ale na Galaksia Universitato, kde učím archeologii. Univerzita do této operace vložila tolik prostředků, že trvala na tom, aby se operace zúčastnil také jeden její zástupce.“

„Jsem rád, že jste to byla vy, profesorko. Dobře se mi s vámi pracovalo.“ Poslal jsem jí vzdušný polibek – a ona jej zachytila ve vzduchu a vrátila.

„O tom jsem nevěděl!“ řekl admirál Steengo víc než překvapeně. „Začínám si myslet, že v téhle operaci existují stupně utajení, o kterých neví vůbec nikdo. Čím víc toho vím, tím víc to smrdí. A tím víc to nese znamení Smraďocha Benbowa.“

„Tahle přezdívka je tajná a bude vymazána ze záznamů,“ ozval se nechutně povědomý hlas z náhle se otevírajících dveří. „Legrace a hraní skončily. Posaďte se, diGrizi. Teď tady velím já.“

„Já dýchám a žiju!“ oslovil jsem s notnou dávkou nadšení tu vždy zamračenou tvář. „To snad ani není pravda. Sám mistr travič – osobně.“

„Zmlkněte. Je to rozkaz.“

Steengo byl šokován. „Benbowe, ty parchante – tys ten projekt řídil beze mě? Jsou ještě další věci, o kterých nevím?“

„Je toho spousta. Ale vzhledem k tvému postavení toho už teď víš až příliš mnoho. Takže i pro tebe platí to, co pro tohohle zlodějíčka – drž hubu.“

„Už žádné další rozkazy, Benbowe,“ skočil jsem mu do řeči. Ovšem dost neochotně, protože nic si nevychutnám raději než hádku dvou admirálů. Jsem tady kvůli práci. Zábava musí počkat. „A teď mi pro změnu řekni pravdu. To byl tvůj nápad, dát mi ten nepůsobící třicetidenní jed, že?“

„Jistě. Já vím, jak zacházet se zločinci. Žádná důvěra, jen strach. A naprostá kontrola.“ Ještěrčí rty se semkly k frigidnímu úsměvu. „Ukážu ti, jak se to dělá.“

Luskl prsty a jeho pobočník přispěchal s povědomým balíčkem. Ukázal mi ho – a plazí úsměv se ještě rozšířil. „Snad sis opravdu nemyslel, že bych tě s tímhle nechal odejít, nebo ano?“

Byl to ten balíček se třemi miliony kreditů, který jsem poslal do bezpečí k profesorovi Van Diverovi. Výplata, za kterou jsem nesl kůži na trh, tvrdě vydělané peníze. Teď jsou v rukou nepřítele. Nejenže jsem nebyl vyděšen – já byl přímo rozradostněn.

„Ach, jak jste laskav, drahý admirále,“ chrochtal jsem blahem. „Kruh se uzavírá, prsten je celý. Plán dokončen. Cizí artefakt navrácen. Poslední píseň zazpívána. Díky, díky vám.“

„Moc se neraduj, diGrizi – protože jsi až po krk ve sračkách. Přestože za krádež v mincovně nebudeš popraven, dostane se ti zaslouženého trestu v podobě odnětí svobody. Tyto peníze, které sis vynutil na univerzitě, jí budou vráceny. Společně s artefaktem…“

„Aha – takže jsme si nakonec vzpomněli. Chceš vědět, co to je, co to dělá?“

„Ne. To není můj problém. To je starost univerzity. Já jsem byl od začátku proti celé téhle operaci. Teď je po ní – a život půjde dál, jako doposud.“

„Včetně života na téhle strašné planetě?“

„Samozřejmě. Nenechám nějaké samaritány zasahovat do spravedlivého uspořádání místních zákonů.“

„Admirále – já vás opravdu obdivuji,“ řekl jsem – a otočil jsem se k napjatému publiku. „Slyšíš to, Železný Honzo? Můžeš se vrátit ke své staré práci na dně jezera, jakmile tě přestanou bolet kosti. Svinjare, další zabíjení a další sviňárny, jak je libo. To bude návrat práva a spravedlnosti – podle admirála Benbowa.“

„Zatkněte toho muže,“ poručil Benbow a dva ozbrojení strážci vykročili ke mně.

„Půjdu klidně,“ řekl jsem. Otočil jsem se a podle pokynů jsem se dotkl cizího artefaktu. „Ale půjdu sám.“

Bylo takové ticho, že byste slyšeli spadnout špendlík. Ale špendlík samozřejmě spadnout nemohl.

Nic se nemohlo hýbat, nehýbalo. A dost dlouho se ani nepohne.

Kromě mě, samozřejmě. Vesele jsem si vykračoval a pohvizdoval motiv z „Pro nepřítele není žádný trest dost strašný“ a admirálovi jsem pomohl od mých těžce vydělaných peněz. Blahosklonně jsem se usmál do jeho vyvalených, strnulých očí. Které tak ještě nějakou dobu zůstanou. Otočil jsem se a zamával sousoší svého publika.

„Nejvíc ze všeho se mi líbila práce s Ocelovými krysami. Díky, chlapci. A také díky vám, kapitáne Tremearne. Vlastně nejen díky – mohl byste mi s něčím pomoct?“

Ještě než jsem to řekl, došel jsem až k němu a přijal ho do antistatického pole, které mě obklopovalo.

„S čím vám mám pomoct?“ rozhlédl se kolem sebe po té nehybné scéně, a pak se obrátil ke mně. „Co se to děje?“

„Mají, co si zasloužili. Nikdo není zraněn, ale nikdo se dost dlouho nepohne. Dočasná stáze. Až se z ní dostanou, nebudou nikdy vědět, že v ní byli."

„To je to, co se stalo Floydovi?"

„Přesně tak."

„Přesně co?"

„Cestovatelé v čase. Cizí artefakt není žádným cizím artefaktem – je to výrobek lidí z daleké budoucnosti.

Poslali ho zpět časem a on se jim ztratil. Slíbil jsem jim, že to nikomu neprozradím. Ve vašem případě jsem teď udělal jedinou výjimku, protože potřebuji vaši pomoc."

„V čem?"

„Potřebuji, abyste nás oba dostal odsud. Abychom mohli začít s očistou téhle planety. Řeknu vám, co musíme udělat. Teď sem přiletěl admirál Benbow, což znamená, že na oběžné dráze této planety je mezihvězdný křižník. Vy a já si vezmeme nějakou raketku a dostaneme se na něj. Jakmile tam budeme, využijete svého postavení, úskoků – a případně i mírného násilí. Dostaneme se daleko od Liokukae. Pak, až budeme zpátky v civilizovaném světě, můžeme publikovat fakta o všem tom zlu, které se tady děje. Bude to skandál – a budou padat hlavy"

„A první ta moje. Polní soud, degradace, doživotní vězení."

„Nemělo by to být tak strašné. Když na naši stranu dostaneme síly světla, nebudou vám mocnosti temnoty moct zkřivit ani vlásek."

„Na to bychom potřebovali spoustu času…"

„Kapitáne – toho máme opravdu spousty! Nejméně šest měsíců. Tak dlouho bude trvat tahle stáze. Tihle o tom nebudou vědět, budou si myslet, že neuplynula ani jediná sekunda. Ale jak náramně se budou divit, až zjistí, že zatímco spali, změnilo se tady mnoho věcí! Jakmile odsud odletím, stáze se uzavře a bude neproniknutelná, nezničitelná. V době, kdy přestane působit, už bude naše reformní kampaň slavit úspěchy a tahle planeta nebude ničím jiným než zlou vzpomínkou."

„A mě vyrazí z Pentagonu, přijdu o důchod a o práci."

„Zato spousta lidí, kteří by byli nešťastní nebo mrtví, bude šťastně žít. Kromě toho, armáda není tím správným místem pro zralého muže. A s milionem kreditů na kontě si můžete opatřit právníky, žít si v pohodlí a zapomenout na minulost."

„S jakým milionem?"

„S tím úplatkem, který poukážu na vámi určené číslo účtu za to, že se mnou budete ztrácet čas."

Zahrozil mi pěstí. „Vy jste darebák, diGrizi! Myslíte si, že přistoupím na vaše zločinné způsoby jednání?"

„Ne. Ale mohl byste se stát správcem konta nadace Zachraňte Liokukae, které bylo založeno anonymním dárcem."

Zamračil se, otevřel ústa, chtěl protestovat. Zarazil se. Vyprskl smíchy.

„Jime – vy jste teda číslo! Co si ksakru… tak dobře. Ale za podmínek, které určím já, rozumíte?"

„Rozumím. Tak mi dejte číslo toho účtu."

„Dobře. Tak si sežeňte uniformu, já jdu zfalšovat letové rozkazy. Mám takový pocit, že se mi život v civilu bude líbit."

„O tom nepochybuji. Půjdeme?"

Šli jsme. Pochodovali jsme vyrovnaným krokem, jako opravdoví vojáci. Pochodovali jsme do budoucnosti, do lepších, jasnějších zítřků.

Blues doznělo. Stránka byla obrácena, kapitola končí. Tremearne určitě při očistě toho odpudivého světa odvede dobrou práci. Mně se určitě stejně dobře povede při úniku skulinkami společnosti.

Za šest měsíců budu daleko odsud, má stopa vychladne, můj bankovní účet bude uspokojivě vysoký a můj život zajímavější. Až se zotavím a odpočinu si – určitě zase vymyslím nějaký další nájezd Ocelové krysy!